

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2015. MÁJUS

Liahóna

Általános konferenciai beszéd

Újjonnan elhívott hetvenesek,
Fiatal Férfiak Általános
Elnöksége és tanácsos az
Elemi Általános Elnökségében

Három új templom került
bejelentésre

© GREG OLSEN. MÁSOLATOK KÉSZÍTÉSE TILOS!

Az Emmausba vezető út. Készítette: Greg Olsen

*„És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon
a napon egy faluba, ... melynek neve vala Emmaus. [...]*

*„És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének,
maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton. [...]*

És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vévén, megáldá, és megszegvén, nékik adá.

És megnyilatkoznak az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

*És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk,
mikor nékünk szóla az úton, és mikor magyarázá nékünk az írásokat?”*

(Lukács 24:13, 15, 30–32).

Általános női ülés

- 8 **Töltsük be otthonunkat világossággal és igazsággal!**
Cheryl A. Esplin
- 11 **A család Isten ajándéka**
Carole M. Stephens
- 14 **A családról szóló kiáltvány védelmezői**
Bonnie L. Oscarson
- 17 **A Vigasztaló**
Henry B. Eyring elnök

Szombat délelőtti ülés

- 22 **„Hát nem ez-e a bőjt, a mit én kedvelek?”**
Henry B. Eyring elnök
- 26 **A boldogság terve**
Boyd K. Packer elnök
- 29 **Együtt felemeltetünk**
Linda K. Burton
- 32 **A magvető példázata**
Dallin H. Oaks elder
- 36 **Válaszd a hitet!**
L. Whitney Clayton elder
- 39 **A házasság és a család fontossága világszerte**
L. Tom Perry elder

Szombat délutáni ülés

- 43 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 45 **Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2014. évi jelentése**
Kevin R. Jorgensen
- 45 **A 2014. év statisztikai jelentése**
Brook P. Hales
- 46 **Ezért elcsitították a félelmeiket**
David A. Bednar elder
- 50 **Miért fontos a házasság és a család?**
D. Todd Christofferson elder
- 54 **Az evangélium zenéje**
Wilford W. Andersen elder
- 56 **Az utolsó napi szentek nem adják fel a próbálkozást**
Dale G. Renlund elder
- 59 **Igazán jók és hamisság nélkül valók**
Michael T. Ringwood elder
- 62 **Az Úr az én világosságom**
Quentin L. Cook elder

Általános papsági ülés

- 67 **A fiatal felnőttek legnagyobb nemzedéke**
M. Russell Ballard elder
- 70 **Igen, győzhetünk, és győzni is fogunk!**
Ulisses Soares elder
- 77 **Örökkévaló rendeltetésünk: az apaság**
Larry M. Gibson
- 80 **Gondolatok a hitelességről**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 84 **A papság és a személyes ima**
Henry B. Eyring elnök
- 88 **Papság – egy szent ajándék**
Thomas S. Monson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 91 **A templom áldásai**
Thomas S. Monson elnök
- 93 **Visszatérés a hithez**
Rosemary M. Wixom
- 96 **Keress az Urat!**
José A. Teixeira elder
- 98 **Még mindig csodás-e számotokra?**
Gérald Caussé püspök
- 101 **A tékozlóra várva**
Brent H. Nielson elder
- 104 **Az igazság s a kegyelem egy lett szeretetben**
Jeffrey R. Holland elder
- 107 **A kegyelem ajándéka**
Dieter F. Uchtdorf elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 111 **Az önrendelkezés megőrzése, a vallásszabadság védelme**
Robert D. Hales elder
- 114 **Maradj a fánál!**
Kevin W. Pearson elder

- 117 **Az evangélium örökkévaló látószöge**
Rafael E. Pino elder
- 119 **Jöjjön el a te országod**
Neil L. Andersen elder
- 123 **Ha felelősséget vállalsz**
Jorge F. Zeballos elder
- 126 **Legyetek termékenyek, sokasodjatok, és hajtsátok uralmatok alá a földet!**
Joseph W. Sitati elder
- 129 **A szombat gyönyörűség**
Russell M. Nelson elder
- 72 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői**
- 133 **Konferenciái történetek tárgymutatója**
- 134 **Ők szóltak hozzánk: Életünk részévé tenni a konferenciát**
- 136 **Az egyház hírei**

185. Éves általános konferencia

2015. március 28., szombat este, Általános női ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Linda K. Burton.

Nyitóima: Beverly Tingey.

Záróima: Reyna I. Aburto.

Zene: a Salt Lake, Murray, Kamas és Park City cövekeinek összevont Elemi, Fiatal Nők és Segítőegylet kórusa; vezényelt: Erin Pike Tall, orgonán kísért: Linda Margetts. Mily szilárd alap az Isten igéje. *Himnuszok*, 37. sz., A család Isten ajándéka, Neeley, feld. Zabriskie, kiadatlan; "From Homes of Saints Glad Songs Arise," *Hymns*, no. 297, feld. Wilberg, kiadatlan; Egyveleg: Ha szeretet van otthon. *Himnuszok*, 186. sz., Legyünk egymáshoz jók. *Himnuszok*, 149. sz., Szabadítónk szeretete. *Himnuszok*, 63. sz., feld. Tall/Margetts, kiadatlan.

2015. április 4., szombat délelőtt, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Timothy J. Dyches elder.

Záróima: Larry J. Echo Hawk elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; Dicsőség Istennek! *Himnuszok*, 29. sz.; Cselekedtem-e valami jót? *Himnuszok*, 143. sz., feld. Zabriskie © HolySheetMusic.com; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.; Jézushoz gyertek. *Himnuszok*, 65. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Hiszek Krisztusban. *Himnuszok*, 76. sz.; feld. Wilberg, kiad. Jackman.

2015. április 4., szombat délután, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Jean A. Stevens.

Záróima: Randy D. Funk elder.

Zene: a utahi Davis és Weber megyék fiatal egyedülálló felnőttek cövekeinek tagjaiból álló összevont kórus; vezényelt: Sonja Sperling, orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. Dicsérd Urad. *Himnuszok*, 33. sz., feld. Wilberg, kiad. Oxford; Ámulok Jézus szeretetén. *Himnuszok*, 115. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Profétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158. sz., feld. Elliott, kiad. Jackman.

2015. április 4., szombat este, általános papsági ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: David L. Beck.

Záróima: Robert C. Gay elder.

Zene: a Brigham Young Egyetem papsági kórusa; vezényelt: Ronald Staheli, orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. Áldunk a hegyek erejéért. *Himnuszok*, 22. sz., feld. Tom Durham, kiad. Jackman; Ezen a fenséges napon. *Himnuszok*, 28. sz., feld. Staheli, kiadatlan; Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz.; Ó, Mester, a vihar tombol. *Himnuszok*, 57. sz., feld. Staheli, kiadatlan.

2015. április 5., vasárnap délelőtt, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Linda S. Reeves.

Záróima: Kevin S. Hamilton elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg, orgonán kísért: Clay Christiansen és Richard Elliott. Örvendj Királyodban. *Himnuszok*, 30. sz.; Feltámadott! *Himnuszok*, 122. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; "Consider the Lilies," Hoffman, feld. Lyon, kiad. Jackman; Tudom, hogy jó Megváltóm él. *Himnuszok*, 78. sz.; Jézus feltámadt. *Gyermekek énekeskönyve*, 70., feld. Murphy, kiadatlan; Krisztusunk ma feltámadt. *Himnuszok*, 123. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2015. április 5., vasárnap délután, általános ülés

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: S. Gifford Nielsen elder.

Záróima: Koichi Aoyagi elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. Tudom, hogy Szabadítóm él. *Himnuszok*, 77. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Ó elküldte Fiát. *Gyermekek énekeskönyve*, 20., feld. Hofheins, kiadatlan; Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz., Mesélj most Jézusról. *Gyermekek énekeskönyve*, 36., feld. Murphy, kiadatlan; Lásd, követelek, Uram. *Himnuszok*, 140. sz., feld. Murphy, kiadatlan.

Konferenciái beszédek az interneten

Az általános konferenciái beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org

honlapon. Itt ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is elérhetők. Az angol nyelvű video- és hanganyagot általában az általános konferenciát követő hat héten belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból. A fogyatékossgal élő egyháztagok számára az általános konferenciával kapcsolatos információk könnyített kezelhetőséggel is elérhetők a disability.lds.org oldalon.

Házi- és látogatótanítói üzenetek

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válassza ki, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

Borító

Címoldal fotó: Cody Bell.

Hátoldal fotó: Leslie Nilsson.

Konferenciái fényképek

A felvételeket Salt Lake Cityben Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Mark Davis, Craig Dimond, Nathaniel Ray Edwards, Brandon Flint, Ashlee Larsen, August Miller, Leslie Nilsson, Brad Slade és Christina Smith készítette; a napraforgós képet Quentin L. Cook családja bocsátotta rendelkezésünkre; a repülőn készült képet Craig Marshall Jacobsen készítette. A felvételeket az USA-ban a minnesotai Woodburyben Sandra Wahlquist; az USA-ban, az oregoni McMinnville-ben Jade West; az elefántcsontparti Abidjanban Lucien és Agathe Affoue, valamint Philippe és Annelies Assard; a franciaországi Perpignanban Renee Castagno; a finnországi Helsinkiben Kukka Fristrom készítették. Dél-Afrikában, Johannesburgban a képet Christoffel Golden családja bocsátotta rendelkezésére; Vatikánvárosban a Humanum jóvoltából; a képeket Thaiföldön, Bangkokban Sathit Kaivaivatana; Indiában, Mumbaiban Wendy Keeler; Kanadában, a quebeci Montrealban Laurent Lucuix; Mexikóban a Campeche-i Ciudad del Carmenben Hector Manuel Hernandez Martinez; Argentínában a neuqueni San Martín de los Andesben Colton Mondragon készítették; a Hong Kong-i, National Geographic díjnyertes képét Brian Yan készítette; Braziliában a Rio Grande do Norte-i Natalban Clebher Tex; valamint Angliában, Londonban Kami Weddick készítették. Page 77: Illusztráció: Brian Call.

2015. MÁJUS XXIII. ÉVFOLYAM 3. SZÁM
LIAHONA 12565 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf
A Tizenkét Apostol Kőrüme: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Craig A. Cardon

Tanácsadók: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Ügyvezető igazgató: David T. Warner

Család- és egyháztag-támogatási igazgató: Vincent A. Vaughn

Egyházi Folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Üzleti igazgató: Garff Cannon

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztense: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Lisa Carolina López

Alkotói és szerkesztői csoport: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekerk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Dizájn csoport: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Stephen R. Christiansen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a

kapcsolatot az Ügyfélszolgálatlal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1.90 euró

A kéziratokat és kérdéseket adják le online a liahona.lds.org-on, vagy a következő címre küldjék el: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mailben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, bizslama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2015. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahonában* megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2015 Vol. 23 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Andersen, Neil L. 119
Andersen, Wilford W. 54
Ballard, M. Russell 67
Bednar, David A. 46
Burton, Linda K. 29
Caussé, Gérald 98
Christofferson, D. Todd 50
Clayton, L. Whitney 36
Cook, Quentin L. 62
Esplin, Cheryl A. 8
Eyring, Henry B. 17, 22, 84
Gibson, Larry M. 77
Hales, Brook P. 45
Hales, Robert D. 111
Holland, Jeffrey R. 104
Jergensen, Kevin R. 45
Monson, Thomas S. 88, 91
Nelson, Russell M. 129
Nielson, Brent H. 101
Oaks, Dallin H. 32
Oscarson, Bonnie L. 14
Packer, Boyd K. 26
Pearson, Kevin W. 114
Perry, L. Tom 39
Pino, Rafael E. 117
Ringlund, Dale G. 56
Ringwood, Michael T. 59
Sitati, Joseph W. 126
Soares, Ulisses 70
Stephens, Carole M. 11
Teixeira, José A. 96
Uchtdorf, Dieter F. 43, 80, 107
Wixom, Rosemary M. 93
Zeballos, Jorge F. 123

Tárgymutató

Ádám és Éva 26, 46, 50, 104, 117
aktivizálás 93, 101
alázatosság 59, 84
áldások 22, 36, 88, 91
anyaság 14
apaság 14, 29, 77
barátkozás 93
békesség 17, 46, 91
bizonyosság 36, 67, 70, 80, 93, 101
böjt 22, 67, 84, 129
bűnbánat 26, 56, 107
család 8, 11, 14, 26, 39, 50, 62, 101, 126, 129
családtörténet 129
csodák 98, 119
egyházi elhívások 59, 88
egyházi növekedés 45, 119
egység 11, 62
engesztelés 17, 46, 50, 56, 62, 70, 96, 104, 107, 123
erkölcsösség 26
félelem 46
felsőfokú hitoktatás 67
felműködés 104, 107
fiatal felnőttek 67
házasság 14, 26, 29, 39, 50, 67, 126
házitanítás 84
hit 36, 46, 62, 84, 93, 98, 101, 114
hűsvét 91, 104, 107
ifjúsági hitoktatás 67
igazság 8
ima 22, 84, 91, 114
Isten, az Atya 11, 77
isteni természet 11, 126
Jézus Krisztus 17, 36, 46, 50, 62, 67, 77, 80, 91, 93, 96, 101, 104, 107, 111, 114, 119
Joseph Smith 8, 111
kedvesség 29
kegyelem 36, 46, 50, 59, 80, 104, 107
kétség 36, 93, 101
kinyilatkoztatás 84
kísértés 70
kitartás 114
könyörület 11, 17
kötelesség 88, 123
látószög 117, 119
második eljövétel 119
megpróbáltatás 11, 17, 36, 62, 91, 96, 117, 119
megtérés 32, 56, 93
misszionáriusi munka 91, 111, 126
Mormon könyve 8, 114
otthon 8, 14, 54, 62
önrendelkezés 36, 70, 111, 123
örök élet 114, 117
öröm 26, 93, 96
papság 77, 84, 88
pornográfia 67, 70
prioritások 32
randevúzás 67
remény 36, 101, 117
sabbat napja 36, 62, 67, 129
szabadítás terve 14, 26, 50, 111, 117, 126
szentírás-tanulmányozás 98, 129
Szentlélek 8, 17, 54, 84, 98, 111
szeretet 11, 26, 29, 50, 62, 80, 96, 101, 104
szolgálat 22, 59, 80, 84, 129
szövetségek 11, 17, 29, 46, 59, 114, 129
szülői mivolt 14, 39, 50, 54, 126, 129
tanítványság 32, 59, 67, 80, 114, 123
technika 67, 96
templomok 26, 91
tolerancia 111
türelem 54, 101, 129
vallásszabadság 111
világosság 8, 36

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 185. éves általános konferenciájának kiemelkedő üzenetei és történései

Az általános konferencia beszédek témáit kijelölik számunkra – de nem halandó felettesek, hanem a Lélek benyomásai” – mondta Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja (32. oldal). Az inspiráló általános konferencián, mely az általános női ülésel kezdődött és húsvét vasárnapján zárult, a beszélők sok más evangéliumi tantétel közt szóltak a családról, a börtörről, a templomi munkáról, a tanítványságról, a sabbatról és a Szabadító engeszteléséről (lásd 3. oldal).

Íme néhány kiemelkedő üzenet és történet:

- Thomas S. Monson elnök bejelentette, hogy új templom épül Elefántcsontparton, Abidjanban; Haitin, Port-au-Prince-ben, valamint Thaiföldön, Bangkokban. Ezt mondta velük kapcsolatban: „Mily csodálatos áldások várnak hithű egyháztagjainkra ezeken a területeken, sőt, valójában bárhol a világon, ahol templomok vannak!” (91. oldal).
- Az egyháztagok öt új tagot támogattak a Hetvenek Első Kvórumában, valamint egy új Fiatalférfiak általános elnökséget, illetve egy új tanácsost az Elemi általános elnökségében.

- Az éves statisztikai jelentés szerint 15,3 millió egyháztag van világszerte, 3114 cövekben és 561 kerületben. Tavaly három új templomot szenteltek fel, és így a működő templomok száma 144-re emelkedett.
- A konferenciát 95 nyelven tolmácsolták. Egy tavaly októberi újítás következtében három beszélő nem angolul, hanem az anyanyelvén mondta el beszédét. Az esemény húsvét hétfőjére esett, ezért számos beszélő tett bizonyosságot a Szabadító feltámadásáról. „Ő Isten Fia – tett bizonyosságot Monson elnök. – Ő az, aki előjött a sírból azon az első húsvét reggelen, az örök élet ajándékát hozva el magával Isten minden gyermeke számára” (93. oldal). ■

Cheryl A. Esplin
második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Töltsük be otthonunkat világossággal és igazsággal!

Ahhoz, hogy mi és családjaink ellen tudjunk állni a világ nyomásának, el kell hogy töltsön bennünket a világosság és az evangéliumi igazság.

A szívem megtelt a Lélekkel, miközben hallgattam, ahogy a családok ezt a szent igazságot tanítják: „A család Isten ajándéka”.¹ Az inspiráló zene a számos mód közül csupán egyike annak, amikor úgy érezhetjük a Lélek suttogását, hogy az közben eltölt bennünket világossággal és igazsággal.

A világossággal és igazsággal való eltöltődés koncepciója egy sok évvel ezelőtt történt esemény miatt vált számomra különösen fontossá. Egy gyűlésen vettem részt, ahol a Fiatal Nők általános testületének tagjai a lelkileg erős családok és otthonok megteremtéséről tanítottak. Ennek szemléltetéséhez az egyik Fiatal Nők vezető két alumínium üdítő dobozt mutatott fel. Egyik kezében egy üres dobozt tartott, a másikban pedig egy bontatlan, üdítővel teli dobozt. Először az üres dobozt kezdte el szorítani, mire az elkezdett behorpadni, majd végül teljesen összeroppant a nyomás alatt. Ezután másik kezével a teli dobozt kezdte el szorítani, de az ellenállt a

nyomásnak. Nem horpadt be és nem roppant össze úgy, mint az üres doboz – azért, mert tele volt.

Ezt a szemléltetést a saját életünkre, otthonunkra és családunkra vonatkoztattuk. Amikor betölt minket a Lélek és az evangéliumi igazság, megvan a hatalmunk ahhoz, hogy ellenálljunk a világ külső erőinek, melyek körbevesznek és szorongatnak bennünket. Ám ha lelkileg üresek vagyunk, akkor nincs meg a belső erőnk a külső hatásokkal szembeni ellenálláshoz, és összeroppanhatunk, amikor ezek a külső erők nyomást gyakorolnak ránk.

Sátán tudja, hogy ahhoz, hogy mi és családjaink ellenálljunk a világ nyomásának, el kell hogy töltsön bennünket a világosság és az evangéliumi igazság. Ezért minden tőle telhetőt megtesz, hogy gyengítse, eltorzítsa és elpusztítsa az evangélium igazságát, és elválasszon minket ettől az igazságtól.

Közülünk már sokan megkeresztelkedtek és megkapták a Szentlélek ajándékát. A Szentléleknek az a szerepe, hogy minden dolgot illetően

kinyilatkoztatassa és megtanítsa nekünk az igazságot.² Ennek az ajándéknak a kiváltsága együtt jár azzal a felelősséggel, hogy keressük az igazságot, éljünk az általunk ismert igazság szerint, valamint osszuk meg és védjük meg az igazságot.

Az egyik hely, ahol a leginkább kell arra törekednünk, hogy eltöltsön bennünket a világosság és az igazság, az a saját otthonunk. Az imént énekelt dal refrénje emlékeztet minket arra, hogy „nagy áldás a család. Segít azzá válnunk, mit Isten elvár”.³ A családok az Úr földi műhelyei, melyeknek célja, hogy segítsenek nekünk az evangéliumról tanulni és aszerint élni. Azzal a szent felelősséggel érkezünk a

családunkba, hogy segítsünk egymásnak lelkileg megerősödni.

Erős örökkévaló családok és lélekkel teli otthonok nem teremnek csak úgy maguktól. Létrehozásuk nagy erőfeszítésbe és időbe kerül, és a család minden egyes tagjának ki kell vennie belőle a részét. Minden otthon más, de már az is sokat számít, ha az egyes otthonokban van legalább egy valaki, aki az igazságot keresi.

Folyamatosan azt tanácsolják nekünk, hogy növeljük lelki tudásunkat imával, tanulással, valamint a szentírásokról és az élő próféták szavairól való elmélkedéssel. Dieter F. Uchtdorf elnök ezt mondta egy általános konferenciái

beszédében arról, hogyan nyerhetünk bizonyosságot a világosságról és az igazságról:

„[A]z Örökkévaló és Mindenható Isten... szólni fog azokhoz, akik őszinte szívvel és igaz szándékkal közelednek Őhöz.”

Álmokban, látomásokban, gondolatokban és érzésekben fog szólni hozzájuk.”

Uchtdorf elnök így folytatta: „Isten törődik veletek. Meg fogja hallgatni és meg fogja válaszolni személyes kérdéseiteket. Imáitokra a válaszok az Ő saját módján és idejében fognak megadtni, ezért aztán meg kell tanulnotok meghallani a hangját.”⁴

Egy rövid családi történet jól szemlélteti ezt a tanácsot.

Több hónappal ezelőtt olvastam a dédnagyapám lánytestvérének, Elizabeth Staheli Walkernek a bizonyosságát. Elizabeth gyermekként, a családjával vándorolt be Amerikába Svájcából.

Miután megházasodott, Elizabeth a férjével és gyermekeivel együtt Utahban élt, Nevada határához közel, ahol egy postaállomást működtettek. Otthonuk megálló- és pihenőhelyként szolgált az utazók számára. Éjjel és nappal készen kellett állniuk, hogy főzzenek és felszolgáljanak ezeknek az utazóknak. Nehéz, kimerítő munka volt, kevés pihenéssel. Elizabethet azonban

leginkább a hozzájuk betérő emberek beszélgetése aggasztotta.

Azt mondta, hogy egészen addig magától értetődőnek vette, hogy a Mormon könyve igaz, hogy Joseph Smith prófétát Isten hatalmazta fel a munkára, és hogy a Próféta üzenete az élet és a szabadítás tervének üzenete. De az élet, mely körülötte zajlott, egyáltalán nem az efféle nézeteket erősítette.

Az átutazók között voltak olvasott, tanult, okos emberek is, akik mindig arról beszéltek az asztal körül, hogy Joseph Smith egy ravasz csaló, aki saját maga írta a Mormon könyvét és azért terjesztette, hogy pénzt keressen rajta. Úgy viselkedtek, mintha bármilyen más vélemény képtelenség lett volna, és azt vallották, hogy a mormonizmus csak ámitás.

Ezeket hallva Elizabeth elszigeteltnek és magányosnak érezte magát. Nem tudott senkivel beszélgetni, még az imára sem tudott igazán időt szakítani, noha munka közben mindig imádkozott. Túlságosan félt, hogy bármit is mondjon azoknak, akik gúnyt űztek a vallásából. Azt mondta, feltételeznie kellett, hogy igazat mondanak, és úgy érezte, hogy akkor sem tudta volna megvédeni a hitét, ha megpróbálta volna.

Később Elizabeth és családja elköltözött. Azt mondta, így több ideje lett gondolkodni, mert nem vonta el mindig valami a figyelmét. Gyakran lement a pincébe, és Mennyei Atyánkhöz imádkozott az őt aggasztó történetekről, melyeket azok a látszólag okos emberek meséltek Joseph Smithről, a Mormon könyvéről és arról, hogy az evangélium ámitás.

Egy éjjel Elizabeth álmot látott. Így számolt be erről: „Úgy tűnt, mintha egy keskeny kocsiúton álltam volna, amely egy alacsony domb lábánál vezetett körbe. A domb oldalán, mintegy félúton egy embert láttam, aki lefelé nézett és

egy, a földben lévő gödör mellett térdelő fiatal férfihoz beszélt, vagy legalábbis beszélni látszott. A fiú kinyújtotta karjait, és úgy tűnt, megpróbált valamit elérni, ami a gödörben volt. Láttam a kőből készült fedelet, amely mintha arról a veremről lett volna levéve, amely fölé a fiú hajolt. Sok más ember is volt még az úton, de senkit nem érdekelt a két férfi a domboldalon. Volt valami abban az álomban, ami olyan furcsán hatott rám, hogy azonnal felébredtem; ...nem tudtam senkinek elmesélni az álomat, de én biztos voltam benne, hogy azt láttam, hogy Moróni angyal utasításokat adott az ifjú Josephnek, amikor az megkapta a lemezeket.”

1893 tavaszán Elizabeth Salt Lake Citybe utazott a templom felszentelésére. Így írta le az élményét: „Ugyanazt a képet láttam ott bent, mint az álomban – azt hiszem, egy festettüvegablakon. Biztos vagyok benne, hogy ha magát a Kumóra-dombot láttam is volna, az se tűnt volna valóságosabbnak. Biztos vagyok benne, hogy álomban azt láttam, amikor Moróni angyal Joseph Smithnek átadta az aranylemezeket.”

Sok évvel azután, hogy ezt az álmot látta, a 88 éves korában bekövetkezett halála előtt néhány hónappal

Elizabeth erőteljes késztetést érzett valamire. Így mesélt erről: „Egyértelmű gondolatom támadt, ...mintha valaki azt mondta volna nekem: »Ne ásd el a bizonyosságodat!«”⁵

Elizabeth utódai nemzedékekkel később is erőt merítenek a bizonyosságából. Elizabethhez hasonlóan mi is olyan világban élünk, amely tele van kételkedőkkel és kritikusokkal, akik gúnyt űznek a számunkra fontos igazságokból és szembeszállnak velük. Zavaros történeteket és ellentmondó üzeneteket is hallhatunk. Ahogy Elizabethnek, úgy nekünk is meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, hogy ragaszkodjunk ahhoz a világossághoz és igazsághoz, mellyel jelenleg rendelkezünk – különösen a nehéz körülmények közepette. Lehet, hogy nem drámai módon kapunk választ az imáinkra, de meg kell találnunk a csendes pillanatokot, amikor további világosságot és igazságot kereshetünk. És amikor megkapjuk, onnantól kezdve a mi felelősségünk, hogy aszerint éljünk, megosszuk és megvédjük azt.

Bizonyosságomat teszem arról, hogy ha megtöltjük szívünket és otthonunkat a Szabadító világosságával és igazságával, akkor meglesz a belső erőnk ahhoz, hogy minden körülmények között kitarjunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Megjegyzés: 2015. április 4-én Esplin nőtestvért felmentették az Elemi általános elnökségének második tanácsosi elhívásából, és támogatták, mint első tanácsost.

JEGYZEWTEK

1. A család Isten ajándéka. *A közös foglalkozás 2014-es vázlat: A családok örökkévalóiak (2013).* 28–29.
2. Lásd Moróni 10:5.
3. A család Isten ajándéka.
4. Dieter F. Uchtdorf: Bizonyosságot kapni a világosságról és az igazságról. *Liahóna*, 2014. nov. 21.
5. Lásd Elizabeth Staheli Walker, “My Testimony, Written for My Children and Their Children after I Am Gone,” 1939, 22–26, University of Nevada, Las Vegas, Special Collections.

Carole M. Stephens

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

A család Isten ajándéka

Mindannyian Isten családjához tartozunk, ahol szükség van ránk.

Van-e annál szebb és mélyről jövőbb, mint amikor az evangélium tiszta és egyszerű igazságait egy elemis énekben tanítják? Ti, elemis lányok pedig, akik ma este itt vagytok, ismeritek is azt az éneket, amelyről beszélni fogok. Tavaly tanultátok meg az elemis program részeként.

Ezen a gyűlésen hallhattuk A család Isten ajándéka¹ című éneket, melynek szavai emlékeztetnek bennünket a tiszta tanra. Nemcsak azt tanuljuk belőle, hogy a család Istentől való, hanem azt is, hogy mindannyian Isten családjához tartozunk.

Az ének első sora azt tanítja: **„Ismered Atyánk családját? Hát lásd! Hisz mindnyájan a gyermekei vagyunk”** – én is, ti is, mindenki. A családról szóló kiáltványból azt tanuljuk, hogy „a halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki”. Abban a birodalomban tanultunk örökkévaló női mivoltunkról is. Tudtuk, hogy „mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya”² vagyunk.

Halandó utazásunk ide, a földre, nem változtatott ezeken az igazságokon. Mindannyian Isten családjához tartozunk, ahol szükség van ránk. A földi családok mind másfélék. És bár minden tőlünk telhetőt megteszünk azért, hogy erős hagyományos családokat

alakítsunk ki, az Isten családjához tartozás nem függ semmilyen más állapottól: sem a családi állapotunktól vagy szülői helyzetunktől, sem a pénzügyi vagy társadalmi helyzetunktől, vagy akár a közösségi oldalakon kipoztolt állapotunktól.

Egyszerűen oda tartozunk. „Mennyei Atyánk lányai vagyunk. Ő szeret minket, és mi szeretjük Őt.”³

Az ének második sora az elsőnek a kibővítése. **„Köveltük Isten szent tervét, azért, hogy saját családunk legyen”**, ahol tanulhatunk és fejlődhetünk.

A halandóság előtti életben megtanultuk, hogy szükségünk lesz egy halandó életszakaszra. „Elfogad[tuk Mennyei Atyánk] tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthatt[unk] annak érdekében, hogy tovább fejlődhess[ünk] a tökéletesség felé, és végül az örök élet örököseiként elérj[ük] isteni rendeltetés[ünket].”⁴

Richard G. Scott elder ezt mondta: „Azt tanultuk a halandóság előtti világban, hogy idejövételünk célja az, hogy próbára tétessünk, megmérettessünk és megismerjük a határainkat.”⁵ Ez pedig oly sokféleképpen történik, amilyen sokféléen az egyes emberek megtapasztalják azt. Soha nem kellett átélnem a válást; az abból fakadó fájdalmat és bizonytalanságot, hogy elhagynak, vagy az egyedülálló anyasággal járó felelősséget. Nem tudom, milyen elveszíteni egy gyermeket, vagy meddőnek lenni, vagy a saját nememhez vonzódni. Soha nem kellett átélnem bántalmazást, krónikus betegséget vagy függőségeket. Számomra nem ezek jelentették a határain megismerését.

Most biztosan néhányan azt gondolják: „Hát akkor Stephens nőtestvér, te ezt nem is értheted!” Azt mondom erre, hogy talán igazatok van. Nem teljesen értem a ti kihívásaitokat. De az *én* személyespróbatételeim és nehézségeim által, amelyek a térdemre kényszerítettek, megismertem azt, Aki viszont ért mindent – Ő, a „fájdalmak... ismerője”⁶, aki mindent átélt és mindent megért. Ezenkívül az előbb említett halandó megpróbáltatásokat mind megtapasztaltam egy leány, anya, nagymama, nővér, nagynéni és barát szemüvegén keresztül.

Isten szövetségmegtartó leányai-ként nemcsak arra van lehetőségünk, hogy a saját kihívásainkból tanuljunk, hanem arra is, hogy együttérzéssel és könyörülettel támogassuk Isten családjá más tagjait az ő küzdelmeik

közepette, ahogyan ezt szövetségben fogadtuk.

Ha így teszünk, azt is megértjük és abban is bízunk, hogy a Szabadító ismeri az útközben felmerülő nehézségeket, és érjen minket bármilyen csalódás vagy bánat, Ő képes átvezetni minket rajtuk. Ő a valódi jószívűség, és az Ő szeretete „örökké tart”⁷ – részben általunk, miközben követjük Őt.

Isten leányaiként és Jézus Krisztus tanítványaiként akkor „azon együttérzés szerint cseleked[ünk], amelyet Isten ültetett”⁸ a keblünkbe. A hatáskörünk nem korlátozódik a saját családtagjainkra.

Nemrég lehetőségem volt meglátogatni Yazzie nőtestvért a Chinle Arizona Cövekből az indián kunyhójában. Amikor beinvitált, rögtön szembetűnt, hogy a falai és az asztalok tele voltak

különféle családi és misszionáriusi fényképekkel, így aztán megkérdeztem: „Yazzie nőtestvér, hány unokája van?”

Meglepődve a kérdésemre csak megrántotta a vállát. Meghökkenve a reakcióján, a lányára tekintettem, Yellowhair nőtestvérré, aki így felelt: „Nem tudja, hány unokája van. Nem számoljuk. Minden gyerek Nagymamának hívja – ő mindenki Nagymamája.”

Yazzie nőtestvér nem korlátozza a szeretetét és hatását a biológiai családjára. Jól érti, mit jelent a hatáskörének kiterjesztése, miközben jót tesz és megáldja, táplálja és védelmezi Isten családját. Érti, hogy „valahányszor egy nő megerősíti egy gyermek hitét, egy család megerősítésében vesz részt – most és a jövőben egyaránt”⁹.

Az ének harmadik sora tovább magyarázza halandóságunk célját: **„Nagy áldás a család. Segít azzá válnunk, mit Isten elvár.”** A Szabadító azt tanította: „...legyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim.”¹⁰ A családról szóló kiáltvány azt tanítja, hogy mennyei szülők szeretett lélekleányaiként isteni természettel, örökkévaló rendeltetéssel és céllal rendelkezünk. Isten szeretné, hogy egyek legyünk: szövetségüket megtartó leányok, különböző élettel, de egymással egységben,¹¹ akik vágynak rá, hogy megtanulják mindazt, ami által visszatérhetnek az Ő jelenlétebe, Őhöz pecsételve örökkévaló családjá részeként.

Az elnyert szertartások, valamint a keresztelekor és a szent templomban kötött szövetségek a fátyol mindkét oldalán összekötik Isten családját. Az Atyához kötnek bennünket a Fián keresztül, aki azért imádkozott, „hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi

bennünk”¹². Az elnyert szertartások, valamint a kereszteléskor és a szent templomban kötött szövetségek a fátyol mindkét oldalán összekötik Isten családját. Az Atyához kötnek bennünket a Fián keresztül, aki azért imádkozott, „hogymindnyájan egyek legyünk; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyünk mi bennünk”¹³.

Mikor a halandóságban eltöltött időnk a Szabadító tanításainak tanulmányozására és alkalmazására fordítjuk, egyre hasonlóbba válunk Őhöz. Megértjük, hogy Ő az út – az egyetlen módja annak, hogy legyőzzük a halandó kihívásainkat, meggyógyuljunk, és visszatérjünk mennyei otthonunkba.

Az ének utolsó sora visszavisz az elejére: **„A családunk oly drága, jó Atyánk ajándéka.”** Az Atya terve gyermekei számára a szeretet terve. Annak a terve, hogy Ő és gyermekei – vagyis a családja – egyek lehessenek. Russell M. Nelson elder ezt tanította: „Mennyei Atyánknak két vágya van a gyermekeivel kapcsolatban...: a halhatatlanság és az örök élet, ami azt jelenti, hogy újra Vele élhetünk, az Ő otthonában.”¹⁴ Ezek a vágyak csak akkor teljesülnek, ha mi is megosztjuk Mennyei Atyánknak a családja iránti szeretetét, kinyújtva a kezünket, és megosztva másokkal az Ő tervét.

Húsz évvel ezelőtt az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma kinyújtotta kezét az egész világ felé, mikor kiadott egy családról szóló kiáltványt. Azóta csak súlyosbodtak a családokra mért csapások.

Ha szeretnénk eleget tenni a szent feladatainknak Isten leányaiként, meg kell értenünk az örökkévaló jelentőségét és a mi egyéni felelősségünket abban, hogy megtanítsuk azokat az igazságokat, melyeket Mennyei Atyánk a családjának szánt tervében lefektetett.

Howard W. Hunter elnök a következő magyarázatot adta:

„...nagy szükség van az egyház nőtagjainak összevonására, hogy álljanak a Fivérek mellé a minket körbevevő gonosz áradatának megfékezésében és Szabadítónk munkájának előremozdításában. [...]

Így hát arra kérünk benneteket, használjátok erőteljes, jóra indító hatásokat családjaink, egyházunk és közösségeink megerősítésében.”¹⁵

Nőtestvérek, tartozunk valahová. Szeretnek bennünket. Szükség van ránk. Isteni rendeltetésünk, feladatunk, helyünk és szerepünk van az egyházban, valamint Isten királyságában és az Ő örökkévaló családjában. Ugye teljes szívből tudjátok, hogy Mennyei Atyánk szeret benneteket, és azt kívánja, hogy ti és szeretteitek is Ővele lehessenek? Ahogy „Mennyei Atyánk és Fia, Jézus Krisztus tökéletesek..., a velünk kapcsolatos reményeik is tökéletesek”¹⁶. A számunkra készített tervük tökéletes, és ígéreteik biztosak. Ezekről az igazságokról teszem hálásan bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *A család Isten ajándéka. A közös foglalkozás 2014-es vázlat: A családok örökkévalóak (2013)*. 28–29.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. Fialat Nők alapeszméje. *Fialat Nők Személyes fejlődés* (füzet, 2009). 3.
4. A család: Kiáltvány a világhoz.
5. Richard G. Scott: A hit gyakorlása legyen elsődleges fontosságú. *Liahóna*, 2014. nov. 92.
6. Ésaías 53:3.
7. Moróni 7:47.
8. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 16.
9. *Leányaim a királyságomban*. 174.
10. Tan és a szövetségek 38:27.
11. Lásd Patricia T. Holland, “‘One Thing Needful’: Becoming Women of Greater Faith in Christ,” *Ensign*, Oct. 1987, 26–33.
12. A család: Kiáltvány a világhoz.
13. János 17:21.
14. R. Scott Lloyd, “God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches,” Church News section of LDS.org, Jan. 28, 2014, lds.org/church/news/god-wants-his-children-to-return-to-him-elder-nelson-teaches.
15. Howard W. Hunter idézet, *Leányaim a királyságomban*. 172. lásd még “To the Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1992, 96.
16. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (Brigham Young University devotional, Aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.

Bonnie L. Oscarson
a Fiala Nők általános elnöke

A családról szóló kiáltvány védelmezői

Segítsünk Isten királyságát építeni azzal, hogy bátran kiállunk és védelmezői leszünk a házasságnak, a szülői létnek és az otthonnak.

Mily nagy kiváltság és öröm, hogy a lányok és asszonyok e bámulatos gyülekezetéhez tartozhatok. Mily áldottak vagyunk, hogy ezen az estén nőkként egységben és szeretetben csatlakozhatunk egymáshoz.

Nemrég elolvastam Marie Madeline Cardon történetét, aki a családjával együtt az Olaszországba 1850-ben elhívott első misszionáriusoktól kapta meg Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának az üzenetét. 17–18 éves fiatal nő volt, amikor megkeresztelkedtek.

Az egyik vasárnapon, miközben a család épp istentiszteletet tartott az észak-olasz Alpok magaslatain található otthonában, helyi lelkészeket is magában foglaló dühödt férfiakból álló csőcselék gyűlt a házuk köré, és ordítóva követelték, hogy hozzák ki a misszionáriusokat. Szerintem nem az evangélium megismerésére áhítoztak, hanem bántalmazni akarták őket. Az ifjú Marie jött ki a házból és állt a csőcselék elé.

Az emberek folytatták az ádáz kiabálást, tovább követelve, hogy hozzák

ki a misszionáriusokat. Marie, kezében egy feltartott Bibliával rájuk parancsolt, hogy távozzanak. Megmondta nekik, hogy az elderek az ő védelme alatt állnak, és a hajuk szála sem görbülhet. Ezt mondta erről: „Mindenki döbbenően állt. [...] Isten velem volt. Ő adta a számba ezeket a szavakat, különben nem mondhattam volna ilyeneket. Hirtelen minden lecsillapodott. Az erős, ádáz férficsoport tehetetlenül állt egy gyenge, reszkető, mégis rettenthetetlen leány előtt.” A lelkészek távozásra kérték a csőcseléket, mire azok szégyenkezve, félve és büntudattal, csendesen távoztak is. A kicsi nyáj békében megtartotta a gyűlést.¹

Magatok elé tudjátok képzelni ezt a sokatokkal egyidős bátor fiatal nőt, amint kiáll a csőcselék elé, és bátran, meggyőződéssel megvédi nemrég fellelt hitelveit?

Nőtestvérek, közülünk kevesen néznek valaha is szembe dühös csőcselékkel, azonban olyan háború zajlik ebben a világban, melyben az alapvető, legbecesebb tanainkat érik támadások. Különösen a család tanát értem ez alatt. Minden oldalról megkérdőjelezzik, kritizálják és ostromolják az otthon szentségét és a család alapvető céljait.

Amikor 20 évvel ezelőtt Gordon B. Hinckley elnök először olvasta fel A család: Kiáltvány a világhoz szövegét, hálásak voltunk ennek a kinyilatkoztatott dokumentumnak a világos, egyszerű és igaz voltáért, és nagyra értékeltük azt. Akkor még nem is tudtuk, hogy a mai világban mily nagy szükségünk lesz ezekre az alapvető kijelentésekre, annak kritériumaként, hogy mit gondoljunk a médiából, az internetről, a tudósoktól, a televízióból, a filmekből, vagy akár a törvényhozóktól felénk áradó világi dogmák akármelyik új szeléről. A családról szóló kiáltvány a világi filozófiák megítélésének

fokmérője lett, és én bizonyoságot teszek arról, hogy a benne rejlő tantételek ma is éppen olyan igazak, mint amikor Isten prófétája közel 20 évvel ezelőtt megadta nekünk ezeket.

Rámutathatnék valamire, ami nyilvánvaló? Szinte soha senki élete nem zajlik terv szerint, és nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy nem minden nőnek van része abban, ami a kiáltványban áll. Mindemellett fontos értenünk és tanítanunk az Úrtól kapott mintát, és igyekeznünk kell a tőlünk telhető legjobban megvalósítani azt.

Mindannyiunknak szerepe van a tervben, és mindannyian ugyanolyan értékesek vagyunk az Úr szemében. Ne feledjük, hogy szerető Mennyei Atyánk ismeri igazlelkű vágyainkat, és beteljesíti azon ígéretét, mely szerint semmi nem tartatik vissza azoktól, akik hűségesen betartják a szövetségeiket. Mennyei Atyánknak mindannyiunk számára van terve és küldetése, azonban megvan a saját menetrendje is. Ennek az életnek az egyik legnehezebb kihívása az, hogy higgyünk az Úr időzítésében. Jó, ha van egy alternatív tervünk, mert ez segít szövetségstartó, jószívú és igazlelkű nőknek lennünk, akik attól

függetlenül építik Isten királyságát, hogy éppen merre tart az életük. Meg kell tanítanunk a leányainknak, hogy törekedjenek az ideális esetre, azonban vegyék tervbe, hogy lesznek váratlan fordulatok.

A család kiáltvány huszadik évfordulóján szeretnék felhívást intézni mindannyiunkhoz, hogy nőkként az egyházban legyünk A család: Kiáltvány a világhoz védelmezői. Éppen úgy, ahogyan Marie Madeline Cardon bátran megvédte a misszionáriusokat és újonnan fellelt hitelveit, nekünk is bátran meg kell védenünk az Úrnak a házasságról, a családkról, a férfiak és a nők isteni szerepköreiről, valamint az otthonok szent helyként való fontosságáról szóló kinyilatkoztatott tanait – még ha a világ azt kiabálja is a fülünkbe, hogy ezek a tantételek elavultak, korlátozók vagy okafogyottak. Családi állapotától és gyermekei számától függetlenül mindenki védelmezője lehet az Úr tervének, amint azt a család kiáltvány lefekteti. Ha ez az Úr terve, akkor legyen a mi tervünk is!

A kiáltványban van három olyan tantétel, amelynek szerintem különösen szüksége van állhatatos védelmezőkre.

Az első a férfi és nő közötti házasság. A szentírások azt tanítják: „Mindazáltal sem férfiú nincs asszony nélkül, sem asszony férfiú nélkül az Úrban.”² Csak úgy nyerhető el a papsági áldások teljessége, ha a férjet és a feleséget egymáshoz pecsételik az Úr házában, ha igazlelkűségben együttműködnek egymással, és hűek maradnak a szövetségeikhez. Ez az Úr terve a gyermekei számára, és nincs az a közbeszéd vagy kritika, amely megváltoztatná azt, amit az Úr kijelentett. Továbbra is az igazlelkű házasságot kell példáznunk, ennek áldására kell törekednünk az életünkben, és ha késlekedik, akkor hinnünk kell. Legyünk az Úr által elrendelt házasság védelmezői, miközben szeretetet és könyörületet mutatunk azok iránt, akik másképp vélekednek.

A következő tantétel, amelynek szüksége van védelmező szavunkra, az anyák és az apák isteni szerepköreinek méltányolása. Buzgón azt tanítjuk gyermekeinknek, hogy törekedjenek a legjobbra ebben az életben. Arról pedig meg szeretnénk győződni, hogy leányaink tudják, hogy bármit elérhetnek és bármi lehet belőlük, amit csak el tudnak képzelni. Reméljük, hogy

szeretni fogják a tanulást, iskolázottak lesznek és tehetségesek, és talán belőlük lesz a következő Marie Curie vagy Eliza R. Snow.

De vajon azt is megtaníttuk-e a fiainknak és a leányainknak, hogy ebben az életben nincs nagyobb megtiszteltetés, nincs előkelőbb rang, és nincs fontosabb szerepkör az anyaságnál vagy apaságnál? Remélem, hogy amikor arra biztatjuk a gyermekeinket, hogy törekedjenek a legjobbra ebben az életben, akkor azt is megtaníttuk nekik, hogy tiszteljék és magasztalják az anyák és apák által Mennyei Atyánk tervében játszott szerepeket.

Legkisebb lányunk, Abby, az anyai szerepkör megvédésének különleges lehetőségére bukkant. Egy napon értesítést kapott a gyerekei iskolájából, hogy karrier napi előadásokat tartanak. A szülőket megkérték, hogy küldjék el jelentkezésüket, ha szeretnének bejönni az iskolába és a foglalkozásukról tanítani a gyerekeket, és Abbynek az a benyomása támadt, hogy jelentkezzen és beszéljen az anyaságról. Nem kapott visszajelzést, és a Karrier Nap közeledtével végül felhívta az iskolát, hogy elveszett-e a jelentkezése. A szervezők gyorsan utána jártak, és találtak két olyan tanárt, akik beleegyeztek, hogy Abby a Karrier Nap végén bejöjjön és szóljon az osztályukhoz.

A gyermekeknek tartott nagyon is szórakoztató előadásában Abby többek között megtanította nekik, hogy anyaként kicsit szakértőnek kell lennie az orvostudományok, a lélektan, a vallás, az oktatás, a zene, az irodalom, a művészetek, a pénzügyek, a lakberendezés, a fodrászat, az utasszállítás, a sportok, a szakácsművészet és még sok minden más területén. A gyerekek le voltak nyugodva. Végezetül Abby megkérte őket, hogy mindenki írjon az anyukájának egy levelet, melyben

megköszönik mindazt, amit szeretettel tesz értük nap mint nap. Abby úgy érezte, hogy a gyermekek már egész más megvilágításban szemlélik az anyukájukat, és tudják, hogy az anyai és az apai szerepkör mennyire értékes. Idén újra jelentkezett a Karrier Napra, és már hat osztályba kapott meghívást az előadásával.

Azt mondta erről az élményéről: „Úgy érzem, ebben a mai világban a gyermekeknek könnyen támadhat az a benyomásuk, hogy szülőnek lenni másodlagos foglalkozás, sőt időnként csak egyfajta szükséges kellemetlenség. Szeretném, ha minden gyermek érezné, hogy a szüleinek ő a legfontosabb, és talán ha elmondom nekik, hogy számomra milyen fontos szülőnek lenni,

akkor az segíteni fog nekik felismerni mindazt, amit a szüleik tesznek értük, és hogy miért teszik ezeket.”

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök csodálatos példát mutat a nők és az anyaság tiszteletére, különösen saját édesanyja tekintetében. Földi édesanyjainkról azt mondta: „Tartsuk becsben mindannyian ezt az igazságot: aki elfeledkezik az édesanyjáról, az Istenre sem tud emlékezni. Aki pedig emlékezik az édesanyjára, az Istenről sem tud elfeledkezni. Miért? Mert ez a két szent személy, Isten és [a mi földi] édesanyánk, olyanok, mintha egyek lennének: társak a teremtésben, a szeretetben, az áldozathozatalban, a szolgálatban.”³

Az utolsó olyan tantétel, amely mellett ki kell állnunk, és amelyet meg kell

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

védenünk, az otthon szentsége. Van egy kifejezés, mely időnként becsmélve hangzik el, ám nekünk fel kell emelnünk. Ez a háztartásbeli, más szóval *otthonteremtő*. Nők, férfiak, fiatalok és gyermekek, egyedülállóak vagy házások – mindannyian lehetünk otthonteremtők. Otthonunkat a rend, a menedék, a szentség és a biztonság helyévé kell tennünk. Az otthonunk legyen olyan hely, ahol bőségesen érezzük az Úr Lelkét, ahol tanulmányozzuk, tanítjuk és megéljük az evangéliumot. Mennyire más lenne a világ, ha mindenki igazlelkű otthonok teremtőjeként tekintene magára. Védjük meg az otthonunkat, mely szentség tekintetében közvetlenül a templom mögött áll.

Nőtestvérek, hálás vagyok azért, hogy nő lehetek ezekben az utolsó napokban. Olyan lehetőségek állnak előttünk, amelyekben nők más nemzedékeinek nem volt részük ezen a világon. Segítsünk Isten királyságát építeni azzal, hogy bátran kiállunk és védelmezői leszünk a házasságnak, a szülői létnek és az otthonnak. Az Úrnak szüksége van ránk, hogy bátor, állhatatos és rendíthetetlen katonáként megvédjük a tervét és a felnövekvő nemzedékeknek megtanítsuk az Ő igazságait.

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Mennyei Atyánk él és mindannyiunkat szeret. Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk és Megváltónk. Ezt a bizonyosságot hagyom veletek Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Marie Madeline Cardon Guild, "Marie Madeline Cardon Guild: An Autobiography;" cardonfamilies.org/Histories/MarieMadelineCardonGuild.html; lásd még Marie C. Guild autobiography, circa 1909, Church History Library, Salt Lake City, Utah.
2. 1 Korinthusbeliek 11:11.
3. Thomas S. Monson, "Behold Thy Mother," *Ensign*, Jan. 1974, 32.

A Vigasztaló

Tanúságomat teszem arról, hogy az élő Krisztus elküldi a Szentlelket azoknak, akik vigasztalására ígéretet tettünk.

Kedves nőtestvéreim, nagy öröm volt számomra itt lenni veletek. Az édesanyámra, feleségemre, menyeimre, lány unokáimra gondoltam, akik közül sokan itt vannak ma. Ez után a nagyszerű program után még jobban értékelem, hogy ilyen családom van, és tudom, hogy csodálatos családi életünket annak köszönhetjük, hogy a Szabadító áll az életük középpontjában. Megemlékeztünk Krisztusról a zenén, az imákon és sugalmazott beszédeken keresztül. A Szabadító tulajdonságai közül az egyik, melyet leginkább meg kell becsülnünk, az Ő végtelen könyörülete.

Éreztétek ma este, hogy Ő ismer titeket és szeret benneteket, és éreztétek a körülöttetek lévőké iránti szeretetét. Ők a ti nőtestvéreitek, Mennyei Atyánk lélekleányai. A Szabadító velük is annyira törődik, mint veletek. Megérti minden bánatukat és segíteni akar rajtuk.

Mai üzenetem számotokra arról szól, hogy fontos szerepet játszhattok, sőt, kell játszanotok a vigasztalásban, melyet a Szabadító azoknak nyújt, akik vigaszra szorulnak. Úgy játszhatjátok ezt a szerepet a legjobban, ha többet tudtok arról, hogyan válaszolja meg Ő azokat a segélykérő imákat.

Sokan imádkoznak Mennyei Atyánkhoz enyhülésért, segítségért a bánat, a magány és a félelem terhének hordozásához. Mennyei Atyánk hallja az imáikat és érti, hogy mire van szükségük. Ő és Szeretett Fia, a feltámadott Jézus Krisztus megígérték, hogy segítenek.

Jézus Krisztus ezt az édes ígéretet adta nekünk:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztalak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”¹

A terhek, melyeket az Ő hű szolgálójának hordozniuk kell az életben, könnyebbé tettek az Ő engesztelése által. A bűn terhét el lehet venni, de a halandó élet jó embereket érő megpróbáltatásai még így is nehéz terhet jelenthetnek.

Biztosan láttatok már hasonló megpróbáltatásokat azoknak a jó

embereknek az életében is, akiket szerettek, és éreztétek a késztetést, hogy segítsétek nekik. Oka van annak, hogy együtt érezték velük.

Jézus Krisztus Egyházának szövetséges tagjai vagytok. Nagy változás kezdődött meg a szívetekben, amikor az egyház tagjai lettetek. Szövetséget kötöttetek, és kaptatok egy olyan ígéretet, amely elkezdte megváltoztatni természeteteket.

Alma elmondta a Mormon vizénél, hogy mit ígértetek a keresztelestekkor, és hogy mit fog ez az ígéret jelenteni nektek és mindenki másnak körülöttek, főleg a családoknak. Azokhoz beszélt, akik ugyanazokat a szövetségeket készültek megkötni, amelyeket ti megkötöttetek – és megkapták ugyanazt az ígéretet is, amelyet az Úr nektek tett:

„Íme, itt van Mormon vize (mert így hívták), és most, mivel szeretnétek Isten nyájába jönni és az ő népének nevezetni, és hajlandóak vagytok egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek;

Igen, és hajlandóak vagytok gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen,

és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagytok, még hozzá egészen halálotokig, hogy Isten megválthasson benneteket, és az első feltámadás részesei közé számláljanak, hogy örök életetek lehessen”².

Ezért érezték késztetést arra, hogy segítsétek valakinek, aki vállal a bánat és nehézségek terhével küszködik az előrehaladással. Ígéretet tettek arra, hogy segíteni fogtok az Úrnak könnyebbé tenni mások terheit és vigaszt nyújtani nekik. Amikor megkaptatok a Szentlélek ajándékát, az az erő is megadatott nektek, hogy segítsétek könnyíteni mások nehézségein.

Mielőtt keresztre feszítették, a Szabadító elmondta, hogyan segít megkönnyíteni a terheket és miként ad erőt hordozásukhoz. Tudta, hogy tanítványai gyászolni fognak. Tudta, hogy félni fognak majd, hogy mi lesz velük a jövőben. Tudta, hogy bizonytalanok lesznek abban, hogy tovább tudnak-e lépni.

Ezért azt az ígéretet adta nekik, melyet megad nekünk és az összes igaz tanítványának is:

„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.

Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.”³

Majd azt ígérte:

„Ama vigasztaló pedig, a [Szentlélek], a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja.

Nemrégiben egy család három nemzedéke gyászolta egy öt éves kisfiú halálát. A családi nyaraláson hunyt el, balesetben. Ismét lehetőségem volt látni, hogyan áldja meg az Úr a hűeket segítséggel és a kitartáshoz szükséges erővel.

India, Mumbai

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”⁴

Az elmúlt hetekben láttam a Szentlélek eljövételének ígéretet beteljesülni Isten azon gyermekeinek életében, akik imában kérték, hogy legyenek könnyebbek a rájuk nehezédő terhek. A terhek megkönnyítésének csodája úgy történt, ahogy azt az Úr megígérte: Ő és Mennyei Atyánk a Szentlelket küldték el, mint Vigasztalót, hogy segítsen az Úr tanítványainak.

Láttam, ahogy az Úr könnyebbé tette hatalmas terhüket. Az Úr szövetséges szolgáljaként voltam velük – ahogy veletek is gyakran meg fog esni az életben –, hogy „gyászolj[ak] azokkal, akik gyászolnak; ...és megvigasztal[jam] azokat, akik vigasztalásra szorulnak”⁵.

Mivel tudtam, hogy ez igaz, örültem és békét éreztem, amikor a kisfiú nagyszülei megkértek, hogy találkozzak velük és a gyermek szüleivel a temetés előtt.

Imádkoztam arról, hogy tudjam, miként segíthetnék az Úrnak megvigasztalni őket. A nappalinkban foglaltunk helyet, ahol már begyűjtöttem a kandelóba, hogy felmelegítsem a szobát azon a hideg estén.

Úgy éreztem, el kell mondanom nekik, hogy szeretem őket. Megosztottam velük, hogy érzem az Úr irántuk érzett szeretetét. Röviden igyekeztem elmondani nekik, hogy velük együtt gyászolok, de csak az Úr ismeri és Ő élte át egészében az ő fájdalmukat és bánatukat.

Miután mindezt megosztottam velük, késztetést éreztem rá, hogy szeretettel hallgassam meg őket az érzéseikről.

Abban az egy órában, melyet együtt töltöttünk, ők sokkal többet beszéltek, mint én. Éreztem a hangjukban és láttam a szemükben, hogy megérintette őket a Szentlélek. Elmondták, mi történt, és hogy mit éreztek, egyszerű bizonyosságot téve. A Szentlélek már elhozta nekik az örök élet reményével járó békét, tudván, hogy fiuk, aki büntelenül halt meg, örökké velük lehet majd.

Amikor egyesével papsági áldást adtam nekik, köszönetet mondtam a Szentlélek hatásáért, mely jelen volt köztünk. A Vigasztaló eljött, reményt, bátorságot és nagyobb erőt nyújtva mindannyiunknak.

Azon az estén láttam, hogyan munkálkodik rajtunk keresztül az Úr, hogy megkönnyíthessük népe terheit. Biztosan emlékeztek, mikor a Mormon könyvében az Úr népe majdnem összeroppan a terhek alatt, melyeket a kíméletlen munkafelügyelők helyeztek a vállukra.

Az emberek segítségért könyörögtek, ahogyan sokan azok közül is, akiket szeretünk és szolgálunk. Így szól a feljegyzés, amelyről tudom, hogy igaz:

„És megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon,

még hozzá az alatt, míg rabságban vagyok; és ezt azért fogom megtenni, hogy ezentúl tanúkként állhassatok nekem, és hogy biztosan tudhassátok, hogy én, az Úristen meglátogatom népemet a megpróbáltatásaikban.

És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának.”⁶

Újra és újra láttam ezt a csodát. Úgy könnyíthetünk mások terhein leginkább, ha segítünk az Úrnak megerősíteni őket. Ezért foglalta bele az Úr azt a parancsot a mások megvigasztalásáról szóló feladatunkba, hogy mindig és mindenhol a tanújaként álljunk.

A kisleány szülei bizonyosságot tettek a Szabadítóról azon az estén a nappalimban. A Szentlélek eljött hozzánk, mindannyiunkat megvigasztalt, a szülőket pedig megerősítette. A gyász terhe nem szűnt meg, de képesek voltak rá, hogy elviseljék a szörnyű bánatot. Hitük megerősödött, és erejük tovább fog növekedni, ha kéri és törekszenek rá.

A Lélek engesztelésébe vetett tanúbizonyossága, amelyet azon az estén éreztünk, adott erőt Jóbnak is, hogy elviselje terheit:

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.

És miután ezt a bőrrömet megrágnak, [mégis testemben] látom meg az Istent.”⁷

A Lélek tanúbizonyossága adta neki az erőt ahhoz, hogy kitartson. Túltette magát a gyáson és azon, hogy akik vigaszt nyújthattak volna neki, nem tették – hogy aztán megtapasztalja a hithűek örömét, melyben azoknak van része, akik hűen kiállták megpróbáltatásaikat.

Ez igaz volt Jóbra is: áldásokat kapott az életében. Jób története egy csodával végződik:

„Az Úr pedig jobban megáldá a Jób életének végét, mint kezdetét. [...]”

És nem találtak vala olyan szép leányok, mint a Jób leányai, abban az egész tartományban, és az ő atyjok örökséget is ada nékik az ő fiútestvéreik között.

Jób pedig él vala ezután száznegyven esztendeig, és látja vala az ő fiait és unokáit negyedízig.

És meghala Jób jó vénségben és betelve az élettel.”⁸

A Lélek eljövendő engesztelésbe vetett tanúbizonyossága volt az, ami átsegítette Jóbot a megpróbáltatásokon, melyek szándékosan részei mindannyiunk életének. Ez része a boldogság nagyszerű tervének, melyet az Atya

nekünk adott. Hagyta, hogy Fia az engesztelő áldozatán keresztül megadja nekünk a reményt, mely vigaszt nyújt nekünk, bármilyen nehéz is az út, mely hazafelé, Óhoz vezet.

Az Atya és a Fiú a Szentleket küldik el, hogy megvigasztalja és megerősítse a Mester tanítványait az útjukon.

Láttam a vigasztalás eme csodáját, amikor megérkeztem a kápolna elé, ahol a kisleány temetését tartották. Egy szép fiatal nő állított meg, akit nem ismertem. Azt mondta, hogy azért jött el a temetésre, hogy gyászoljon és vigaszt nyújtson, ha tud.

Azt is elmondta, hogy részben azért jött el, hogy saját maga nyerjen vigasztalást. Elmesélte, hogy az első gyermeke nemrégiben hunyt el. Egy gyönyörű kisleányt tartott a karjában. Odahajoltam, hogy közelebről is megnézhessem a kisleány mosolygós arcát. Az anyukától megkérdeztem, hogy hívják a babát. Gondolkodás nélkül és vidáman válaszolt: „A neve Joy, [ami azt jelenti, öröm.] A bánat után mindig öröm jön.”

Bizonyosságát tette nekem. Láttam, hogy az egyetlen biztos forrásból nyert békét és vigaszt. Csak Isten ismeri a szívünket, és csakis Ő mondhatja azt igazán, hogy „tudom, mit érzel”. Én csak elképzelni tudom annak az anyának az örömét és az azt megelőző bánatát, de az Úr, aki szereti őt, tudja, mit érez.

Én csak részben tudom, milyen örömet érez az Úr minden alkalommal, amikor ti, mint tanítványai, segítetek Neki békét és örömet hozni Mennyei Atyánk egyik gyermekének életébe.

Tanúságomat teszem arról, hogy az Úr minket, a tanítványait kért meg arra, hogy segítsük egymást a terhek viselésében. Mi pedig megígértük, hogy megtesszük. Bizonyosságomat teszem, hogy az Úr az Ő engesztelésén és feltámadásán keresztül megtörte a

halál hatalmát. Tanúságomat teszem arról, hogy az élő Krisztus elküldi a Szentlelket azoknak, akik vigasztalására ígéretet tettünk.

Mindannyian tanúi vagytok, ahogyan én is, annak a kitűzőn szereplő igazságnak, mely kitűzőt édesanyám több mint 20 évig hordott a Segítőegylet általános testületének tagjaként. Ez állt rajta: „A jószívűség soha el nem fogy.”⁹ Még mindig nem ismerem ezeknek a szavaknak a teljes jelentését. De tanúja voltam olyan pillanatoknak, amikor édesanyám kitarja karjait azok előtt, akiknek szüksége volt rá. A szentírások erről az igazságról beszélnek: „A jószívűség Krisztus tiszta szeretete.”¹⁰

Az Ő szeretete soha el nem fogy, és mi mindig is érezni fogjuk szívünkben a késztetést, hogy „gyászol[junk] azokkal, akik gyászolnak; ...és megvigasztal[juk] azokat, akik vigasztalásra szorulnak”¹¹. Ahogy a nekünk ígért békesség sem fog minket elhagyni, mikor másokat szolgálunk Őerte.

Az Úr tanújaként köszönöm nektek a nagyszerű munkátokat: azt, hogy segítetek az élő Úr Jézus Krisztusnak és a Szentléleknek a Vigasztalónak megerősíteni az ellankadt térdeket és felemelni a lecsüggesztett kezeket.¹² Teljes szívemből hálás vagyok azokért a csodás nőkért az életemben, akik Jézus Krisztus igaz tanítványaiként segítettek és megáldottak engem. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 11:28–30.
2. Móziás 18:8–9.
3. János 14:16–17.
4. János 14:26–27.
5. Móziás 18:9.
6. Móziás 24:14–15.
7. Lásd Jób 19:25–26.
8. Jób 42:12, 15–17.
9. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:8.
10. Moróni 7:47.
11. Móziás 18:9.
12. Lásd Tan és a szövetségek 81:5.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

„Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek?”

Böjti felajánlásotok túlmutat a testek táplálásán és felruházásán. Szíveket fog gyógyítani és megváltoztatni.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim! Nagy örömmel adom át szeretetemet nektek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza eme általános konferenciáján. Ez az öröm a Lélek ama tanúbizonyságból fakad, hogy a Szabadító szeretete elér mindannyiótokhoz, Mennyei Atyánk minden gyermekéhez. Mennyei Atyánk szeretné megáldani a gyermekeit lelkileg és fizikailag egyaránt. Ismeri minden egyes szükségletüket, fájdalmukat és reményüket.

Amikor valakinek enyhülést kínálunk, a Szabadító úgy érzi, mintha Neki nyújtanánk segítő kezét.

Ennek igaz voltát maga jelentette ki, amikor egy olyan jövőbeli pillanatról szólt, amelyben mindannyiunknak része lesz, amikor meglátjuk Őt, miután véget ér életünk ezen a világon. E nap képe sokkal élénkebben tárult elém, miközben imádkoztam és böjtöltem arról, mit mondjak ma délelőtt. Az Úr leírta tanítványainak, milyen lesz ez az eljövendő beszélgetés, és szavai jól jellemzik, mit szeretnénk teljes szívünk-ből, hogy ránk is igaz legyen:

„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én

Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éhezted, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy meztelen voltál, és felruháztunk volna?

Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtétek egygyel ez én legkisebb atyámfiak közül, én velem cselekedtétek meg.”¹

Ti és én is ilyen meleg fogadtatásra vágyunk a Szabadítótól. De hogyan érdemelhetjük ki? Mennyei Atyánknak sokkal több éhező, hajléktalan és magányos gyermeke van, mint amennyihez el tudnánk érni, és állandóan növekvő számuk miatt ez egyre inkább így lesz.

Így aztán az Úr megadott nekünk valamit, amit mindannyian meg tudunk tenni. Olyan egyszerű parancsolat ez, hogy még egy kisgyermek is megérti. Olyan parancsolat ez, amely csodálatos ígérettel jár a szükséglet látók számára és számunkra is.

A böjt törvényéről beszélek. Az Ésaías könyvében álló szavak az Úr jellemzését tartalmazzák a parancsolatról és az áldásról, amely elérhető számunkra, akik az Ő egyházában vagyunk:

„Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságok bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjetez?

Nem az-é, hogy az éhezőknek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent láatsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtssd magadat?

Akkor felhasad, mint hajnal a te világoosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.

Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. Ha elvetended közüled az ígát,

és megszűnsz ujjal mutogatni és hamiságot beszélni;

Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőknek, és az elepedt lelkűt megeléged: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél.

És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégti lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy.”²

Tehát az Úr egy csodálatos ígérettel kísért egyszerű parancsolatot adott nekünk. Napjainkban az egyházban lehetőséget kínálnak nekünk arra, hogy havi egy alkalommal böjtöljünk és nagylelkű böjti felajánlást adjunk püspökünkön vagy gyülekezeti elnökünkön keresztül a szegények és szükségét látók javára. Adományotok egy részét a körülöttetek lévők megsegítésére fogják fordítani, talán éppen a ti családokban. Az Úr szolgálja imádkozni és böjtölni fognak, hogy kinyilatkoztatás révén megtudják, kinek és milyen segítséget nyújtsanak. Mindazt, amire a saját egyházi egységekben lévők megsegítésére már nincsen szükség, más nélkülöző egyháztagok megáldására fogják fordítani világszerte.

A szegényekért való böjtölésre adott parancsolathoz számtalan áldás társul. Spencer W. Kimball elnök e törvény követésének elhanyagolását a mulasztás bűnének nevezte, amelynek nagy ára van. Ezt írta: „Az Úr bősz ígéreket tett azoknak, akik böjtölnek és segítséget nyújtanak a szükségét látóknak. [...] Sugalmazást és lelki útmutatást fognak kapni igazlelkűséggel és a Mennyei Atyánk iránti közelséggel kísérve. Ha elmulasztjuk megtenni a böjtölés eme igazlelkű tétét, azzal megfosztjuk magunkat ezektől az áldásoktól.”³

Csupán néhány hete történt, hogy magam is részesültem az egyik ilyen áldásban. Mivel az általános konferencia olyan hétvégére esik, amelyen máskülönben böjti és bizonyágtételi gyűlés lenne, böjtöltem és imádkoztam, hogy ennek ellenére hogyan tudnék mégis eleget tenni a szükségét látókról való gondoskodás parancsolatának.

A böjtöm során szombaton reggel 6 órakor ébredtem, és újra imádkoztam. Az a benyomásom támadt, hogy olvassam el a világ híreit, ahol aztán a következő cikket láttam:

A Pam nevű trópusi ciklon számtalan házat letarolt, amikor lecsapott

közvetlenül Port Vilában, Vanuatu fővárosában. Legalább hatan meghaltak Vanuatuiban az országot sújtó eddigi legsúlyosabb viharban.

„Szinte egyetlen fa sem maradt állva, [miközben a ciklon] végigsöpört” a csendes-óceáni országon.⁴

A World Vision nevű segélyszervezet kárbecslő csapata már a károk felmérését tervezte közvetlenül a vihar után.

Azt tanácsolták a lakosoknak, hogy robusztus épületekben, például egyetemeken és iskolákban keressenek menedéket.

Aztán hozzátették: „A legerősebb épületeik a betonozott templomok – mondta Inga Mephram a CARE International képviselőjében. – Van, ahol nincsenek ilyenek. Nehéz olyan épületet találni, amelyről feltételezhető, hogy kibír egy ötös besorolású (vihart).”⁵

Amikor ezt olvastam, eszembe ötlötök a vanuatuai kicsiny otthonokban tett látogatásaim. Láttam magam előtt az embereket, amint egymáshoz bújnak a vihar tombolásának kitétt házaikban. Aztán emlékeztem arra is, milyen meleg fogadtatásban részesített engem Vanuatu népe. Rájuk és szomszédaikra

gondoltam, amint betonozott kápolnáinkba menekülnek.

Aztán magam elé képzeltem a püspököt és a segítőegyleti elnököt, akik körbejárnak, vigaszt, takarókat, élelmiszert és ivóvizet nyújtva. Lelki szemeim előtt megjelentek a rémülten összebújó gyermekek.

Oly távol voltak attól az otthontól, ahol én ezt a tudósítást olvastam, mégis tudtam, mit fog tenni az Úr a szolgálain keresztül. Tudtam, hogy Mennyei Atyánk e gyermekeinek megsegítését azok a böjti felajánlások teszik lehetővé, melyeket oly bőven adtak az Úr azon tanítványai, akik onnan ugyan távol, de az Úrhoz közel vannak.

Így aztán nem vártam meg a vasárnapot. Még aznap reggel elvittem a püspökömhöz a böjti felajánlást. Tudtam, hogy felajánlásomat a püspök és a segítőegyleti elnök talán egy szomszédságomban lakó megsegítésére fogja fordítani. Előfordulhat, hogy szerény felajánlásomra nem ott lesz szükség, ahol családommal élek, de a felajánlások helyi maradéka talán még Vanuatura is eljuthat.

Sújtani fognak más viharok és tragédiák világszerte olyan embereket, akiket az Úr szeret, és akiknek átérzi a fájdalmát. Böjti felajánlásotok és az én felajánlásom egy részét olyasvalaki megsegítésére fogják felhasználni, akinek az enyhülését az Úr a sajátjaként fogja érezni.

Böjti felajánlásotok túlmutat a testek táplálásán és felruházásán. Szíveket fog gyógyítani és megváltoztatni. Az

önkéntes felajánlás gyümölcse lehet a segítségben részesülő szívében feltámadó vágy mások felkarolására. Ez történik szerte a világon.

Megtörtént Abie Turay nőtestvér életében is, aki Sierra Leonében lakik. 1991-ben polgárháború tört ki, amely hosszú éveken át sújtotta az országot. Sierra Leone már előtte is a világ egyik legszegényebb országa volt. „A háború alatt nem volt egyértelmű, ki uralja az országot; a bankok ...bezártak, a kormányhivatalokon lehúzták a redőnyt, a rendőri szervek [tehetetlenek voltak a lázadók erőivel szemben], ... és mindenhol káosz, öldöklés és szenvedés uralkodott. Emberek tízezrei haltak meg, és több mint kétmillió ember kényszerült otthona elhagyására, hogy elmeneküljön a vérengzés elől.”⁶

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza még e szörnyű időkből is növekedett.

Az egyik első gyülekezetet abban a városban szervezték meg, ahol Turay nőtestvér élt. Férje volt az első gyülekezeti elnök. A polgárháború során kerületi elnökként szolgált.

„Amikor [mostanában] vendégek jönnek Turay nőtestvérhez, szeret megmutatni nekik két háborús [kincset]: egy kék-fehér csikos blúzt, amelyet [egy egyháztagok által adományozott] használtruha-bálából kapott, illetve egy mára már jócskán megkopott és elnyűtt takarót.”⁷

Aztán ezt a magyarázatot fűzi hozzá: „Ez a blúz volt az első ...ruhadarab, amit [kaptam]. [...] Munkába járn

viseltem. Olyan jó is volt! [Olyan szépen éreztem magam benne.] Nem volt más ruhám.

A háború alatt ez a takaró tartott melegen minket, engem és a gyerekeimet. Amikor a lázadók ránk támadtak, ez volt az egyedüli dolog, amit fel tudtam markolni, [amikor befutottunk a bokrok közé, hogy elbújjunk]. Így hát magunkkal vittük a takarót. Melegen tartott, és megvédett minket a szúnyogoktól.”⁸

„Turay nőtestvér hálával emlékezik egy misszióelnökre, aki [készpénzzel] a zsebében érkezett a háború sújtotta országba.” Az a pénz – hozzátok hasonló emberek böjti felajánlásai – lehetővé tette a szenteknek, hogy élelmiszert vásároljanak olyan áron, amelyet a legtöbb Sierra Leone-i nem engedhetett meg magának.”⁹

Turay nőtestvér ezt mondja azokról, akik nagylelkű adományukkal biztosították a túlélésüket: „Amikor azokra gondolok, akik ezt tették..., úgy érzem, Isten küldte őket, mert hétköznapi halandók tettek ily nemes gesztust felénk.”¹⁰

Nemrégiben egy amerikai látogatója volt Abie-nek. A férfinak megakadt a szeme „az asztalon lévő szentíráskötetben”. Rögtön látta, hogy nagy becsben áll, „és rengeteg bejegyzést tartalmaz. A lapok eléggé viseltesek voltak, némelyikük be is szakadt. A borító elvált a kötetstől.”

Kezébe vette a szentíráásokat, „és gyengéden belelapozott. Lapozás közben rábukkant egy tizedfizetési papír sárga példányára. Látta, hogy abban az országban, ahol a dollár aranyáron volt, Abie Turay egy dollárt fizetett tizedként, egy dollárt a misszionáriusi alapba, és egy dollárt böjti felajánlasként azoknak, akik – saját szavaival élve – »igazán szegények«.”

A látogató becsukta Turay nőtestvér szentírást, és ahogy ott állt ezzel a

hithű afrikai édesanyával, arra gondolt, hogy szent helyen áll.¹¹

Csakúgy, ahogyan a ti és az én böjti felajánlásom áldása szívbeli változást idézhet elő, ugyanígy lehet ez akkor is, amikor valaki másnak a javára böjtölünk. Még egy kisgyermek is érezheti ezt.

Sok kisgyermek – és néhány felnőtt is – személyes okokból nehéznek találhatja a 24 órán át tartó böjtölést. Meglehet, hogy Ésaías szavaival élve a böjt miatt eleped a lelkük. A bölcs szülők számolnak ezzel, és ügyelnek, hogy kövessék Joseph F. Smith elnök tanácsát: „Jobban tesszük, ha megtanítjuk nekik a tantételt, és hagyjuk, hogy akkor tartsák be, amikor már elég idős az érett választáshoz.”¹²

Nemrégiben tanúja voltam az e tanácsban rejlő bölcsességnek. Az egyik unokám úgy érezte, hogy a 24 órás böjt meghaladja a képességeit. Bölcs szülei azonban mégis elültették szívébe a tantételt. Egyik iskolai barátja nemrég egy balesetben elveszítette az egyik kicsi unokatestvérét. Az unokám a böjti napon, körülbelül akkortájt, amikor mindig úgy érezte, hogy már túl nehéz lenne folytatni a böjtöt, megkérdezte

az édesanyjától, vajon jobban érezné-e magát gyászoló barátja, ha folytatná a böjtölést.

Kérdése Joseph F. Smith elnök tanácsának megerősítése volt. Unokám eljutott arra a pontra, hogy már nem csupán érti a böjt tantételét, hanem az be is hatolt a szívébe. Eljutott oda, hogy érezze: böjtje és imái áldást fognak hozni Istentől egy szükséglet látó számára. Ha elég sokszor él e tantétel szerint, az előidézi majd saját életében az Úr által ígért csodás hatásokat. Része lesz az ahhoz szükséges erő lelki áldására, hogy sugalmazást kapjon és több ereje legyen ellenállni a kísértésnek.

Nem ismerjük minden okát annak, hogy Jézus Krisztus elment a pusztaságba, hogy böjtöljön és imádkozzon. Azonban legalább az egyik hatását tudjuk: a Szabadító teljes mértékben ellenállt Sátán arra irányuló kísértésének, hogy helytelenül használja isteni hatalmát.

A rövid idő, amelyet havonta a böjtnek szentelünk, és a csekély összeg, amelyet a szegények javára felajánlunk, csupán kis részét nyújthatja a természetünkben arra irányuló változásnak, hogy többé ne vágyjunk gonosan

cselekedni. Azonban nagy ígéretet kapunk, amikor megteszünk mindent, amit ésszerűen lehetséges, hogy imádkozunk, böjtölünk és adományt adjunk a szükséglet látóknak:

„Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásoz gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.

Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok.”¹³

Imádkozom azért, hogy jogot formáljunk ezekre a nagyszerű áldásokra saját magunk és családjunk javára.

Tanúságomat teszem arról, hogy Jézus a Krisztus; hogy az Ő egyházában felkérnek minket, hogy segítségére legyünk, miközben Ő a saját módján gondoskodik a szegényekről; valamint hogy Ő örökkévaló áldásokat ígér, melyek abból fakadnak majd, ha mi segítünk Neki. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 25:34–40.
2. Ésaías 58:6–11.
3. Spencer W. Kimball, *The Miracle of Forgiveness* (1969), 98.
4. Lásd Steve Almasy, Ben Brumfield, and Laura Smith-Spark, “Cleanup Begins in Vanuatu after Cyclone Batters Islands,” Mar. 14, 2015, edition.cnn.com.
5. Lásd Sean Morris, Steve Almasy, and Laura Smith-Spark, “‘Unbelievable Destruction’ Reported in Tropical Cyclone Pam’s Wake,” Mar. 14, 2015, edition.cnn.com.
6. Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story,” kiadatlan kézirat.
7. Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story.”
8. Abie Turay, idézte: Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story.”
9. Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story.”
10. Abie Turay, idézte: Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story.”
11. Peter F. Evans, “Sister Abie Turay’s Story”; a Turay nőtestvéréről “We Did Not Stand Alone” [Nem álltunk egyedül] címmel készített videofilm elérhető itt: lds.org/media-library.
12. Joseph F. Smith, “Editor’s Table,” *Improvement Era*, Dec. 1903, 149.
13. Ésaías 58:8–9.

Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

A boldogság terve

Az összes egyházi tevékenység végső célja annak biztosítása, hogy a férfi és a nő boldogok legyenek otthon a gyermekeikkel, és hogy az egész örökkévalóságra összepecsételjék őket.

Sok évvel ezelőtt, a második világháborút követően jártam főiskolára. Ott találkoztam Donna Smithszel. Ez idő tájt olvastam arról, hogy a sikeres házasság két elengedhetetlen eleme a süti és a csók. Úgy véltem, ez egészen szimpatikus összeállítás.

Délelőtt a főiskolára jártam, aztán délutánra visszamentem dolgozni apám autójavító műhelyébe Brigham Citybe. Donna utolsó délelőtti órája háztartási gazdaságtan volt. Indulás előtt megálltam a terme mellett. Az ajtó üvege matt volt, ha azonban elég közel álltam hozzá, akkor láthatta, hogy ott vagyok. Egy süti és egy csók erejéig mindig kiszökött. A többi már történelem. A Utahi Logan templomban kötöttünk házasságot, ezzel pedig kezdetét vette életünk nagy kalandja.

Az évek során gyakran tanítottam egy fontos tantételt: az összes egyházi tevékenység végső célja annak biztosítása, hogy a férfi és a nő boldogok legyenek otthon a gyermekeikkel, és hogy az időre és az egész örökkévalóságra összepecsételjék őket.

Kezdetben:

„[A]z Istenek lementek, hogy össze-
rendezzék az embert az ő saját képmá-
sukra, az Istenek képmására formálták

meg őt, férfivá és nővé formálták meg őket.

És az Istenek azt mondták: Meg fogjuk áldani őket. És az Istenek azt mondták: Meghagyjuk nekik, hogy legyenek termékenyek és sokasodjanak, és töltsék be a földet, és győzzék le” (Ábrahám 4:27–28).

Az emberi élet körforgása elkezdődött hát a földön azzal, hogy „Ádám megismerte feleségét, és ő fiaikat és leányokat szült neki, és elkezdtek sokasodni és betölteni a földet.

És... Ádám fiai és leányai elkezdtek kettesével szétválni a földön, ... és ők is nemzettek fiaikat és leányokat” (Mózes 5:2–3).

A sokasodásra és a föld benépesítésére vonatkozó parancsolat azóta sem lett visszavonva. Erre szükség van a megváltás tervéhez, és ez az emberi boldogság forrása. E hatalom igazlelkű gyakorlása révén közelebb kerülhetünk Mennyei Atyánkhoz, és megtapasztalhatjuk az öröm teljességét, igen, az istenséget. A nemzőerő nem csupán egy mellékes része a tervnek; ez maga a boldogság terve; ez maga a boldogság kulcsa.

Az emberben állandó és nagyon erős vágy él a nemzésre. Halandó boldogságunk, az örömünk és a felmagasztosulásunk attól függ, miként reagálunk ezekre a folyamatos, kényszerítő fizikai vágyakra. Ahogy a nemzőerő folyamatosan kifejlődik a férfiúság és a nőiség korai szakaszában, természetes módon olyan személyes érzések jelentkeznek, amelyek semmilyen más fizikai élményhez nem hasonlíthatóak.

Ideális esetben a nászt megelőzi a romantika. Bár a szokások különbözőek lehetnek, e romantika az izgalom, a várakozás és néha a visszautasítás lányregénybe illő érzéseitől borul virágba. Megjelenik a holdfény és a rózsák, szerelmes levelek, szerelmes dalok, költészet, a kézenfogás, és a fiatal férfi és a fiatal nő közötti gyengédség egyéb megnyilvánulásai. A pár körül megszűnik a világ, és örömteli érzések töltik el őket.

Ha pedig azt gondoljátok, hogy a fiatalkori szerelem túlradó örömei az élet forrásaiból eredő lehetőségek csúcsát jelentik, akkor nem éltetek még elég hosszú ideig ahhoz, hogy lássátok a hosszú ideje tartó házastársi szeretet odaadását és vigaszát. A kísértések,

félreértések, a pénzügyi gondok, a családi válságok és a betegségek mind megpróbálják a házaspárokat; a szeretet mégis mindezek során egyre csak erősödik. Az érett szerelem pedig olyan boldogságot tartogat, amelyet a friss házások elképzelni sem tudnak.

Az igaz szeretet azt kívánja, hogy a társak a házasságukig tartóztassák meg azon vonzalmukat, amely utat enged az élet forrásának szent erőihez. Ez azt jelenti, hogy el kell kerülni az olyan helyzeteket, amelyek során a testi vágyak elszabadulhatnak. A tiszta szeretet előzetes feltétele, hogy csakis az örök hűség esküje, egy jogszerű és törvényes ceremónia, és ideális esetben a templomban végzett pecsételő szertartás után oldják ki a nemzőerőket. Csak így lesz ez Isten szemében a teljes szeretet kifejeződése. Kizárólag és csak azzal szabad megosztanunk, aki örökre a társunk lesz.

Amennyiben érdemesen veszünk részt benne, ez a folyamat a legteljesebb és legemelkedettebb testi, érzelmi és lelki érzéseket egyesíti, amelyeket a *szeretlem* szóhoz kapcsolunk. Az emberi lét során nincs semmi, ami felérhetne ezzel az élménnyel. Örökké fog tartani, amennyiben megkötik és megtartják a szövetségeket, „mert ott kerül sor a szent papság kulcsainak elrendelésére, hogy tisztességet és dicsőséget kaphassatok” (T&S 124:34), „amely dicsőség magjaik teljessége és folytatása lesz örökkön örökké” (T&S 132:19).

A romantikus szerelem azonban nem teljes; ez csak a bevezető. A szeretetet táplálja a gyermekek érkezése, akik az élet ama forrásából származnak, amelyet a házastársakra bízta. A férj és feleség házastársi öleléséből élet fog. Egy aprócska test ölt formát egy nagyszerű, összetett folyamat mintájára. A születés csodája során egy gyermek jó elő, aki földi apja és anyja képmására

teremtett. Halandó testében egy lélek lakik, amely képes érezni és felfogni a lelki dolgokat. E gyermek halandó testében ott szunnyad az erő arra, hogy utódokat nemzzen saját képmására.

„[A] lélek és a test az ember lényé” (T&S 88:15); és vannak lelki és fizikai törvények, amelyeknek engedelmességeknek kell, ha boldogok szeretnénk lenni. Léteznek olyan örökkévaló törvények, beleértve az élet teremtésének hatalmához kapcsolódó törvényeket, „amely[ek] már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett[ek] rendelve a mennyben, amely[ek]en minden áldás alapszik” (T&S 130:20). Ezek lelki törvények, amelyek meghatározzák az emberiség erkölcsi normáit (lásd Joseph Smith fordítás, Rómabeliek 7:14–15 [a Kalauz a szentírásokhoz 240. oldalán]; 2 Nefi 2:5; T&S 29:34; T&S 134:6). Léteznek szövetségek, amelyek összekötnek, megpecsételnek, védenek és örökkévaló áldásokat ígérnek.

Alma így intette fiát, Siblont: „figyeld, hogy minden szenvedélyedet megzabolázd, hogy szeretet tölthessen el” (Alma 38:12). A zablát vezetésre, irányításra és visszafogásra használják. Szendélyünket ellenőrzés alatt kell tartanunk. Amikor törvényesen használjuk, a nemzőerő megáld és megszentel (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* [1998], 158).

A kísértések mindig jelen vannak. Mivel az ellenség nem képes életet nemzeni, irigy mindazokra, akiknek birtokában áll e kimagasló hatalom. Ő és azok, akik követték őt, kiűzettek, és elveszítették a halandó testhez való jogukat. „Ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27). Ha teheti, megkísért, hogy lealacsonyítsa, megrontsa, és ha lehet, elpusztítsa ezt az ajándékot, melynek révén, ha érdemesek vagyunk, örök gyarapodásunk lehet (lásd T&S 132:28–31).

Ha beszennyezzük élet-forrásainkat, vagy másokat viszünk bűnbe, sokkal „átható[bb]” és „nehezen elviselhető[bb]” (T&S 19:15) lesz a büntetés, mint amit az összes testi gyönyör valaha is megérhetne.

Alma ezt mondta fiának, Koriántonnak: „Hát nem tudod, fiam, hogy ezek a dolgok utálatosak az Úr szemében? Igen, az ártatlan vér ontását vagy a szentlélek megtagadását kivéve minden bűnnél utálatosabbak” (Alma 39:5). Nem menekülhetünk el a következmények elől, ha vétkezünk.

A nemzőerők egyetlen helyénvaló és engedélyezett kifejezése a férj és feleség, egy férfi és egy nő, között történhet, akik jogszerűen és törvényesen megesküdtek egymással. Bármilyen más ezen kívül megsérti Isten

parancsolatait. Ne engedjétek az ellenség szörnyű kísértéseinek, mert a vétek minden adósságát ki kell majd egyenlíteni „mígnem megfizetsz az utolsó fillérig” (Máté 5:26).

Sehol sem mutatkozik meg jobban Isten nagylelkűsége és irgalma, mint a bűnbánat folyamán.

Amikor fizikai testünk megsérül, képes megjavítani magát, olykor orvos segítségével. Ha azonban a sérülés komoly, akkor gyakran heg marad emlékeztetőként.

Lelki testünkkel azonban más a helyzet. Lelkünk akkor sérül, amikor hibákat és bűnöket követünk el. Halandó testünkkel ellentétben azonban, amikor a bűnbánat folyamata befejeződik, Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően nem marad heg többé. Az ígéret a következő: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).

Amikor házasságról és családi életről beszélünk, elkerülhetetlenül eszünkbe jut hogy „mi a helyzet a kivételekkel?” Néhányan bizonyos korlátokkal születnek, és nem képesek gyermeket nemzeni. Vannak olyan ártatlanok, akiknek házassága darabokra hullik házastársuk hűtlensége miatt. Mások nem házasodnak meg, és érdemes egyedülállóként élnék.

Egyelőre a következő vigaszt nyújtom: Isten a mi Atyánk! Minden

szeretet és nagylelkűség, amely egy ideális földi apában megnyilvánul, olyan óriási mértékben van meg Őbenne, aki a mi Atyánk és Istenünk, hogy azt a halandó elme képtelen felfogni. Az Ő ítéletei igazságosak, irgalma határtalan, az ereje, hogy kárpótoljon, felülmúl minden földi hasonlót. „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1 Korinthusbeliek 15:19).

A *templom* szót már áhítattal ejtem ki. Elképzelem a pecsételő szobát az oltárral, amely előtt egy fiatal pár térdel. Ez a szent templomi szertartás sokkal több egy esküvőnél, mert ezt a házasságot az Ígéret Szent Lelke pecsételheti meg, a szentírások pedig kijelentik, hogy „trónokat; királyságokat, fejedelemségeket, és hatalmakat, birodalmakat... fogj[unk] örökölni” (T&Sz 132:19). Látom az örömet, amely azokra vár, akik elfogadják, és érdemesen használják ezt a mennyei ajándékot.

Donna Smith Packer nőtestvérrel közel 70 éve állunk egymás oldalán a házasságban. Amikor a feleségemről van szó, gyermekeink anyjáról, nem találok szavakat. Oly mélyreható az érzés, és oly hatalmas a hála, hogy szinte képtelenség kifejezmem. A legnagyobb jutalmat, melyet ebben az életben és az elkövetkezendőben kapunk, a gyermekeink és unokáink jelentik. Közösen töltött halandó napjaink

végéhez közeledve hálás vagyok minden pillanatért, amelyet velem, az ő oldalán tölthetek, és az Úr ígéretéért, amelyet adott, miszerint nem lesz vége.

Tanúságot teszek arról, hogy Jézus a Krisztus és az élő Isten Fia. Ő áll az egyháznak az élén. Az Ő engesztelése, valamint a papság hatalma révén a halandóságban kezdődő családok az örökkévalóságokban is együtt lehetnek. Az engesztelés, amely mindannyiunkat visszanyer, nem jár hegekkel. Ez azt jelenti, hogy nem számít, mit tettünk, vagy hol voltunk, vagy hogyan történt meg az a valami, amennyiben igazán bűnbánatot tartunk, azt ígérte, hogy elvégzi az engesztelést. És amikor elvégezte az engesztelést, az mindent megold. Nagyon sokan vannak köztünk, akik állandóan ostorozzák magukat bűntudatuk miatt, mert nem tudják, hogyan tudnának megmenekülni. Krisztus engesztelésének elfogadásával tudunk megmenekülni, és ami eddig szívfájdalom volt, az szépséggé és szeretetté és örökkévalósággá válik.

Nagyon hálás vagyok az Úr Jézus Krisztus áldásaiért, a nemzőerőért, a megváltás hatalmáért, az engesztelésért. Azért az engesztelésért, amely minden foltot képes tisztára mosni, nem számít milyen nehéz is, mennyire hosszú ideig tart vagy hányszor ismétlődik meg. Az engesztelés felszabadíthat, hogy előre tudj haladni, tisztán és érdemesen, hogy azon az ösvényen tudj haladni, melyet az életben választottál.

Tanúbizonyosságomat teszem, hogy Isten él, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az engesztelés nem egy általános dolog az egész egyház számára. Az engesztelés egyéni, és ha van valami, ami zavar – néha oly régóta, hogy már alig emlékszel rá –, akkor használd az engesztelést. Az majd tisztázni fogja, és te és Ő sem fogtok emlékezni a bűneidre soha többé. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Linda K. Burton
a Segítőegylet általános elnöke

Együtt felemeltetünk

Szövetségeinket betartó nőkként és férfikként fel kell emelnünk egymást, és segítenünk kell egymásnak olyan emberré válni, amilyenné az Úr szeretné.

Az inspiráló beszédeken, zenén és imákon kívül, amelyek mindig megérintik a szívünket az általános konferencián, sok nőtestvér említette nekem, hogy legjobban azt szeretik nézni, ahogyan az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma tagjai örökkévaló társuk kíséretében lesétálnak erről az emelvényről. És nem örömmel hallgatjuk-e mindannyian, amikor a Fivérek gyengéd szavakkal kifejezésre juttatják az irántuk érzett szeretetüket?

Feleségéről, Donnáról szólva Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „A rám ruházott hivatal miatt ünnepélyes kötelességem igazat mondani: a feleségem tökéletes.”¹

„Ő életem napsugara”² – mondta Dieter F. Uchtdorf elnök a feleségéről, Harrietről.

Henry B. Eyring elnök e szavakkal jellemezte feleségét, Kathleent: „Olyan ember ő, aki mindig is arra sarkallt, hogy a lehető legjobbat hozzam ki magamból.”³

Thomas S. Monson elnök pedig így emlékezett szeretett Francesére: „Ő volt életem szerelme, legbensőbb bizalmasom és legmeghittebb barátom. Meg sem közelíti érzéseim mélységét, ha azt mondom, hogy hiányzik.”⁴

Jómagam is szeretném kifejezésre juttatni nagyra becsült társam, Craig iránti szeretetemet. Oly drága ajándék ő számomra! Férjemre utalva pátriárkai áldásomban egy becses és szent kifejezés azt ígéri, hogy életem és gyermekeim élete „jó kezekben lesz nála”. Nyilvánvaló számomra, hogy Craigben megtestesült ez az ígéret. Mark Twain szavait kölcsönözve elmondhatom, hogy „nélküle az élet elviselhetetlen”⁵ volna. Szeretem őt, teljes szívemből!

Isteni szerepek és felelősségek

Ma szeretnék tisztelettel adózni azon férjnek, apának, fivérek, fiak és nagybácsik

előtt, akik tudják, kik ők, és akik a tőlük telhető legjobban igyekeznek eleget tenni Isten adta szerepeiknek, amint az a család kiáltványban áll, ideértve az igazlelkű elnöklést, a családjuk védelmét és a róluk való gondoskodást. Fájó tudatában vagyok annak, hogy az apaság, az anyaság és a házasság kérdése aggályos lehet néhányak számára. Tudom, hogy vannak olyan egyháztagok, akik úgy érzik, otthonuk soha nem jut el az általuk ideálisnak tartott szintre. Sokakat fájdalommal tölt el az elhanyagoltság, a bántalmazás, a függőségek, illetve a helytelen hagyományok és kulturális szokások. Nem tekintek elnézéssel az olyan férfiak és nők tetteire, akik akár szándékosan, akár tudatlanságból fájdalmat, gyötrelmet és kétségbeesést idéztek elő az otthonukban. De ma valami másról beszélek.

Meggyőződésem, hogy egy férj soha nem vonzóbb felesége számára, mint amikor Istentől kapott szerepeiben szolgál érdemes papságviselőként – legfőképpen az otthonában. Szeretem és hiszem Packer elnöknek az érdemes férjekhez és apákhoz intézett e szavait: „A papság hatalmát közvetlenül az Úrtól kaptátok, hogy megvédjétek családotokat. Lesznek olyan időszakok, amikor a családotok és az ellenség gonoszsága között csupán ez a hatalom áll majd védőpajzsként.”⁶

Lelki vezetők és tanítók az otthonban

Az idén részt vettem egy rendkívüli átlagember, férjem Don bácsikája temetésén. Don bácsi egyik fia elmesélte egy gyermekkori emlékét, abból az időből, amikor szülei épp megvették az első otthonukat. Mivel öt kisgyermek volt a családban, akit etetni és ruházni kellett, nem jutott már pénz a telek körbekezdésére. A család védelmezőjeként kapott isteni szerepét komolyan véve Don bácsi néhány kisebb facölöpöt vert a

alkotott Mennyei Atyánk egy „segítő társat, hozzá illőt”.¹⁰ Ez a kifejezés olyan személyt jelent, aki hozzá illik, érdekes rá, vagy megfelel neki.¹¹ Például a két kezünk igen hasonló egymásra, de nem pontosan egyformák. Sőt, igazából tökéletes ellentétei egymásnak, de kiegészítik egymást és összeillenek. Ha együtt munkálkodnak, erősebbek.¹²

A családkról szóló fejezetben az egyház kézikönyve ezt a kijelentést tartalmazza: „A férfi és a női lélek természeténél fogva kiegészíti egymást.”¹³ Figyeljétek meg, hogy azt mondja: kiegészítik egymást, nem pedig versengenek egymással! Azért vagyunk itt, hogy segítsük és felemeljük egymást, és együtt örvendezzünk, miközben megpróbálunk a lehető legjobb énünkké válni. Barbara B. Smith nőtestvér bölcsen tanította ezt: „Sokkal nagyobb fokú boldogság érhető el, ha tudunk örülni mások sikerének is, nem csak a sajátunknak.”¹⁴ Ha inkább kiegészíteni próbáljuk egymást, nem pedig versengeni, akkor sokkal könnyebb szurkolni egymásnak.

Amikor sokgyerekes fiatal édesanya voltam, a pelenkázással, mosogatással és fegyelmezőssel telt napok végén senki nem harsogta lelkesebben ezt az elemis dalt: „Mikor apa hazajön, én oly boldog vagyok.”¹⁵ Szomorúan kell bevallanom, hogy nem mindig töltöttem el felhőtlen vidámsággal, amikor úgy látszott, Craig szinte beszökell az ajtón egy keményen végigdolgozott nap után. Mindig mindannyiunkat megölelt és megpuszilt, és sok nehéz, időnként katasztrofális napot varázsolta örömteli apukás estté. Bárcsak egy kicsit kevésbé foglalkoztatott volna a teendőink végelelhetetlen listája, és hozzá hasonlóan bölcsen arra koncentráltam volna, ami a leginkább számít! Akkor gyakrabban megálltam volna, hogy kiélvezem a szent családi időtöltést, és gyakrabban

földbe, és zsinórt feszítve rájuk bekerítette a telket. Amikor kész volt, magához hívta a gyermekeit. Megmutatta nekik a cölöpöket és a zsinórt, és elmagyarázta, hogy ha e szedett-vedett kerítésen belül maradnak, akkor biztonságban lesznek.

Egy nap a látogatótanítók a házhoz közeledve hitetlenkedve látták, amint öt kisgyermek engedelmesen sorakozik a zsinórkerítés mögött, vágycokozva nézve egy labdát, amely kipattogott a határvonalon túl az utcára. Az egyik kisgyerek beszaladt az apukájukért, aki kifutott és visszaszerezte a labdát.

A temetés során a legidősebb fiú könnyes szemmel mondta el, hogy egyetlen reménye volt egész életében: hogy egy nap olyan lesz majd, mint hőn szeretett édesapja.

Ezra Taft Benson elnök azt mondta: „Ó, férjek és apák Izráelben, oly sokat tehettek családokat szabadulásáért és felmagasztosulásáért! [...]”

Emlékezzetek rá, hogy szent elhívások apának lenni Izráelben, a legfontosabb elhívások az időben és az örökkévalóságban! Olyan elhívás ez, amelyből soha nem fognak felmenteni titeket.

[...] Segítenetek kell olyan otthont teremteni, ahol jelen lehet az Úr Lelke.”⁷

Mily helytállóak is e prófétai szavak napjainkban!

Bizonyára nem kevés nehézséget jelent szövetség alatt álló férfiaknak olyan

világban élni, amely nem csupán lenézi isteni szerepeiket és felelősségeiket, hanem hamis üzeneteket is közvetít arról, hogy milyen is egy „igazi férfi”. Az egyik ilyen hamis üzenet az, hogy „csak én számítok”, a skála túlsó végletén pedig az a lealacsonyító és gúnyos üzenet áll, miszerint a férjekre és apákra már nincs is szükség. Esedezve kérek benneteket, ne hallgassatok Sátán hazugságaira! Ő maga eljátszotta a szent kiváltságát arra, hogy valaha is férj vagy apa lehessen. Mivel féltékeny azokra, akiknek megadattak e szent szerepek, melyeket ő soha nem fog betölteni, így „arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga”.⁸

Egymás felemelése és segítése kiegészítő szerepköreinkben

Fivérek és nővérek, szükségünk van egymásra! Szövetségeinket betartó nőkként és férfiaként fel kell emelnünk egymást, és segítenünk kell egymásnak olyan emberré válni, amilyen az Úr szeretné. És közösen kell munkálkodnunk azon, hogy felemeljük a felnövekvő nemzedéket, és nekik is segítsünk elérni isteni lehetőségeiket az örök élet örököséiként. Követhetjük Robert D. Hales elder és felesége, Mary példáját e közmondás megvalósításában: „Te felemelsz engem, én felemellek téged, így együtt felemeltetünk.”⁹

A szentírásokból tudjuk, hogy „nem jó az embernek egyedül lenni”. Ezért

köszönetet mondtam volna neki, amiért megáldja az életünket.

**Legyünk egymáshoz jók és kedvesek...
Legyen gyengéd minden szavunk!**

Nemrégiben egy hízhú nőtestvér az egyházból megosztotta velem egy mély aggályát, amely miatt már jó ideje imádkozik. Egyházközsége néhány nőtestvéreért aggódott. Elmondta, mennyire bántja, amikor azt látja, hogy néha tiszteletlenül beszélnek a férjükkel vagy a férjükéről, akár a gyermekeik előtt is. Aztán elmesélte, hogy fiatal nőként milyen hön vágyott rá és milyen buzgón imádkozott azért, hogy találjon egy érdemes papságviselőt, akihez feleségül mehet és akivel boldog otthonot teremthet. Ő maga olyan otthonban nőtt fel, ahol az édesanyja hordta a nadrágot, édesapja pedig a béke érdekében meghajolt felesége kívánalmai előtt. Ez a nő úgy érezte, van ennél jobb út. Nem tapasztalta meg gyermekkori otthonában, de mivel gyakran imádkozott útmutatásért, az Úr megáldotta őt azzal, hogy tudja, miként teremtsen olyan

otthont a férjével, ahol a Lélek szívesen látott vendég. Jártam már náluk, és tanúsíthatom, hogy otthonuk szent hely.

Testvérek, milyen gyakran esik meg, hogy szándékosan „gyengéd minden szavunk”, melyet egymáshoz intézünk?¹⁶

Megvizsgálhatjuk magunkat pár kérdés feltevésével. Némi átalakítással e kérdések a legtöbbünkre vonatkozhatnak, legyünk akár házasok, akár egyedülállóak, és bármilyenek legyenek is az otthoni körülményeink.

1. Mikor fordult elő legutóbb, hogy őszintén megdicsértem a társamat, akár négy szemközt, akár gyermekeink jelenlétében?
2. Mikor történt utoljára, hogy imámban köszönetet mondtam érte, kifejezésre juttattam iránta érzett szeretetemet, vagy buzgón könyörögtem érte?
3. Mikor volt legutóbb, hogy megálltam, hogy olyasmit mondjak, amiről tudtam, hogy bántó lehet?
4. Mikor esett meg utoljára, hogy alázatosan bocsánatot kértem

– méghozzá anélkül, hogy hozzátettem volna: „de ha te ezt vagy azt tetted (vagy nem tetted) volna”?

5. Mikor fordult elő legutóbb, hogy a boldogságot választottam ahelyett, hogy ragaszkodtam volna a saját igazamhoz?

Ha e kérdések bármelyikétől összerándul a gyomrotok vagy némi lelkiismeret-furdalást éreztek, emlékeztetek rá, hogy David A. Bednar elder ezt tanította: „Lelkünknek az a büntudat, ami testünknek a fájdalom: figyelmeztetés a veszélyre és óvintézkedés a további károsodás megelőzésére.”¹⁷

Arra kérem mindannyiunkat, hogy fogadjuk meg Jeffrey R. Holland elder szívből jövő kérését: „...testvérek, eme örökké tartó küzdelmünkben, hogy mindinkább olyanná váljunk, mint a Szabadítónk, próbáljunk meg «tökéletes férfiak és nők» lenni, legalább ezen az egy módon: ne sértsünk meg senkit szavakkal – vagy pozitívabban kifejezve –, beszéljünk új nyelven, az angyalok nyelvén.”¹⁸

Miközben e mai alkalomra készültem, a Lélek tanított engem, és elköteleztem magam amellett, hogy gyakrabban fogok kedves szavakat szólni drága társamnak és társamról, valamint hogy felemelem a családomban lévő férfiakat, és kifejezésre juttatom hálámat mindazért, ahogyan ők betöltik isteni és kiegészítő szerepöket. Elköteleztem magam e közmondás követése mellett is: „Te felemelsz engem, én felemellek téged, így együtt felemeltünk.”

Csatlakoztok-e hozzám, hogy a Szentlélek segítségét kérjük ahhoz, hogy megtanítsa nekünk, miként tudjuk jobban felemelni egymást kiegészítő szerepköreinkben, szerető mennyei szüleink szövetséges fiaiként és leányaiként?

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kórumából

Tudom, hogy Jézus Krisztus engesztelésének képessé tevő hatalma révén és az Őbelé vetett hitünk által meg tudjuk tenni ezt. Azért imádkozom, hogy Belé vessük a bizalmunkat, hogy segítsen mindannyiunknak boldogan és örökké élni, miközben együtt felemeltetünk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer, in "Donna Smith Packer Receives Family History Certificate from BYU," news.byu.edu/archive12-jun-packer.aspx.
2. Dieter F. Uchtdorf, in Jeffrey R. Holland, "Elder Dieter F. Uchtdorf: On to New Horizons," *Liahona*, Mar. 2005, 10.
3. Henry B. Eyring, in Gerald N. Lund, "Elder Henry B. Eyring: Molded by 'Defining Influences,'" *Liahona*, Apr. 1996, 31.
4. Thomas S. Monson: El nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled. *Liahona*, 2013. nov. 85.
5. Mark Twain: *Ádám és Éva naplója* (1905). Fordította: Thaly Tibor. <http://mek.oszk.hu/00500/00515/00515.htm>
6. Boyd K. Packer: A papság hatalma. *Liahona*, 2010. máj. 9.
7. Ezra Taft Benson, "To the Fathers in Israel," *Ensign*, Nov. 1987, 51, 50.
8. 2 Nefi 2:27.
9. Kvéker közmondás, idézve: Robert D. Hales: A családok megerősítése: szent kötelességünk. *Liahona*, 1999. júl. 40.; lásd még LaRene Gaunt, "Elder Robert D. Hales: 'Return with Honor,'" *Liahona*, Apr. 1995, 31.
10. 1 Mózes 2:18.
11. Genesis 2:18, footnote b.
12. Lásd Bruce K. Satterfield, "The Family under Siege: The Role of Man and Woman" (presentation given at Ricks College Education Week, June 7, 2001), 4; emp.byui.edu/SATTERFIELD/PDF/RoleManWoman2.pdf.
13. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.3.1
14. Barbara B. Smith, "Hearts So Similar," *Ensign*, May 1982, 97.
15. Mikor apa hazajön. *Gyermekek énekeskönyve*, 110.
16. Legyünk egymáshoz jók és kedvesek. *Himnuszok*, 149. sz.
17. David A. Bednar: Hiszünk abban, hogy erkölcsösnek kell lennünk. *Liahona*, 2013. máj. 44.
18. Jeffrey R. Holland: Az angyalok nyelve. *Liahona*, 2007. máj. 18.

A magvető példázata

Csakis rajtunk áll, hogy megfelelő fontossági sorrendet alakítsunk ki és mindent megtegyünk, hogy földünk jó legyen, termésünk pedig bőséges.

Az általános konferencia beszédeinek témáit kijelölük számunkra – de nem halandó felettesek, hanem a Lélek benyomásai. Sok téma merül fel a mindannyiunkat érintő halandó aggályok kapcsán. Ám éppúgy, ahogyan Jézus sem arról tanított, hogy miként lehetne leküzdeni napjai halandó kihívásait vagy politikai elnyomását, így szolgálát is általában arra inspirálja, hogy arról beszéljenek, mit kell tennünk életünk oly módon való átférfálásáért, hogy felkészültek legyünk visszatérni mennyei otthonunkba. Ezen a húsvét hétfőjén arra éreztem késztetést, hogy a Jézus egyik példázatában rejlő becses és időtálló tanításokról beszéljek.

A magvető története egyike annak a néhány példázatnak, amely megtalálható a szinoptikus evangéliumok közül mindháromban. Egyike továbbá annak a még kevesebb példázatnak, amelyet Jézus elmagyarázott a tanítványainak. A mag, amelyet elvetettek, az ige „a mennyeknek országáról” (lásd Máté 13:19), az ige (lásd Márk 4:14), avagy „az Isten beszéde” (Lukács 8:11) – egyszerűen a Mester és szolgálói tanításai.

A különféle talajok, amelyekre a magok hullottak, azt a sokféleséget jelképezik, ahogyan a halandók e

tanításokat fogadják és követik. Így tehát azok a magok, amelyek „az útfélre” estek (Márk 4:4), nem értek olyan halandó földet, ahol lehetőségük adódna a növekedésre. Olyan tanításokhoz hasonlítanak, amelyek megkezdett vagy felkészületlen szívekre hullanak. Ezekről nem is ejtek több szót. Üzenetem azokhoz szól közülünk, akik elkötelezték magukat Krisztus követése mellett. Mit teszünk a Szabadító tanításaival a mindennapi életünkben?

A magvető példázata figyelmeztet minket olyan körülményekre és hozzáállásokra, amelyek megakadályozhatják, hogy az evangéliumi üzenet magjának befogadója végül bőséges termést hozzon.

I. Köves talaj; nincs gyökér

„Némely [mag] pedig a köves helyre esék, a hol nem sok földje vala, és hamar kikele, mivel nem vala mélyen a földben. Mikor pedig fölkelt a nap, elsüle, és mivelhogy nem volt gyökere, elszarada” (Márk 4:5–6).

Jézus elmagyarázta, hogy ezek a tanítványok „azok, a kik mihelyst hallják az ígét, mindjárt örömmel fogadják, de [mivel] nincsen ő bennük gyökere, hanem ideig valók... ha nyomorúság támad az ige miatt, azonnal megbotránkoznak” (Márk 4:16–17).

Mi okozza, hogy e hallgatókban nincsen az igének gyökere? Ilyen helyzetben vannak azok az új egyháztagok, akik csupán a misszionáriusokhoz térnek meg, vagy az egyház sok vonzó jellemzőjének egyikéhez, illetve az egyháztagság valamely nagyszerű gyümölcseéhez. Ha nem eresztenek gyökeret az igében, akkor kiéghetnek és elszáradhatnak, amikor nehézségek támadnak. Ám még akik az egyházban nevelkedtek – akik régóta egyháztagok –, ők is süllyedhetnek olyan állapotba, ahol nem lesz meg bennük ez a bizonyos gyökér. Ismertem néhány ilyen embert – olyan egyháztagokat, akikben nem

volt meg a Jézus Krisztus evangéliuma iránti szilárd és maradandó megtérés. Ha nem gyökerezünk az evangélium tanításaiban, és nem vagyunk rendszeresek azok gyakorlásában, bármelyikünk szíve megkövesedhet, vagyis kövéssé válhat a lelki magok talaja.

A lelki túléléshez lelki táplálék szükséges, különösen egy olyan világban, amely egyre távolodik az Istenbe vetett hittől, illetve a jó és a rossz végérvényességétől. Egy olyan korban, amelyet az internet ural, ahol hatványozottan jelennek meg a hitet fenyegető üzenetek, fokozottabban kell a lelki igazságok felé fordulnunk, hogy megerősíthessük

a hitünket és erős maradhasson az evangéliumba nyúló gyökerünk.

Fiatalok, ha ez a tanítás túl általánosnak tűnik, hadd mondjak egy konkrét példát. Ha az úrvacsora jegyeinek kiszolgálása közben sms-eztek, sutyorogtok, videojátékokat játszottok vagy bármi effélét tesztek, amivel megtagadjátok magatoktól a létfontosságú lelki táplálékot, akkor felszeditek lelki gyökereiteket és a köves talaj felé araszoltok. Sérülékennyé teszitek magatokat, és elhervadtok, amikor olyan megpróbáltatással találjátok magatokat szembe, mint az elszigeteltség, a megfélemlítés vagy az, hogy nevetségessé tesznek benneteket. Ez persze vonatkozik a felnőttekre is.

A lelki gyökerek egy másik lehetséges felszaggatója – melyet a modern technika felgyorsít ugyan, de nem ez az egyedüli kiváltója – az evangélium vagy az egyház úgymond kulcslyukon át való szemlélése. Ez a korlátozott látásmód egy adott tanra, gyakorlatra vagy egy bizonyos vezető valamely vélt hiányosságára összpontosít, figyelmen kívül hagyva az evangéliumi terv nagyszerű látképét, valamint szüretének egyéni és közösségi gyümölcseit. Gordon B. Hinckley elnök élénk leírást adott e kulcslyuk-szemlélet egyik tényezőjéről. Beszélt a BYU hallgatóságának egy akkoriban történt eseményt „túlradó felháborodással” kommentáló politikai elemzőkről, akik „művészi szintre emelve engedtek szabad folyást a szitkozódás és a harag maró ecetjének. [...] Így vontak le a tanulságot: »Minden bizonyonnyal ez a tehetséges savanyújósok kora.«¹ Ezzel ellentétben ahhoz, hogy biztos gyökerünk legyen az evangéliumban, visszafogottnak és mértékletesnek kell lennünk a kritikában, és mindig Isten fenséges munkájának tágabb látképét kell keresnünk.

II. Tövis: a világ gondjai és a gazdagság csalárdsága

Jézus azt tanította, hogy „néhány pedig a tövis közé esék, és felnevekedének a tövis és megfojták azt, és nem ad gyümölcsöt” (Márk 4:7). Elmagyarázta, hogy ezek „azok, akik az ígét hallják, de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejövén, elfojtják az ígét, és gyümölcstelen lesz” (Márk 4:18–19). Minden bizonnyal olyan figyelmeztetés ez, amelyet mindannyiunknak meg kell fogadnunk.

Először is a gazdagság csalárdságáról szeretnék szólni. Bárhol járunk is lelki utazásunkon – bármilyen szinten legyen is megtérésünk –, mindannyian szembenézünk ezzel a kísértéssel. Anyagiasságnak nevezzük azt, amikor a hozzáállást és a prioritásokat a javak megszerzése, használata vagy birtoklása határozza meg. Oly sokat

mondtak és írtak már az anyagiasságról, hogy nem sokat kell hozzátennem.² Mindazok, akik abban hisznek, amit egyesek a jólét teológiájának neveznek, a gazdagság csalárdságában szenvednek. A javak birtoklása vagy a kiemelkedő fizetés nem a mennyek kegyének jele, és ezek hiánya nem a mennyek nemtetszésének bizonyítéka. Amikor Jézus azt mondta egy hitű követőjének, hogy örök életet nyerhet, ha mindenét a szegényeknek adja (lásd Márk 10:17–24), nem a javak *birtoklásában* látta a gonoszást, hanem az ifjú azokhoz való *hozzáállásában*. Amint azt mindannyian tudjuk, Jézus dicsérte az irgalmas szamaritanust, aki ugyanúgy pénzt fordított felebarátja szolgálatára, mint ahogy Júdás is pénzért árulta el a Szabadítót. Minden rossznak gyökere nem a pénz maga, hanem a *pénz szeretete* (lásd 1 Timóteus 6:10).

A Mormon könyve említ egy olyan időszakot, amikor Isten egyháza „kezdet megakadni a fejlődésében” (Alma 4:10), mert „az egyház népe kezd[te] ... kincsekre és a világ hiábavaló dolgaira helyezni a szívét” (Alma 4:8). Aki bővelkedik anyagi javakban, ki van téve a veszélynek, hogy a gazdagság és egyéb világi tényezők egyfajta lelki kábulatba ejtik.³ Mindez helyénvaló bevezetés a Szabadító következő tanításához.

Életünkben az evangélium ígéretének elfojtására leginkább alkalmas töviseket azok a világi erők jelentik, amelyeket Jézus „az élet gondjai[nak] és gazdagságá[nak] és gyönyörúségei[nak]” nevezett (Lukács 8:14). Ezek túl számosak ahhoz, hogy felsoroljam őket. Néhány példa elegendő lesz.

Egy alkalommal Jézus megfedtte fő apostolát, Pétert, ezt mondván: „bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra” (Máté 16:23; lásd még T&Sz 3:6–7; 58:39). Ez más szavakkal azt jelenti, hogy e világ gondjait Isten dolgai elé helyezzük a tetteinkben, a fontossági sorrendünkben és a gondolatainkban.

Meghajlunk e világ gyönyörúségei előtt, (1) amikor függőség alakul ki bennünk, ami pedig csorbítja az önrendelkezés Istentől kapott becses ajándékát; (2) amikor jelentéktelen dolgok ámulatában élünk, melyek elvonnak minket az örökkévaló jelentőségűektől; illetve (3) amikor gondolkodásunkat az határozza meg, hogy valami jár nekünk, ami pedig gátolja az örökkévaló célunk eléréséhez szükséges egyéni fejlődést.

Akkor vesznek erőt rajtunk „az élet gondjai”, amikor szinte megbénít minket a jövőtől való félelem, ami pedig megakadályozza, hogy hittel, Istenben és az Ő ígéreteiben bízva haladjunk előre. Huszonöt évvel ezelőtt nagyra becsült tanárom a BYU-n, Hugh W. Nibley beszélt annak veszélyeiről, ha

megadjuk magunkat a világ gondjainak. Egy riporter feltette neki a kérdést, hogy a világ állapota és az evangélium terjesztésére irányuló kötelességünk kívánatosabbá tenné-e, hogy valamiképpen „elfogadhatóbbá tegyünk a világ számára mindazt, amit az egyházban teszünk”⁴.

Erre ő így felelt: „Nos, erről szólt az egyház egész történelme, nem? Hajlandónak kell lennünk egy kissé bántónak lenni itt, és hajlandónak kell lennünk vállalni a kockázatot. Itt lép színre a hit. [...] Elkötelezettségünket próbatételnek szánták, nehéznek szánták, és közel sem gyakorlatiasnak a világ szemében.”⁵

Ezt az evangéliumi prioritást erősítette meg néhány hónapja a BYU kampuszán egy nagyra becsült katolikus vezető, Charles J. Chaput, Philadelphia érseke. Említést tett „olyan aggályokról, melyek az utolsó napi szent és a katolikus közösségekben is jelen vannak”, például „a házasságról és a családról, szexualitásunk természetéről, az emberi élet szentségéről és a vallási szabadság sürgető mivoltáról”, és ezt mondta:

„Szeretném újra kihangsúlyozni, milyen fontos is valóban a szerint élni, amiről azt valljuk, hogy hisszük. Álljon ez fontossági sorrendünk élén – nem csupán egyéni és családi életünkben, hanem gyülekezeteinkben, politikai döntéseinkben, üzleti kapcsolatainkban, a szegényekkel való bánásmódunkban, egyszóval mindenben, amit teszünk.”

Majd így folytatta: „Elmondom, miért is fontos ez. Tanuljanak a katolikusok tapasztalatából. Mi, katolikusok, úgy hisszük, az a hivatásunk, hogy a társadalom kovásza legyünk. Ám meglehetősen keskeny a választóvonal a között, hogy kovászként jelen vagyunk a társadalomban, vagy hogy a társadalom fel is emészt bennünket.”⁶

A Szabadító azon figyelmeztetése, hogy e világ gondjai kiszoríthatják

életünkben Isten igéjét, arra kell hogy intsen bennünket, hogy tartsuk prioritásainkat – vagyis szívünket – Isten parancsolatainak és egyháza vezetőinek.

A Szabadító példái alapján úgy is vehetjük e példázatot, mint amely a talajokról szól. A talaj alkalmassága attól függ, milyen a szíve annak, akire ráhull az evangélium magja. A lelki tanításokra való fogékonyság tekintetében vannak szívek, amelyek megkegyelmeztek és felkészületlenek, vannak, amelyek használat híján megkövesedtek, és vannak, amelyek a világ dolgain csüngenek.

III. „Jó földbe esék, és gyümölcsöt terme”

A magvető példázata egy olyan maggal végződik, melyről a Szabadító azt mondta: „jó földbe esék, és gyümölcsöt terme” különféle mértékben (Máté 13:8). Hogyan készíthetjük elő önmagunkat, hogy ilyen jó föld legyünk, ilyen jó terméssel?

Jézus így magyarázta: „A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűrés-sel” (Lukács 8:15). Rendelkezésünkre áll az evangélium igéjének magja. Csakis rajtunk áll, hogy megfelelő fontossági sorrendet alakítsunk ki és mindent megtegyünk, hogy földünk jó legyen, termésünk pedig bőséges. Törekednünk kell szilárd gyökereket vernünk és megtérnünk Jézus Krisztus evangéliumához (lásd Kolossébeliek 2:6–7). Ezt a megtérést pedig ima, szentírás-tanulmányozás, szolgálat és rendszeres úrvacsoravétel által tudjuk

elérni, hogy Lelke mindig velünk legyen. Törekednünk kell arra a hatalmas szívbeli változásra is (lásd Alma 5:12–14), amely a gonosz vágyakat és önző aggályokat felváltja Isten szeretetével, valamint az Ő és gyermekei szolgálatára irányuló vággyal.

Bizonyoságot teszek arról, hogy mindez igaz, és tanúságomat teszem Szabadítónkról, Jézus Krisztusról, akinek a tanításai utat mutatnak, és akinek az engesztelése mindezt lehetővé teszi. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley, “Let Not Your Heart Be Troubled” (Brigham Young University devotional, Oct. 29, 1974), 1; speeches.byu.edu.
2. Lásd például: Dallin H. Oaks, “Materialism,” chapter 5 in *Pure in Heart* (1988), 73–87.
3. Köszönettel tartozom Neal A. Maxwell elderek ezért az emlékezetes hasonlatért (lásd “These Are Your Days,” *Ensign*, Oct. 2004, 26).
4. James P. Bell, in “Hugh Nibley, in *Black and White*,” *BYU Today*, May 1990, 37.
5. Hugh Nibley, in “Hugh Nibley, in *Black and White*,” 37–38.
6. Charles J. Chaput, “The Great Charter at 800: Why It Still Matters,” *First Things*, Jan. 23, 2015, firstthings.com/web-exclusives/2015/01/the-great-charter-at-800; see also Tad Walch, “At BYU, Catholic Archbishop Seeks Friends, Says U.S. Liberty Depends on Moral People,” *Deseret News*, Jan. 23, 2015, deseretnews.com/article/865620233/At-BYU-Catholic-archbishop-seeks-friends-says-US-liberty-depends-on-moral-people.html. Chaput érsek azt is mondta, hogy „legnagyobb katolikus intézményeink közül néhány vagy elveszítette vallási jellegét, vagy nagy mértékben lejjebb adott belőle. [...] A Brigham Young rendkívüli egyetem, ... mert a tanulás olyan központja, melyet gazdagabbá tesz vallási jellege. Ezt soha ne veszítsék el!” (“The Great Charter at 800”).

L. Whitney Clayton elder
a Hetvenek elnökségéből

Válaszd a hitet!

A Szabadító az evangéliumának fényével vezeti azokat, akik úgy döntenek, hogy hisznek Őbenne és követik Őt.

Tavaly januárban a hétéves Sailor Gutzler a családjával Floridából Illinois államba repült egy magán-repülőgéppel, melyet Sailor édesapja vezetett. Az alkony leszállta után nem sokkal a repülővel műszaki problémák adódtak. A gép a hátra fordult, majd lezuhant Kentucky állam koromsötét dombjai között, egy rendkívül zord terepen. A balesetben Sailor kivételével mindenki életét veszttette. A kislánynak a zuhanáskor eltört a csuklója. Testét mindenhol vágások és horzsolások borították, és még a cipőjét is elvesztette. Hideg, esős kentucky-i téli éjszaka volt, 3°C körüli hőmérséklettel, Sailoron pedig csupán egy rövidnadrág, póló és egy fél pár zokni volt.

Kétségbeesve kiáltozott szüleit keresve, de senki sem válaszolt. Minden bátorságát összeszedve mezítláb indult el az elhagyatott vidéken, patakokon átgázolva, árkon-bokron, tövises bozótokon keresztül, hogy segítséget hívjon. Az egyik kisebb domb tetejéről aztán egy kis fényt látott pislákolni úgy másfél kilométernyire onnan. A sötétben a fény felé botladozva végül aztán egy kedves, számára ismeretlen férfi otthonához érkezett, aki azonnal a gondjaiba vette. Sailor biztonságban volt. Röviddel utána kórházba került, és segítséget kapott a felépüléshez.¹

Sailor azért maradt életben, mert a távolban meglátta a fényt, és a zord körülmények, az éppen átélt tragédia és sérülések ellenére átverekedte magát az akadályokon, hogy odaérjen. Szinte felfoghatatlan, hogyan volt képes Sailor megtenni mindezt. Azt azonban tudjuk, hogy annak a távoli háznak a fényében megmenekülésének esélyét ismerte fel. Felcsillant a remény. Bátorságot adott neki az a tény, hogy minden szerencsétlensége ellenére az a fény a menekülést jelenti számára.

Kevesünknek kell valaha is egy olyan szívzaggató eseményt átélnie, mint Sailornak, valamikor azonban mindannyiunknak át kell vágnunk a saját lelki vadonunkon, és viszontagságos érzelmi utakra kell kelnünk. Azokban a látszólag sötét és reménytelen pillanatokban azonban, ha keressük, *mindig* ott lesz egy minket hívogató lelki fény, mely a szabadulás és megmenekülés reményét adja. Ez a fény vagy világosság az emberiség Szabadítójától ered, aki maga a világ Világossága.

A lelki fény érzékelése különbözik a fizikai fény meglátásától. A Szabadító lelki fényének felismerése a hitre való hajlandóságunkkal kezdődik. Isten annyit kér, hogy első lépésként legalább vágyunk legyen a hitre. „De íme, ha felébrednétek és felsekentenétek a képességeiteket..., és egy *cseppnyi* hitet gyakorolnátok, igen, még ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy *vágyjatok* arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy mindaddig dolgozzon bennetek, míg oly módon nem hisztek, hogy helyet tudtok adni [a Szabadító szavai] egy részének.”²

Alma nekünk szóló azon felszólítása, hogy higgyünk és szívünkben adjunk helyet a Szabadító szavainak, arra emlékeztet bennünket, hogy a hithez a saját, személyes választásunkra és tetteinkre van szükség. Fel kell ébrednünk és fel kell serkentenünk a képességeinket. Azelőtt kérünk, hogy megadatna nekünk; azelőtt keresünk, mielőtt találnánk; és azelőtt kopogtatunk, hogy megnyitattna nekünk. Azután pedig a következő ígéretet kapjuk: „Mert mindenki kap, aki kér; és aki keres, talál; és aki kopogtat, annak megnyitatik.”³

A bennünket hitre szólító legszenvedélyesebb könyörgés magától a Szabadítótól hangzott el, amikor földi szolgálata során e szavakkal kérlelte az Őt hallgató hitetleneket:

„Ha az én Atyám dolgait nem cselekszem, ne higgyetek nékem;

Ha pedig azokat cselekszem, ha nékem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek: hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya én bennem van, és én ő benne vagyok.”⁴

Mindannyian minden egyes nap szembesülünk valamiféle próbatétellel. Életünk legfőbb próbatétele pedig ez: úgy döntünk-e, hogy hiszünk Krisztusban és engedjük, hogy evangéliumának fénye erősödjön bennünk, vagy elutasítjuk a hitet és kitarunk amellelt, hogy egyedül utazzunk a sötétben? A Szabadító az evangéliumának fényével vezeti azokat, akik úgy döntenek, hogy hisznek Őbenne és követik Őt.

A baleset után Sailornak is döntenie kellett. Azt is választhatta volna, hogy

ott marad a repülőgép mellett a sötétben teljesen egyedül, átadva magát a félelemnek. De nagyon hosszú éjszaka várt még rá, a levegő pedig egyre hidegebb lett. Ő egy másik utat választott. Felmászott egy dombra, ahonnan egy fényt pillantott meg a láthatáron.

Miközben egyre tovább haladt az éjben a fény felé, az egyre ragyogóbbá vált. Biztos, hogy voltak olyan percek is, amikor egyáltalán nem látta a világosságot. Valószínűleg nem látszott, amikor éppen egy sziklaszirt, a fák vagy bokrok eltakarták, ő azonban egyre csak ment előre. Amikor időnként megpillantotta a fényt, az megerősítette abban, hogy jó úton halad. Akkor még nem tudta pontosan, mit rejt az a világosság, de az addig szerzett tudás birtokában továbbment az irányába, bízva és remélve azt, hogy

majd újra megpillanthatja, ha továbbra is jó irányba halad. Meglehet, hogy ez a cselekedete mentette meg az életét.

A mi életünk is hasonló lehet. Adódhatnak olyan időszakok, amikor megsérülünk, fáradtak vagyunk, az életünk pedig sötétnek és hidegnek tűnik. Előfordulhat, hogy nem látjuk a fényt a horizonton, és legszívesebben feladnánk. Ha azonban hajlandóak vagyunk hinni, ha megvan hozzá a vágyunk, és úgy is döntünk, hogy hinni fogunk, akkor a Szabadító tanításai és példája meg fogja számunkra mutatni az előre vezető utat.

Válaszd a hitet!

Ahogy a Sailornak is hinnie kellett abban, hogy az a távoli fény rejti a biztonságot, nekünk is hasonlóképpen kell kitárnunk szívünket a Szabadító isteni valósága előtt – az Ő örökkévaló világossága és gyógyító irgalma előtt. Az idők folyamán minden próféta arra buzdított, sőt esdekelve kért bennünket, hogy higgyünk Krisztusban. Buzdításaik egy alapvető tény tükröznek: Isten nem kényszerít rá bennünket arra, hogy higgyünk. Inkább élő prófétákat és apostolokat küld, hogy tanítsanak bennünket, szentírásokat biztosít számunkra, és hív bennünket az Ő Lelke által. Nekünk kell úgy döntenünk, hogy elfogadjuk ezeket a lelki meghívásokat, azt választva, hogy

belső szemeinkkel meglássuk azt a lelki fényt, mely által Ő hív bennünket. Az, hogy hiszünk, a valaha meghozott legfontosabb döntésünk lesz. Minden más döntésünket ez formálja.

Isten nem kényszerít arra, hogy higgyünk, ahogyan arra sem, hogy betartsuk a parancsolatait, még annak ellenére sem, hogy leghőbb vágya az, hogy megáldjon bennünket. Azon felhívása azonban, hogy higgyünk Benne – hogy gyakoroljuk azt a cseppnyi hitet, és adjunk helyet az Ő szavainak –, továbbra is érvényben van. Ahogy a Szabadító mondta: „Én bizonyoságot teszek arról, hogy az Atya minden embernek, mindenhol megparancsolta, hogy tartsanak bűnbánatot és higgyenek énbennem.”⁵

A meggyőződés, a hit és a bizonyosság nem passzív tantételek. Ezek nem csak úgy megtörténnek velünk. A hit olyasvalami, amit mi magunk választunk – reméljük, hogy elnyerjük, megdolgozunk érte és áldozatot hozunk érte. Nem véletlenszerűen kezdünk el hinni a Szabadítóban és az Ő evangéliumában, ahogyan imádkozni és tizedet fizetni sem valamilyen véletlen folytán fogunk. A hit melletti döntésünk aktív közreműködést feltételez, csakúgy, mint más parancsolatok betartása is.

Váltsd cselekvésre a hitet!

A sűrű bozótban átvágva Sailor eleinte még nem tudhatta, hogy sikerrel jár-e

majd. Teljesen eltévedt, megsérült, odakint pedig sötét és hideg volt. Ő azonban otthagya a baleset helyszínét, és a segítség reményében kűszva-mászva, bukdácsolva haladt előre, míg meg nem látta a fényt a távolban. Azután pedig minden tőle telhetőt megtett, hogy annak irányába tudjon haladni, emlékezve mindarra, amit látott.

Nekünk is hasonlóképpen kell helyet adnunk annak a reménynek, hogy lelki világosságra fogunk lelni, ha befogadjuk a hitet ahelyett, hogy a kételkedést választanánk. Cselekedeteink hitünk bizonyítékai, és a meggyőződésünk lételemévé válnak. A hitet választjuk, amikor imádkozunk és amikor olvasunk a szentírásokat. A hitet választjuk, amikor bűntőlünk, amikor megszenteljük a sabbatot és amikor a templomban hódolunk. A hitet választjuk, amikor megkeresztelkedünk és veszünk az úrvacsorából. A hitet választjuk, amikor bűnbánatot tartunk, és isteni megbocsátásra és gyógyító szeretetre törekszünk.

Soha ne add fel!

A lelki dolgok terén megtett haladásunk néha lassúnak vagy akadozóan tűnhet. Időnként úgy is érezhetjük, hogy kicsúszott a talaj a lábunk alól, hogy hibáztunk, vagy azon erőfeszítéseink, hogy közelebb kerüljünk a Szabadítóhoz, nem vezetnek eredményre. Ha ilyen érzéseitek lennének, kérlek benneteket, soha ne adjátok fel. Továbbra is higgyetek Benne, az Ő evangéliumában és egyházában. Hozzatok összhangba cselekedeteiteket ezzel a meggyőződéssel. Azokban a pillanatokban pedig, amikor a hitetek fénye elhalványul, engedjétek, hogy a Szabadító szeretete és kegyelme, mely az Ő evangéliumában és egyházában található, felülkerekedjen a kétségeitek. Megígérem nektek, hogy Ő tárt karokkal vár benneteket. Idővel majd

látni fogjátok, hogy a lehető legjobb döntést hoztátok. Azon bátor elhatározásokat, hogy hisztek, mérhetetlen és örökkévaló áldást fog hozni rátok.

A hit áldásai

Én már éreztem a Szabadító irgalmas szeretetét az életemben. Kerestem már Őt a saját sötét pillanataimban, Ő pedig kinyújtotta karját felém az Ő gyógyító világosságával. Az egyik legnagyobb örömet az okozza számomra, hogy feleségemmel, Kathyvel együtt utazva a föld minden szegletében találkozhatok egyháztagokkal. Ezek a csodálatos találkozások sokat tanítottak nekem és nekünk Isten szeretetéről, melyet gyermekei iránt érez. Rávilágítottak a boldogság korlátlan lehetőségeire, melyek áldásként adnak azok számára, akik úgy döntenek, hogy követik az Úr Jézus Krisztus tanításait. Megtanultam, hogy az Őbelé és az Ő megváltó hatalmába vetett hit jelenti az igazi ösvényt ahhoz, hogy ebben a világban békességet, az eljövendőben pedig örök életet nyerjünk.⁶

Bizonyosságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus mindannyiunk számára a világosság és a remény forrása. Imádkozom azért, hogy mindannyian az Őbelé vetett hitet válasszuk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Lindsey Bever, "How 7-Year-Old Sailor Gutzler Survived a Plane Crash," *Washington Post*, Jan. 5, 2015, washingtonpost.com; "Girl Who Survived Plane Crash Hoped Family 'Was Just Sleeping,'" Jan. 4, 2015, myfox8.com; "Kentucky Plane Crash: Four Killed, Little Girl Survives," Jan. 4, 2015, news.com.au; Associated Press, "Young Girl, Sole Survivor of Kentucky Plane Crash," Jan. 3, 2015, jems.com.
2. Alma 32:27; kiemelés hozzáadva.
3. 3 Nefi 14:8; lásd még 7. vers.
4. János 10:37–38.
5. 3 Nefi 11:32.
6. Lásd Tan és a szövetségek 59:23.

L. Tom Perry elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

A házasság és a család fontossága világszerte

A család az élet központja és az örökkévaló boldogság kulcsa.

Tavaly novemberben abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy Henry B. Eyring elnökkel és Gérald Caussé püspökkel együtt részt vehettem egy vatikáni kollokviumon a házasságról és a családról Rómában, Olaszországban. Tizennégy különböző vallás, és a hétből hat kontinens képviselői voltak jelen, akik valamennyien azért kaptak meghívást, hogy kifejtsek véleményüket a családok helyzetéről a mai világban.

A kollokvium első ülését Ferenc pápa nyitotta meg a következő kijelentéssel: „Ma a mulandóság kultúrájában élünk, melyben egyre több és több ember mond le a házasságról mint nyilvános kötelezettségvállalásról. Ez a viselkedésbeli és morális forradalom gyakran lengette már eddig is a szabadság zászlaját, de valójában inkább csak lelki és anyagi pusztulást hozott számtalan embernek, különösen a legszegényebbeknek és legsebezhetőbbeknek. [...] Mindig ők azok, akik a legtöbbet szenvednek ebben a válságban.”¹

A felnövekvő nemzedéket illetően Ferenc pápa azt mondta, hogy fontos, hogy „ne adják át magukat a mulandóság mérgező mentalitásának, hanem olyan forradalmárok legyenek, akiknek megvan a bátorsága igaz és maradandó szeretetet keresni és szembenenni az elterjedt mintával”; ennek így kell lennie.²

A nyitóbeszédet követően három napig előadásokat és eszmecsereket tartottak, ahol a vallási vezetők a férfi és nő közötti házasságról beszéltek. Ahogy a vallási vezetők elképzelhető legtaggabb körét hallgattam, azt tapasztaltam, hogy teljes mértékben egyetértenek egymással és támogatják egymás hitét a

Beszélgetés a házasságról és családról, Vatikánváros

házasság intézményének szentségét és a család, mint a társadalom alapegységének fontosságát illetően. Erős közöséget és egységet éreztem velük.

Sokan voltak, akik látták és különféle módokon kifejezték ezt az egységet. Az egyik kedvenc pillanatom az volt, amikor egy iráni muszlim tudós a mi saját családról szóló kiáltványunkból idézett két bekezdést szóról szóra.

A kollokvium alatt megfigyeltem, hogy amikor különböző hitek, felekezetek és vallások egyetértésben vannak a házassággal és családdal kapcsolatban, akkor a családi egységek természetes velejáróiként megjelenő értékekkel, hűséggel és elkötelezettségekkel is egyetértenek. Lenyűgöző volt látni, hogy a házasság- és család-központú prioritások így áthidaltak és felváltottak minden politikai, gazdasági vagy vallási különbséget. Amikor a házastársunk szeretetéről és a gyermekeink iránt érzett reményekről, aggodalmakról és álmokról van szó, mindannyian egyformák vagyunk.

Csodálatos volt a világ minden tájáról összegyűlt előadókkal együtt részt venni az üléseken, ahol kifejezték gondolataikat a férfi és nő közötti házasság fontosságáról. Minden egyes előadást más vallási vezetők bizonyosságaival zárták. A kollokvium utolsó bizonyosságát Henry B. Eyring elnök mondta. Erőteljes tanúbizonyosságot tett az elkötelezett házasság szépségéről és a családok örökkévalóságának ígéretébe vetett hitünkről.

Eyring elnök bizonyossága méltó zárása volt annak a három különleges napnak.

Nos, felmerülhet bennetek a kérdés: „Ha a többség hasonlóan érzett a

családi prioritásokkal és a hitelvekkel kapcsolatban, ha azok a hitek és vallások tulajdonképpen mind megegyeztek a házasság fogalmában, és ha azonos volt a véleményük az otthonra és a családi kapcsolatokra helyezendő értékeket illetően, akkor miben különbözünk mi? Miben tér el és különbözteti meg magát Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza mindenki másától a világon?”

A válasz a következő: Bár nagyszerű volt látni és érezni, hogy mennyi véleményben osztozunk másokkal a világban a családdal kapcsolatban, csak mi vagyunk birtokában a visszaállított evangéliumból eredő örökkévaló nézőpontnak.

A visszaállított evangélium egy olyan nagy és olyan lényeges dologgal egészíti ki a házasság és család témáját, hogy nem lehet eléggé kihangsúlyozni:

mi az örökkévalóságról beszélünk! Egy új szintre emeljük a házasság kötelezettségét és szentségét, mert mi hisszük és megértjük, hogy családok már a föld létrejötte előtt is léteztek, és hogy az örökkévalóságban is létezhetnek.

Erről a tanról beszél egyszerűen, erőteljesen és gyönyörűen Ruth Gardnernek az Eleminek írott dala, a „Családunk együtt élhet örökre”. Álljatok meg egy pillanatra és képzeljétek el, ahogy az elemis gyerekek világszerte ezeket a szavakat éneklik anyanyelvükön, teljes hangerőből és olyan lelkesedéssel, amelyet csak a családjaik iránti szeretetük válthat ki:

*Családunk együtt élhet örökre
Atyánk terve szerint.*

*Hogy családommal mindig együtt
lehessek,*

Az Úr megmondta, hogy mit tegyek!³

Visszaállított evangéliumunk összes vallási hitelve a családokon, és a házasság új és örök szövetségén alapszik. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában hiszünk a halandóság előtti életben, ahol mindannyian Isten, a mi Mennyei Atyánk szó szerinti lélekgyermekéiként éltünk. Hiszünk, hogy mi akkor is és most is az Ő családjához tartozunk és tartozunk.

Hiszünk, hogy a házasság és a család kötelékei a síron túl is folytathatók – hogy a házasság, ha az Ő templomaiban köttetik a megfelelő felhatalmazással rendelkezők által, az eljövendő világban is érvényes lesz. A mi házassági szertartásainkban nem azt mondjuk, hogy „míg a halál el nem választ”, hanem hogy „az időre és az örökkévalóságra”.

Hiszünk azt is, hogy az erős, hagyományos családok nem csak a stabil társadalom, gazdaság és kulturális értékrend alapegységei, hanem az örökkévalóság, illetve Isten királyságának és kormányának alapegységei is.

Hiszünk, hogy a menny kormányzata és szervezete a családokon és tágabb családokon fog alapulni.

A házasság és a család örökkévalóságába vetett hitünk miatt szeretnénk mi egyházként a megerősítésüket célzó világméretű mozgalmak vezetői és résztvevői lenni. Tudjuk, hogy nem csak az aktívan vallásosak osztoznak a tartós házasság és erős családi kötelékek közös értékeiben és előtérbe helyezésében. Számos világi ember jutott arra a következtetésre, hogy az elkötelezett házaspár és családos lét az élet legésszerűbb, leggazdaságosabb és legboldogabb módja.

Senki nem talált még egy házasságban élő szülőkből és gyerekekből álló háztartásnál hatékonyabb módszert a következő nemzedék felnevelésére.

Miért kellene, hogy mindenhol fontos legyen a házasság és a család?

A közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy a házasság még mindig a többség eszménye és reménye minden korosztályban – még a millenniumi nemzedékben is, ahol olyan sokat hallani az önként vállalt szingli életről, a személyes szabadságról és a házasság helyetti együttéléstről. Az az igazság, hogy a világon a túlnyomó többség még mindig szeretne gyermekeket vállalni és erős családokat alkotni.

Amikor már megházasodtunk és gyermekeink is vannak, még inkább nyilvánvalóvá válik, hogy mi az, ami igazán közös az emberiségben. Családos emberként – bárhol is élünk és bármiben is hiszünk – sok hasonló küzdelemben, egymáshoz való alkalmazkodásban, reményben, aggodalomban és álomban osztozunk gyermekeink miatt.

A *New York Times* rovatvezetője, David Brooks azt mondta: „Az embereknek nem jobb, ha maximális személyes szabadságot kapnak arra, hogy azt csináljanak, amit akarnak. Jobban járnak, ha ellepik őket a kötelezettségek, amelyek túlmutatnak személyes választásaikon – a családdal, Istennel,

szakmával és hazájukkal kapcsolatos kötelezettségek.”⁴

Az egyik probléma az, hogy a média és szórakoztatóipar nagy része, amiben a világ osztozik, nem tükrözi a többség prioritásait és értékeit. Valamilyen okból a televízió, filmek, zene és internet túl nagy része a magát többségnek álcázó kisebbség klasszikus esetét képviseli. Az erkölcstelenség és erkölcsnélküliség, az erőszak nyílt ábrázolásától kezdve az úgymond rekreációs szexig, normaként van ábrázolva, és elhithető a többségi értékeket követőkkel, hogy maradiak vagyunk, egy letűnt korszak követői. Soha nem volt még nehezebb felelősségteljes gyerekeket nevelni és összetartani a házasságokat és családokat, mint egy ilyen média és internet uralta világban.

De bármit is mutat a média és a szórakoztatóipar zöme, és annak ellenére, hogy nagyon is valós a hanyatlás néhányak házasságra és családalapításra való hajlandóságában, az emberiség nagy többsége még mindig hisz benne, hogy a házasságnak egy férfi és egy nő között kell fennállnia. Hisznek a házasság alatti teljes hűségben, és

hisznek házassági esküjükben, miszerint betegségben és egészségben is együtt lesznek, míg a halál el nem választja őket.

Emlékeztetünk kell magunkat néha arra a csodálatosan megnyugtató és vigasztaló gondolatra, ahogyan engem is emlékeztettek Rómában, hogy a házasság és a család még mindig a legtöbb ember célja és ideálja, és hogy nem vagyunk egyedül az ezeket érintő hitünkben. Soha nem volt még nehezebb gyakorlati egyensúlyt találni munka, család és személyes szükségletek között, mint napjainkban. Egyházként szeretnénk segíteni, amiben csak tudunk, hogy támogassuk az

erős házasságok és családok létrejöttét és fennmaradását.

Ezért vesz részt tevékenyen és nyújt iránymutatást az egyház különböző koalícióknak és ökumenikus törekvéseknek, melyek a család megerősítését szolgálják. Ezért osztjuk meg családcentrikus értékeinket a médiában és a közösségi médián keresztül. Ezért osztjuk meg genealógiái és tágabb családi feljegyzéseinket minden nemzettel.

Szeretnénk hallatni hangunkat minden hamis és alternatív életmóddal szemben, melyek megpróbálják felváltani azt a családi szervezetet, melyet maga Isten alapított. Szeretnénk hallatni hangunkat a hagyományos családokkal

járó öröm és teljesség fenntartásáról. Továbbra is hallatnunk kell hangunkat szerte a világon arról, miért olyan fontos a házasság és a család, illetve miért van az, hogy a házasság és a család valóban számítanak, és mindig is számítani fognak.

Kedves testvéreim, a visszaállított evangélium a házasságon és a családon alapszik. A házasság és a család az, amiben leginkább egyesülhetünk más vallásokkal. Ez az, ahol a legnagyobb hasonlóságot találjuk a világ többi részével. A házasság és a család az, amiben a legnagyobb lehetősége van Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának arra, hogy világossággént álljon a hegyen.

Hadd tegyek végül tanúbizonyságot arról – és a földön eltöltött kilenc évtizedem feljogosít arra, hogy ezt mondjam –, hogy minél idősebb vagyok, annál inkább megértem, hogy a család az élet központja és az örökkévaló boldogság kulcsa.

Hálás vagyok a feleségemért, a gyermekeimért, az unokáimért, a dédunokáimért, az összes unokatestvérért, a házasságkötés útján kialakult és tágabb családemért, akik ilyen gazdaggá és igen, örökkévalóvá teszik az életemet. Erről az örök igazságról teszem legerősebb és mindennél szentebb tanúbizonyságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ferenc pápa beszéde a férfi és a nő kiegészítő szerepéről tartott nemzetközi konferencia résztvevőinek, 2014. november 17., humanum.it/en/videos, lásd még zenit.org/en/articles/pope-francis-address-at-opening-of-colloquium-on-complementarity-of-man-and-woman.
2. Ferenc pápa beszéde a férfi és a nő kiegészítő szerepéről tartott nemzetközi konferencia résztvevőinek, 2014. november 17.
3. Családunk együtt élhet örökre. *Himnuszok*, 190. sz.
4. David Brooks, "The Age of Possibility," *New York Times*, Nov. 16, 2012, A35, nytimes.com/2012/11/16/opinion/brooks-the-age-of-possibility.html.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Kedves testvérek! Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

A szavazást tudomásul vettük.

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét

Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Köszönjük. A szavazást tudomásul vettük.

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

A szavazást tudomásul vettük.

2015. május 1-jei határidővel a következő területi hetvenesek felmentését javasoljuk: Juan C. Avila, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Samuel W. Clark, Rogério G. R. Cruz, George R. Donaldson, Ini B. Ekong, Christian H. Fingerle, Craig G. Fisher, Jerryl L. Garns, M. Keith Giddens, Allen D. Haynie, Csüan Csü-csang, George M. Keele, Von G. Keetch, Kuszume Kacumi, German Laboriel, J. Christopher Lansing, Gustavo Lopez, Dmitrij V. Marcsenko, Peter F. Meurs, T. Jackson Mkhabela, Hugo Montoya, Valentín F. Nuñez, O Hikun, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Norbert K. Ounleu, Robert N. Packer, Nathaniel R.

Michael M. Dudley, Mark P. Durham, James E. Evanson, Paschoal F. Fortunato, Patricio M. Giuffra, Daniel P. Hall, Hajasi Toru, Paul F. Hintze, J. K. Chukwuemeka Igwe, Ku Szunghun, Kuan Mingsun, Johnny L. Leota, Carlo M. Lezano, Joel Martinez, J. Vaun McArthur, Kyle S. McKay, Helamán Montejó, A. Fabio Moscoso, Michael R. Murray, Norman R. Nemrow, S. Mark Palmer, Ferdinand P. Pangan, Jairus C. Perez, Steven M. Petersen, Wolfgang Pilz, Jay D. Pimentel, John C. Pingree Jr., Edvaldo B. Pinto Jr., Evan A. Schmutz, K. David Scott, Paul H. Sinclair, Benjamin T. Sinjoux, Rulon F. Stacey, David L. Stapleton, Karl M. Tilleman, William R. Titera, Tokuzava Szeidzi, Carlos R. Toledo, Cesar E. Villar, Juan Pablo Villar, David T. Warner, Gary K. Wilde és Robert K. William.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik nem értenek egyet, hasonlóképpen jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Cheryl A. Esplint mint az Elemi általános elnökségének első tanácsosát, és Mary R. Durhamet mint második tanácsost.

Javasoljuk továbbá a következő testvérek támogatását: Stephen W. Owent mint a Fiatal Férfiak általános elnökét, Douglas Dee Holmest mint első tanácsost és Monte Joseph Brought mint második tanácsost.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Monson elnök, a szavazást tudomásul vettük. Megkérjük azokat, akik bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnöküket. Kedves testvérek, köszönjük hiteteket és az egyházi vezetőkért mondott imáitokat.

Kérjük az új általános felhatalmazottakat és új általános segédszervezeti elnökségi tagokat, hogy foglalják el helyüket a pulpituson. ■

Payne, Cesar A. Perez Jr., Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Walter C. Selden, Mozart B. Soares, Carlos Solis, Norland Souza, Vern P. Stanfill, T. Marama Tarati, Tasiro Kozo, Ruben D. Torres, Omar Villalobos, Jack D. Ward, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm és Jim L. Wright.

Azok, akik szeretnék kifejezni nagrabecsülésüket ezen testvérek kiváló szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Őszinte köszönetünket kifejezve javasoljuk a Fiatal Férfiak általános elnökségének, vagyis David L. Beck, Larry M. Gibson és Randall L. Ridd testvérek felmentését. Hasonlóképpen felmentjük a Fiatal Férfiak általános testületének tagjait is.

Felmentjük továbbá Jean A. Stevens nőtestvért az Elemi általános elnökségének első tanácsosi elhívásából és Cheryl A. Esplin nőtestvért az Elemi

általános elnökségének második tanácsosi elhívásából.

Mindazok, akik szeretnék kifejezni köszönetüket ezen fivérek és nőtestvérek kiváló szolgálatáért és elkötelezettségéért, kérem, jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását a Hetvenek Első Kvórumának új tagjaiként: Kim B. Clark, Von G. Keetch, Allen D. Haynie, Hugo Montoya és Vern P. Stanfill.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Akik ellenzik, hasonlóképpen jelezzék!

Javasoljuk a következő testvérek támogatását új területi hetveneként: Nelson Ardila, Jose M. Batalla, Lawrence P. Blunck, Bradford C. Bowen, Mark A. Bragg, Sergio Luis Carboni, Armando Carreón, S. Marc Clay Jr., Z. Dominique Dekaye, Osvaldo R. Dias,

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály 2014. évi jelentése

Benyújtotta: Kevin R. Jergensen

az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály ügyvezető igazgatója

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége részére

Kedves Fivérek! Ahogy azt a Tan és a szövetségek 120. szakasza kinyilatkoztatás által előírja, a tized felett rendelkező tanács – mely az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll – hagyja jóvá az egyházi pénzalapok felhasználását. Az egyházi szervezetek a jóváhagyott költségvetések, irányelvek és eljárások szerint használják fel a pénzalapokat.

Az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály – melynek személyzete okleveles szakértőkből áll, és független minden más egyházi osztálytól – felelős a könyvvizsgálatok elvégzéséért, melyeknek célja a pénzalapok bevételeinek és kiadásainak ellenőrzése, valamint

az egyházi vagyon védelmezése.

Elvégzett könyvvizsgálataink alapján az Egyházi Könyvvizsgálói Osztály azon a véleményen van, hogy minden pénzeszköz, beérkezett felajánlás, kiadás és az egyház vagyona a 2014. évben a jóváhagyott egyházi költségvetéseknek, irányelveknek és könyvelési gyakorlatnak megfelelően lett felhasználva és nyilvántartva. Az egyház a tagjainak tanított gyakorlatokat követi, miszerint éljünk anyagi lehetőségeink keretein belül, kerüljük az adósságot, és tegyünk félre a szükség idejére.

Tisztelettel benyújtja:

Egyházi Könyvvizsgálói Osztály

Kevin R. Jergensen

ügyvezető igazgató ■

A 2014. év statisztikai jelentése

Benyújtotta: Brook P. Hales

az Első Elnökség titkára

Az Első Elnökség a következő statisztikai jelentést tette közzé az egyház növekedéséről és állapotáról a 2014. december 31-i adatok szerint.

Egyházi egységek

Cövekek	3 114
Missziók	406
Kerületek	561
Egyházközségek és gyülekezetek	29 621

Egyháztagság

Összes egyháztag	15 372 337
Nyilvántartásba került gyermekek	116 409
Megkeresztelt megtértek	296 803

Misszionáriusok

Teljes idejű misszionáriusok	85 147
Egyházszolgálati misszionáriusok	30 404

Templomok

2014-ben felszentelt templomok (Floridai Fort Lauderdale, Arizonai Gilbert és Arizonai Phoenix) ...	3
Újra felszentelt templomok (Utahi Ogden)	1
Működő templomok az év végén	144

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ezért elcsitították a félelmeiket

A riadalmat és aggodalmat okozó világi félelemmel ellentétben az Istennek tetsző félelem a békesség, a bizonyosság és a bizalom forrása.

Élénken emlékszem egy kisfiúkori élményemre. Egy nap a barátimmal játszottam éppen, amikor véletlenül betörtem egy közeli bolt kirakatát. A darabokra hulló üveg és a megszólaló riasztó dermesztő félelemmel töltötte el a szívemet és az elmémet. Akkor és ott rádöbentem: életem egész hátralevő részét börtönben fogom tölteni. A szüleim végül aztán rávettek, hogy előjőjék búvóhelyemről az ágy alól, és segítettek kárpótolni a bolt tulajdonosát. Ezzel szerencsésen megúsztam a börtönbüntetést.

A félelem viszont, amelyet ezen a napon éreztem, nyomasztó volt és valóságos. Saját betegségetek hallatán, egy családtagotokat fenyegető nehézség vagy veszély felfedeztével, illetve a világban zajló nyugtalanító eseményeket látva ti is biztosan megtapasztaltatok már ennél nagyobb rettenetet is. Ilyenkor a félelem nyomasztó érzete a közeledő veszélyből, a bizonytalanságból vagy a fájdalomtól, illetve a váratlan, talán hirtelen, és valószínűleg negatív kimenetelű eseményekből fakad.

A mindennapi életünkben félelmet és aggodalmat szülhetnek az erőszakos bűncselekményekről, éhezésről,

háborúkról, korrupcióról, terrorizmusról, hanyatló értékekről, járványokról és természeti csapásokról szóló vég nélküli beszámolókról. Nem kétséges, hogy az Úr által megjövedölt időkben élünk: „És azon a napon... az egész föld mozgásban lesz, és az emberek szíve cserben hagyja őket” (T&Sz 45:26).

Ma azzal a céllal szólok hozzátok, hogy ismertessem, mi módon oszlatja el a félelmet az Úr Jézus Krisztus helyes ismerete és az Őbelé vetett hit. Buzgón imádkozom azért, hogy a Szentlélek

mindannyiunkat megáldjon, midőn átgondoljuk ezt a fontos kérdést.

A halandóság félelmei

Miután az Éden kertjében Ádám és Éva vett a tiltott gyümölcsből, és meghallották Isten hangját, elrejtőztek. Szólítja az Úr Ádámot, és azt kérdezte tőle: „Hol vagy?” Ádám pedig válaszolt, mondván: „Szavadat hallván... megfélemlém” (1 Mózes 3:9–10). Figyeljünk meg, hogy a bukás egyik első következménye Ádám és Éva számára a félelem megtapasztalása volt. Ez az erős érzélem halandó létünk egyik fontos alkotóeleme.

A Mormon könyve egyik története rávilágít, hogy az Úr ismeretének hatalma (lásd 2 Péter 1:2–8; Alma 23:5–6) képes eloszlatni a félelmet és békességet nyújtani még akkor is, amikor nagy csapással nézünk szembe.

Hélám földjén Alma népe megrémült a lámániták közeledő serege láttán.

„De Alma elment és megállt közöttük, és buzdította őket, hogy ne féljenek, hanem emlékezzenek az Úrra, Istenükre, és ő ki fogja szabadítani őket.

Ezért elcsitították a félelmeiket” (Móziás 23:27–28).

Figyeljétek meg, hogy nem Alma csitította el az emberek félelmeit! Alma azt a tanácsot adta a hívőknek, hogy emlékezzenek az Úrra és arra a szabadításra, mely csak Ótőle érkezhethet (lásd 2 Nefi 2:8). A Szabadító óvó, éber törődésének tudata tette lehetővé az emberek számára saját félelmeik elcsitítását.

Az Úr helyes ismerete és az Óbelé vetett hit tesz minket képessé félelmeink elcsitítására, mert Jézus Krisztus a tartós békeesség egyedüli forrása. Ő azt mondta: „Tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra; járj Lelkem szelídségében, és békeessed lesz énbennem!” (T&Sz 19:23).

A Mester azt is kifejtette, hogy „aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi, elnyeri jutalmát, méghozzá békeességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban” (T&Sz 59:23).

Ha bízunk Krisztusban és készen állunk az Ő érdemeire, irgalmára és kegyelmére támaszkodni, akkor engesztelése által reményünk lehet a feltámasztásban és az örök életben (lásd Moróni 7:41). Az ilyesfajta hit és reménység a

tiszta lelkiismeret mindannyiunk által áhított édes békeességét hívja meg az életünkbe. Az engesztelés hatalma lehetővé teszi a bűnbánatot, és lecsillapítja a bűn okozta kétségbeesést. Megerősít minket, hogy oly módon lássuk és tegyük meg a jót, illetve váljunk jóvá, amelyet korlátozott halandó képességeinkkel soha nem ismernénk fel és nem érhetnénk el. Az odaadó tanítványi mivolt egyik legnagyobb áldása bizony „Istennek [az a] békeessége, mely minden értelmet felül halad” (Filippibeli 4:7).

A Krisztustól kapott békeesség lehetővé teszi számunkra azt, hogy a halandóságot az örökkévalóság becses szemszögéből szemléljük, és olyan lelki nyugalmat ad (lásd Kolossébeli 1:23), mely segít folyamatosan mennyei úti célunkra összpontosítani. Abban az áldásban lehet tehát részünk, hogy csillapodnak a félelmeink, mert az Ő tana minden szempontból célt és irányt ad az életünknek. Szertartásai és szövetségei jóban-rosszban megerősítenek minket és vigaszt adnak nekünk, papsági felhatalmazása pedig biztosít

minket arról, hogy a legfontosabb dolgok az időben és az örökkévalóságban is fennmaradhatnak.

De vajon el tudjuk csitítani azokat a félelmeket, amelyek oly könnyen és oly gyakran zaklatnak minket a mai világban? Erre a kérdésre egyértelmű igen a válasz. Három tantétel játszik központi szerepet abban, hogy elnyerjük ezt az áldást az életünkben: (1) tekintsünk Krisztusra, (2) építsünk Krisztus alapjára, és (3) Krisztusba vetett hittel törekedjünk előre.

Tekintsünk Krisztusra!

Alma tanácsa, amelyet fiának, Hélamánnak adott, ránk is ugyanúgy vonatkozik: „figyelj, hogy Istenre tekints és élj” (Alma 37:47). Mindig, mindenhol a Szabadítóra kell tekintenünk, és szilárdan Őreá kell összpontosítanunk.

Idézzétek fel, amikor az Úr apostolai egy hajóban hánykolódtak a tengeren. Jézus a vízen járva odament hozzájuk, de mivel nem ismerték fel, félelmükben felkiáltottak.

„Jézus azonnal szóla hozzájuk, mondván: Bízattok; én vagyok, ne féljétek!

Péter pedig felelvén néki, monda: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy Hozzád mehessek a vizeken.

Ő pedig monda: Jövell!” (Máté 14:27–29).

Péter ekkor a vízen járva elindult Jézushoz.

Amikor azonban látta a nagy szelet, megrémült; elkezdett elmerülni, és így kiáltott: „Uram, tarts meg engem!

Jézus pedig azonnal kinyújtván kezét, megragadá őt, és monda néki: Kicsinyhitű, miért kételkedél?” (Máté 14:30–31).

Elképzelem, amint Péter buzgón és rögtön reagál a Szabadító hívására. Jézuson tartva a szemét kilép a hajóból és csodálatos módon a vízen jár. Csak akkor kezd el félni és süllyedni, amikor tekintetét eltereli a szél és a hullámok.

Részünk lehet félelmeink legyőzésének és hitünk megerősítésének áldásában, ha követjük az Úr utasítását: „Minden gondolatban reám tekintsetek; ne kételkedjete, ne féljete!” (T&Sz 6:36).

Építsünk Krisztus alapjára!

Hélamán erre buzdította fiait, Nefit és Lehit: „...emlékezzete, emlékezzete rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki

Krisztus, Isten Fia, arra kell építenete az alapotokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószélben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felette, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építete – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

A szertartások és a szövetségek azok az építőkövek, amelyeket felhasználva Krisztus és az Ő engesztelése alapjára tudjuk építeni az életünket. Biztonságosan a Szabadítóhoz köt minket az, ha arra érdemesen szertartásokban részesülünk és szövetségekre lépünk, hűségesen észben tartjuk és tiszteljük ezeket a szent kötelezettségeket, és minden tőlünk telhetőt megtéve a magunkra vett kötelezettségek szerint élünk. Ez a kötelék életünk minden szakaszában a lelki erő és a stabilitás forrása.

Részünk lehet abban az áldásban, hogy lecsillapodnak a félelmeink, ha szertartásaink és szövetségeink által szilárdan a Szabadító biztos alapjára helyezük a vágyainkat és a tetteinket.

Krisztusba vetett hittel törekedjünk előre!

Nefi azt mondta: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedte, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz” (2 Nefi 31:20).

Az ezekben a versekben leírt fegyelmezett kitartás a lelki tudásnak és látásmódnak, az állhatatosságnak, a türelemnek, valamint Isten kegyelmének az eredménye. Ha hitet gyakorlunk Jézus Krisztus szent nevében, szelíden alávetve magunkat életünkben az Ő akaratának és időzítésének, és alázatosan minden dologban elismerjük az Ő kezét, az Isten királyságának békés dolgait eredményezi, amelyek örömet és örök életet hoznak (lásd T&Sz 42:61). Nehézségekkel és a jövő bizonytalanságával szembenézve is vidáman ki tudunk tartani, és „nyugodalmat és [tudunk élni], teljes istenfélelemmel és tisztességgel” (1 Timótheus 2:2).

Részünk lehet félelmeink lecsillapodásának áldásában, amikor részesülünk az abból fakadó erőben, hogy megismerjük és betartjuk az evangéliumi tantételeket, valamint eltökélten törekszünk előre a szövetség ösvényén.

Az Úr félelme

Az általunk gyakran megtapasztalt félelemtől különbözik, ám kapcsolódik hozzá az, amit a szentírások „Istennek tetsző” félelemnek (Zsidók 12:28), avagy „az Úr félelm[ének]” (Jób 28:28; Példabeszédek 16:6; Ésaías 11:2–3) neveznek. A riadalmat és aggodalmat okozó világi félelemmel ellentétben az Isten szerinti félelem a békesség, a bizonyosság és a bizalom forrása.

Mégis hogyan lehet építő és lelkileg hasznos bármi, ami a félelemhez kapcsolódik?

Az igazlelkű félelem, melyet most megpróbálok körülírni, magában foglalja az Úr Jézus Krisztus iránti nagybecsülés, tisztelet és áhítat mélyenszántó érzéseit (lásd Zsoltárok 33:8; 96:4), a parancsolatai iránti engedelmességet (lásd 5 Mózes 5:29; 8:6; 10:12; 13:4; Zsoltárok 112:1), valamint a keze által kimért igazságra és a végső ítéletre való várakozást. Az Isten szerinti félelem tehát az Úr Jézus Krisztus isteni természetének és küldetésének helyes értelmezéséből ered – abból, hogy hajlandóak vagyunk az Ő akaratának alávetni az akaratunkat, és tudjuk, hogy minden férfi és nő felelősséggel tartozik majd saját bűneiért az ítélet napján (lásd T&Sz 101:78; Hittételek 1:2).

A szentírások világossá teszik, hogy az Isten szerinti félelem „feje a bölcséségnék” (Példabeszédek 1:7), „a bölcséségnék tudománya” (Példabeszédek 15:33), melyben „erős a bizodalom” (Példabeszédek 14:26), és ez „az életnek kútfeje” (Példabeszédek 14:27).

Figyeljétek meg, hogy az Isten szerinti való félelem elválaszthatatlanul kapcsolódik ahhoz, hogy megértjük a végső ítéletet és a személyes felelősségünket a vágyainkért, a gondolatainkért, a szavainkért és a tetteinkért (lásd Móziás 4:30). Az Úr félelme nem kellelten vonakodás attól, hogy ítéletre járuljunk Őelő. Szerintem egyáltalán nem fogunk félni Tőle. Inkább annak kilátásáról van szó, hogy az Ő színe előtt úgy nézünk majd szembe a minket illető dolgokkal, ahogy azok valójában vannak, és minden magyarázkodásunknak, minden színlelésünknek és minden önámításunknak „tökéletesen tudatában leszünk” (2 Nefi 9:14; lásd még Alma 11:43). Végül nem marad több kifogásunk.

Mindenki, aki valaha is élt, él vagy élni fog a földön, Isten törvényszéke elé vitetik, hogy ott álljon és cselekedetei

szerint megítéltesen, hogy azok vajon jók vagy gonoszak voltak-e (lásd Móziás 16:10). Ha igazlelkűsége vágytunk és cselekedeteink jók voltak, akkor a törvényszék örömet adó lesz (lásd Jákób 6:13; Énós 1:27; Moróni 10:34), és az utolsó napon „igazlelkűséget kap[unk] majd jutalmul” (Alma 41:6).

Ha viszont gonoszságra vágytunk és a cselekedeteink gonoszak voltak, akkor a törvényszék rettegést kelt majd bennünk. „[N]em merünk majd felnézni az Istenünkre; és igencsak örülnénk, ha megparancsolhatnánk a szikláknak és a hegyeknek, hogy omoljanak ránk és rejtse el az ő színe elől” (Alma 12:14), és az utolsó napon „baj lesz a jutalm[unk]” (Alma 41:5).

A Prédikátor könyve így foglalja ezt össze:

„az Istent féljed, és az ő parancsolatit megtartsad; mert ez az embernek földolga!

Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az” (Prédikátor 12:15–16).

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, az Isten szerinti félelem eloszlátja

a halandóság félelmeit. Még azt a bennünket kísértő aggodalmat is lecsendesíti, hogy soha nem lehetünk elég jók lelkileg és soha nem felelhetünk meg az Úr követelményeinek és elvárásainak. Az igaz, hogy csupán saját képességeinkre és teljesítményünkre támaszkodva nem lehetünk elég jók és nem tudunk megfelelni. A tetteink és a vágyaink önmagukban nem szabadítanak meg és nem is szabadíthatnak meg minket. „[M]indaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23), csakis a Szabadító végtelen és örök engesztelő áldozatán keresztül rendelkezésre álló irgalom és kegyelem által válhatunk éppé (lásd Alma 34:10, 14). Biztosan „hisszük, hogy Krisztus Engesztelése által az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3).

Az Isten szerinti félelem azt jelenti, hogy szeretjük Őt és bízunk Benne. Minél maradéktalanabban féljük Istent, annál tökéletesebben szeretjük Őt. A „tökéletes szeretet [pedig] minden félelmet elűz” (Moróni 8:16). Megígérem, hogy az Isten szerinti félelem fényes világossága el fogja űzni a halandó félelmek sötét árnyait (lásd T&Sz 50:25), ha mi a Szabadítóra tekintünk, alapunkként Őreá építünk, és odaadó elkötelezettséggel törekszünk előre az Ő szövetséges ösvényén.

Bizonyosság és ígéret

Szeretem és tisztelem az Urat. Az Ő hatalma és békessége valóságos. Ő a mi Megváltónk, és én tanúságot teszek arról, hogy él. És Őmiatta nem kell sem nyugtalanzkodnia, sem félnie a mi szívünknek (lásd János 14:27), és részünk lesz annak áldásában, hogy lecsillapodnak a félelmeink. Erről teszek bizonyosságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Miért fontos a házasság és a család?

A férfi és nő házasságára épülő család biztosítja a legjobb közeget Isten tervének kibontakozásához.

Londonban, a híres westminsteri apátság nyugati kapuzata felett áll a XX. század tíz keresztény mártírjának szobra. Az egyik Dietrich Bonhoeffert, az 1906-ban született briliáns német teológust ábrázolja.¹ Bonhoeffer nyíltan kritizálta a náci diktatúrát és annak a zsidókkal és másokkal szembeni bánásmódját. Tevékeny ellenállása miatt börtönbe vetették, majd végül egy koncentrációs táborban kivégezték. Bonhoeffer termékeny író volt; legismertebb művei azok a levelek, amelyeket vele szimpatizáló

örök segítettek kicsempészni a börtönből, és később *Börtönlevelek* címmel jelentek meg.

Az egyik ilyen levelet az unokahúgának címezte, annak házasságkötése előtt, és a következő figyelemre méltó meglátásokat tartalmazta: „A házasság több, mint a szerelem, amit egymás iránt éreztek. [...] A szerelemben Ti ketten magatok vagytok a földön, a házasságban egy láncszemét alkotjátok a földön Isten dicsőségére egymást váltó s az Ő birodalmába meghívott nemzedékek láncolatának. A szerelemben csak a saját boldogságotok mennyországát látjátok, a házasság által viszont felelősségteljes poszton álltok a világban és az emberek közösségében. Szerelmetek egyedül és személy szerint csakis a Tiétek, a házasság viszont személy fölötti rang és hivatal. A királyt a korona teszi, s nem pusztán az uralkodás akarása; ugyanígy Titeket is a házasság, s nem csupán egymás iránti szerelmetek tesz emberpárrá Isten és az emberek előtt... [H]asonlóképpen a szerelem is Belőletek származik, a házasság viszont felülről, Istentől.”²

Milyen szempontból mülja felül a férfi és nő közötti házasság az egymás

iránti szerelmüket és saját boldogságukat, és lesz belőle „felelősségteljes poszt... a világban és az emberek közösségében”? Milyen tekintetben ered „felülről, Istentől”? Ennek megértéséhez egészen a kezdetekhez kell visszamennünk.

A próféták kinyilatkoztatták, hogy először intelligenciákként léteztünk, és Isten adott nekünk formát, avagy lélektestet – így váltunk az Ő lélekgyermekéivé: mennyei szülők fiaivá és leányaivá.³ A lelkek e halandóság előtti létezésében eljött az ideje annak, hogy az Ő szándéka szerint kiváltságunk legyen „hozzá hasonlóan fejlődni”⁴, Mennyei Atyánk tehát tervet készített, mely lehetővé tette ezt. A szentírások különböző nevekkkel illetik e tervet: „a szabadulás terve”⁵, „a boldogság nagy-szerű terve”⁶ és „a megváltás terve”⁷. A terv két alapvető célját a következő szavak magyarázták el Ábrahámnak:

„És állt közöttük egy, amelyik hasonló volt Istenhez, és így szólt azokhoz, akik vele voltak: Lemegyünk, mert van ott tér, és veszünk ezekből az anyagokból, és alkotunk egy földet, amelyen ezek [a lelkek] lakhatnak;

És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik;

És akik megtartják első állapotukat, azoknak több adatik; ...és akik megtartják második állapotukat, azoknak dicsőség adatik fejükre örökkön örökké.”⁸

Mennyei Atyánknak köszönhetően már léleklények voltunk, most pedig lehetőséget ajánlott nekünk e lény teljessé, avagy tökéletesé tételére. A fizikai elem hozzáadására feltétlenül szükség van a létezés azon teljességéhez és dicsőségéhez, melyben Istennek van része. Ha a halandóság előtti lélekvilágban, még Isten

oldalán a tervben való részvétel mellett döntünk – vagyis megtartjuk „első állapotu[n]kat” –, akkor „több adatik” nekünk, vagyis fizikai testet kapunk, amikor eljövünk, hogy az Óáltala szá-munkra teremtett földön lakjunk.

Majd pedig, ha halandó létezésünk során úgy döntünk, hogy megteszünk „minden olyan dolgot, amit az Úr, [a mi] Istenü[n]k megparancsol” nekünk, akkor azzal megtartjuk a „második állapotu[n]kat”. Ez azt jelenti, hogy a döntéseink fogják megmutatni Istennek (és saját magunknak is), vajon képesek és elkötelezettek vagyunk-e az Ő celesztialis törvénye szerint élni, miközben nem vagyunk ott a jelenlétében, és olyan fizikai testtel rendelkezünk, melyben mindenféle erők, vágyak és szenvedélyek munkálkodnak. Meg tudjuk zabolázni a testet, hogy a lélek eszközévé, és ne urává váljon? Vajon az idő és az örökkévalóság során is ránk lehet bízni isteni hatalmakat, például az élet teremtésének hatalmát? Személy szerint mi legyőzzük-e a gonoszt? Akik ezt teszik, „azoknak dicsőség adatik fejükre örökkön örökké” – mely dicsőségnek nagyon is figyelemre méltó jellemzője a feltámadt, halhatatlan és megdicsőült fizikai test.⁹ Nem csoda, hogy e pompás lehetőségek és ígéreték hallatán örvendeztünk.¹⁰

Legalább négy dolog szükséges eme isteni terv sikeréhez:

Először is, a föld megteremtése, ahol lakhatunk. A teremtés folyamatának részleteit talán nem ismerjük, de azt tudjuk, hogy nem véletlenül történt, hanem az Atyaisten irányította és Jézus Krisztus végezte el: „Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett.”¹¹

A második feltétel a halandóság. Ádám és Éva mindazok helyett is cselekedett, akik úgy döntöttek, hogy részt vesznek az Atya nagyszerű

boldogságtervében.¹² Bukásuk megteremtette a fizikai születésünkhöz, valamint az Isten jelenlétén kívül szerzett halandó tapasztalatokhoz és tanuláshoz szükséges feltételeket. A bukással együtt járt a jó és a gonosz ismerete, valamint a választás Istentől kapott hatalma.¹³ Végül pedig a bukás fizikai halál eredményezett, melyre szükség volt ahhoz, hogy a halandóságban töltött időnk véges legyen, és ne éljünk örökké a bűneinkben.¹⁴

A harmadik a bukástól való megváltás. Látjuk, milyen szerepet játszik Mennyei Atyánk tervében a halál, azonban a terv érvényét veszítené, ha végül nem lenne mód a fizikai és a lelki halál legyőzésére. Jött hát egy Megváltó, Isten Egyszülött Fia, Jézus Krisztus, aki szenvedett és meghalt, hogy Ádám és Éva vétkéért kiengesztelve mindenki számára gondoskodjon a feltámadásról és a halhatatlanságról. És mivel egyikünk sem tartja be tökéletesen és állandóan az evangéliumi törvényt, engesztelése – a bűnbánat feltételével – saját bűneinktől is megvált minket. A Szabadító engesztelő kegyelme lehetővé teszi a bűnök bocsánatát és a lélek megszentelődését, tehát lelkileg újjászülethetünk és megbékélhetünk Istennel. Lelki halálunk – Istentől való elválasztottságunk – véget fog érni.¹⁵

A negyedik és utolsó feltételt fizikai születésünk, majd pedig az Isten

királyságába való lelki újjászületésünk körülményei jelentik. Azon munkája elvégzésének sikeréhez, hogy „vele együtt felmagasztosulhass[unk]”,¹⁶ Isten elrendelte, hogy a férfiak és a nők házasodjanak össze és gyermekeket hozzanak világra, melynek révén – Istennel együttműködve – a halandóság próbatételének kulcsát jelentő, és az Ő jelenlétében élvezett örök dicsőséghez szükséges fizikai testeket teremtenek. Azt is elrendelte, hogy a szülők alapítsanak családokat, hogy világosságban és igazságban neveljék fel a gyermekeiket,¹⁷ Krisztusba vetett reménységhez vezetve őket. Az Atya azt parancsolja nekünk:

„[T]anítsd ezeket a dolgokat szabadon a gyermekeidnek, mondván:

Hogy... éppen úgy, ahogyan víz, és vér, és a lélek – amit én alkottam – által születetek meg a világra és váltatok élő lénnyé a porból, éppen úgy újjá kell születnetek, víztől és a [Szent] Lélektől, a menny királyságába, és meg kell tisztulnotok vér, méghozzá az én Egyszülöttem vére által; hogy minden bűntől megszenteltethesetek, és élveztétek az örök élet szavait ezen a világon, valamint örök életet az eljövendő világban, méghozzá halhatatlan dicsőséget”.¹⁸

Ha már tudjuk, miért hagytuk el Mennyei Atyánk jelenlétét, és mire van szükség a visszatéréshez és az Ővele

való felmagasztosuláshoz, nagyon is nyilvánvalóvá válik, hogy a földön töltött időnk vonatkozásában semmi nem lehet fontosabb a fizikai születésnél és a lelki újjászületésnél, az örök élet két előfeltételénél. Dietrich Bonhoeffer szavaival élve ez a házasság „hivatala”, a „felelősségteljes poszt... az emberek közösségében”, amelyet ez a „felülről, Istentől” eredő isteni intézmény elfoglal. Ez a „láncszem” a mostani és az eljövendő nemzedékek sorában, a menny rendjében.

A férfi és nő házasságára épülő család biztosítja a legjobb közeget Isten tervének kibontakozásához – ahová megszülehetnek az Istentől tisztán és ártatlanul érkező gyermekek, és ahol megtanulhatják, mire van szükségük a sikeres halandó élethez, majd az örök élethez az eljövendő világban, és fel is készülhetnek ezekre. Az ilyen házasságokra épülő családok kritikus tömege elengedhetetlen ahhoz, hogy a társadalom életben maradjon és virágozzon. Ezért van az, hogy a közösségek és a nemzetek általában kiváltságos intézményként támogatják és védik a házasságot és a családot. Ez soha nem pusztán a felnőttek szerelméről és boldogságáról szól.

A társadalomtudományok meggyőzően érvelnek az olyan házasság és család mellett, melynek élén egymással házasságot kötött férfi és nő áll.¹⁹ Mi pedig „felhívjuk a figyelmet...”, hogy a családok széthullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre²⁰. Azonban a házasság és a család szerepével kapcsolatos állításaink nem a társadalomtudomány talaján állnak, hanem azon igazságon, hogy ezek Isten alkotásai. Ő volt az, aki kezdetben saját képmására, férfivá és nővé teremtette Ádámot és Évát, majd férjként és feleségként összeadta őket,

hogy legyenek „egy test”, és sokasodjanak és töltsék be a földet.²¹ Minden egyén isteni képmást hordoz, azonban a férfi és a nő házastársi egységében teszünk szert annak talán legteljesebb jelentésére, hogy Isten képmására teremtettünk – férfivá és nővé. Sem mi, sem más halandó nem változtathatja meg a házasság eme isteni rendjét. Ez nem emberi találmány. Az ilyesfajta házasság valóban „felülről, Istentől” való, és éppen úgy részét képezi a boldogság tervének, mint a bukás és az engesztelés.

A halandóság előtti világban Lucifer fellázadt Isten és az Ő terve ellen, ellenállásának intenzitása pedig egyre csak növekszik. Harcol, hogy elriasszon a házasságtól és a családalapítástól, ahol pedig már létrejött a házasság és a család, ott mindent megtesz azért, hogy lerombolja. Támadás alá vesz mindent, ami szent az ember nemiségének tekintetében, erkölcstelen gondolatok és tettek végtelennek tűnő sorával kiszakítva azt a házasság közegeből. Meg akarja győzni a férfiakat és a nőket, hogy a házasság és a család prioritásai mellőzhetők vagy feladhatók, de legalábbis alárendelhetők a karriernek, az egyéb sikereknek, valamint az önmegvalósításra és a személyes autonómiára való törekvésnek. Minden bizonnyal örül az ellenség, ha a szülők nem tanítják meg gyermekeiknek, hogy higgyenek Krisztusban és szülessenek újjá lelkileg. Testvéreim, sok minden jó, sok minden fontos, de csak néhány dolog elengedhetetlen.

A házassággal és a családdal kapcsolatos alapvető igazságok hirdetésével nem hagyjuk figyelmen kívül és nem becsüljük le azok áldozatait és sikereit, akik jelen pillanatban nem élvezik ezt az ideális állapotot. Néhányotoktól olyan okok miatt tagadtatik meg a házasság áldása, mint például a megfelelő

jelöltek hiánya, a saját nemhez való vonzódás, a testi vagy mentális gyengeségek, vagy egyszerűen csak a kudarc-tól való félelem, amely – legalábbis pillanatnyilag – beárnyékolja a hitet. Az is lehet, hogy kötöttetek házasságot, azonban ez a házasság véget ért, és most egyedül kell elbírnok azzal, amit ketten is alig bírnak. Vannak kötöttetek olyan házások, akiknek hő vágyaik és könyörgő imáik ellenére nem lehetnek gyermekeik.

Mindezek ellenére azonban mindenkinek vannak ajándékai, mindenkinek vannak tehetségei, és mindenki hozzájárulhat az isteni terv kibontakozásához minden nemzedékben. Sok jó dolog, sok elengedhetetlen dolog – időnként akár minden, amire pillanatnyilag szükség van – elvégezhető ideálisnak nem nevezhető körülmények között is. Oly sokan tesztelték meg minden tőletek telhetőt! És amikor ti, akik a halandóság legnehezebb terheit viselitek, kiálltok, hogy megvédjétek Istennek az Ő gyermekei felmagasztosulására vonatkozó tervét, akkor mindannyian indulásra készen állunk. Erős bizonyosságot teszünk arról, hogy mindazok számára, akik Jézus Krisztushoz fordulnak, az Ő engesztelése számolt mindazzal, és

végző soron kárpótlást fog nyújtani mindazért, aminek híján vannak vagy amit elveszítettek. Senkinek nincs eleve kevesebb elrendelve mindannál, amit az Atya a gyermekeinek tartogat.

Egy fiatal édesanya nemrég elmondta nekem, mennyire aggódik amiatt, hogy alkalmas-e erre a legmagasabb elhívásra. Úgy éreztem, hogy az általa említett dolgok apróságok, és nem kell aggódnia, jól végzi a dolgát. De azt is tudtam, hogy csak Istennek akar kedvében járni, és az Ő bizalmát akarja megszolgálni. Bátorító szavakat szoltam hozzá, és szívemben arra kértem Istent, az Ő Mennyei Atyját, hogy vidítsa fel őt a szeretetével, valamint jóváhagyása tanúbizonyságával arról, hogy az Ő munkáját végzi.

Ezért imádkozom ma mindannyiunk számára. Nyerjük el mindannyian az Ő jóváhagyását! Virágozzanak a házasságok, boldoguljanak a családok, és legyen bár sorsunk ezen áldások teljessége a halandóságban vagy sem, hozzon nekünk boldogságot az Úr kegyelme most, és hitet az eljövendő biztos ígéretekben. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Kevin Rudd, "Faith in Politics," *The Monthly*, Oct. 2006, themonthly.com.au/monthly-essays-kevin-rudd-faith-politics--300.
2. Dietrich Bonhoeffer: *Börtönlevelek. Fogságban írt levelek és feljegyzések*. Budapest, 1999, Harmat Kiadó. 32–33.
3. Lásd például Zsoltárok 82:6; Apostolok cselekedetei 17:29; Zsidók 12:9; Tan és a szövetségek 93:29, 33; Mózes 6:51; Ábrahám 3:22. Joseph Smith próféta a következő részletekkel szolgált: „Az ember első tantételei Istenrel együtt önmagukban léteznek. Isten, miután lelkek [vagyis intelligenciák] és dicsőség közepette találta magát, mivel intelligensebb volt náluk, ezért helyénvalónak látta, hogy törvényeket hozzon, amelyek által a többieknek kiváltságuk lehet hozzá hasonlóan fejlődni. [...] Hatalma van törvényeket hozni, amelyek által taníthatja a gyengébb intelligenciákat, hogy vele együtt felmagasztosulhassanak”

(Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith [2007]. 218.).

4. *Tanítások: Joseph Smith*. 218.
5. Alma 24:14.
6. Alma 42:8.
7. Alma 12:25; lásd még a 26–33. verset.
8. Ábrahám 3:24–26.
9. Joseph Smith próféta a következőképpen foglalta ezt össze: „Istennek a világ megalapítása előtti terve az volt, hogy hajlékokat [testeket] vegyünk, hogy hithűség által győzedelmeskedjünk, és ezáltal feltámadhassunk a halottakból, és ilyen módon dicsőséget, tisztességet, hatalmat és uralmat nyerhessünk.” A Próféta azt is kijelentette: „Azért jöttünk erre a földre, hogy testünk lehessen, és tisztán Isten elé vigyük azt a celesztialis királyságba. A boldogság nagy szerű tantétele a testtel való rendelkezésen alapszik. Az ördögnek nincs teste, és ebből áll a büntetése. Örül, ha megszerezheti az ember hajlékát, és amikor a Szabadító kivette, azt kérte, hadd menjen bele a disznónyájba, azt bizonyítva, hogy inkább a disznó testébe bújna, minthogy egyáltalán ne legyen teste. Mindenkinek, akinek teste van, hatalma van azok felett, akiknek nincsen” (*Tanítások: Joseph Smith*. 219–220.).
10. Lásd Jób 38:7.
11. János 1:3; lásd még Tan és a szövetségek 76:23–24.
12. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:21–22; 2 Nefi 2:25.
13. Lásd 2 Nefi 2:15–18; Alma 12:24; Tan és a szövetségek 29:39; Mózes 4:3. Joseph Smith azt mondta: „Minden ember jogosult az önrendelkezésre, mert Isten így rendelte el. Az emberiséget erkölcsi önrendelkezőknek teremtette, és hatalmat adott nekik, hogy a jót vagy a gonoszt válasszák; hogy arra törekedjenek, ami jó azáltal, hogy ebben az életben a szentség ösvényét követik, amely lelki békét és a Szentlélekben való örömet szerez itt, a másvilágon pedig az öröm és a boldogság teljességét az Ő jobb oldalán; vagy egy gonosz utat kövessenek, amelyen Isten ellen vétkeznek, és fellázadnak ellene, és ezáltal ebben a világban kárhozott vannak a lelkükre, az eljövendő világban pedig örökre szóló veszteséget.” A Próféta

azt is megjegyezte: „Sátán semmire nem tud rávenni minket a csábításaival, hacsak a szívünkben bele nem egyezünk, és utat nem engedünk neki. A természetes felépítésünk olyan, hogy ellen tudunk állni az ördögnek; ha nem így lettünk volna megteremtve, nem lenne önrendelkezésünk” (*Tanítások: Joseph Smith*. 222.).

14. Lásd 1 Mózes 3:22–24; Alma 42:2–6; Mózes 4:28–31.
15. Az engesztelés által még azok is megváltatnak a lelki haláltól, akik nem tartanak bünbánatot, méghozzá abban az értelemben, hogy végző ítéletre újra Isten színe elé járulnak (lásd Hélamán 14:17; 3 Nefi 27:14–15).
16. *Tanítások: Joseph Smith*. 218.
17. Lásd Tan és a szövetségek 93:36–40.
18. Mózes 6:58–59.
19. Házasságtól eltérő kapcsolatokban is lehetnek egymáshoz hűségesek az emberek, szülehetnek gyermekeik, és időnként elég sikeresen felnevelhetik őket a házasság, kétszülős családi környezetől eltérő körülmények között is. Azonban az átlagot és az esetek többségét nézve szerteágazó bizonyítékai vannak a házasság társadalmi előnyeinek, és annak, hogy a házasság férfi és nő vezetése családban lévő gyermekek viszonylag jobb kilátások elé nézhetnek. Másrészt azonban a társadalomra egyre nagyobb nyomást helyez az egy kommentátor által „a családtól való általános menekülés”-nek nevezett jelenség társadalmi és gazdasági ára. Nicholas Eberstadt számba veszi a házasságkötések és gyermekszületek világméretű visszaesését, valamint az apa nélküli otthonok és a válások alakulását, és ezt a megfigyelést teszi: „Már most egészen nyilvánvaló, milyen káros hatásokkal jár a családtól való menekülés által hátrányos helyzetbe hozott gyermekek egyáltalán nem jelentéktelen számaránya. És ugyanilyen egyértelműen romboló szerepet játszik a válás és a házasságon kívüli gyermekszülés a jövedelmi egyenlőtlenség és a gazdasági szakadékok elmélyítésében – a társadalom egésze, de főként a gyermekek vonatkozásában. Igaz, hogy a gyermekek rugalmasak. Azonban a családtól való menekülésnek elsősorban a sebezhető fiatalok látják kárát. Ugyanez a menekülés megbocsáthatatlan következményekkel sújtja a sebezhető időseket is.” (Lásd „The Global Flight from the Family,” *Wall Street Journal*, Feb. 21, 2015, wsj.com/articles/nicholas-eberstadt-the-global-flight-from-the-family-1424476179.)
20. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
21. Lásd 1 Mózes 1:26–28; 2:7, 18, 21–24; 3:20; Mózes 2:26–28; 3:7–8, 18, 20–24; 4:26.

Wilford W. Andersen elder
a Hetvenektől

Az evangélium zenéje

Az evangélium zenéje a Szentlélektől származó örömteli érzés, amely változást hoz a szívünkbe.

Évekkel ezelőtt hallottam a rádióban egy fiatal orvossal készített interjút, aki a Navahó Nemzet egyik kórházában dolgozott. Elmesélte egy élményét, amikor az egyik éjjel egy hosszú fonott hajú, idős indián férfi jelentkezett a sürgősségi osztályon. A fiatal orvos fogta a betegfelvételi lapot, odalépett a férfihöz, majd megkérdezte: „Miben segíthetek?” Az idős férfi csak bámult maga elé és egy szót sem szólt. A doktor, kissé már türelmetlenül, újra próbálkozott: „Ha nem beszél hozzám, nem tudok segíteni. Kérem, mondja meg, miért jött be a kórházba.”

Az idős férfi ekkor ránézett, majd ennyit kérdezett: „Tud táncolni?” Az orvos eltűnődött a furcsa kérdésen, ám eszébe jutott, hogy a páciense talán egy törzsi gyógyító lehet, aki az ősi törzsi szokások szerint a betegeket orvosságok felírása helyett dallal és tánccal gyógyítja.

„Nem – válaszolt az orvos –, nem tudok táncolni. És Ön?” Az idős férfi bólintott. Aztán az orvos megkérdezte: „Meg tudna engem is tanítani táncolni?”

Az idős férfi válasza éveken keresztül elkísért és sokszor eszembe jutott az életem során. „Meg tudom tanítani – felelte –, de a zenét Önnek kell hallania.”

Néha az otthonainkban sikerül megtanítanunk a tánclépéseket, de

nem mindig sikerül segítenünk a családtagoknak meghallani a zenét is. És ahogyan ez az idős törzsi gyógyító is jól tudta, zene nélkül nehéz táncolni. A zene nélküli tánc furcsán mutat és nem kielégítő – egyenesen kínos is lehet. Próbáltatok már?

A Tan és a szövetségek 8. szakaszában az Úr a következőket tanította Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek: „Igen, íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik” (2. vers). A tánclépéseket az elménkkel sajátítjuk el,

a zenét viszont a szívünkkel halljuk. Az evangélium tánclépéseit a cselekedeteink jelentik, az evangélium zenéje pedig a Szentlélektől származó örömteli érzés, amely változást hoz a szívünkbe, és minden igazlelkű vágy forrása. A tánclépésekhez fegyelemre van szükség, a tánc örömet azonban csak akkor fogjuk megtapasztalni, ha a zenét is halljuk.

Vannak, akik kigúnyolnak bennünket, egyháztagokat azokért a dolgokért, amiket teszünk. Ez érthető. Azok, akik táncolnak, gyakran furcsának, kínosnak, vagy egy szentírásbeli szót használva „különösnek” (1 Péter 2:9) tűnnek azok számára, akik nem hallják a zenét. Láttatok-e már olyat, hogy a piros lámpánál állva a mellettek álló autó sofőre torkaszakadtából énekelt és önfeledten táncolt – ti viszont mit sem hallottatok, mivel fel volt húzva az ablakotok? Nem tűnt kicsit különösnek az az ember? Ha a gyermekeink anélkül sajátítják el a tánclépéseket, hogy megtanulnák hallani mellé az evangélium csodálatos zenéjét is, idővel kínosnak fogják érezni a táncot, és vagy abahagyják azt, vagy – ami legalább

annyira rossz – csak azért fognak tovább táncolni, mert nyomást éreznek a körülöttük táncolók részéről.

Mindannyiunk számára, akik az evangélium tanítására törekszünk, az a kihívás adatott, hogy a tananyagot a pusztá tánclépések oktatásán túlra is terjesszük ki. A gyermekeink boldogsága azon képességükön múlik, hogy hallják és szeressék az evangélium gyönyörű zenéjét. Hogyan tudjuk ezt megtenni?

Először is, a saját életünket kell a megfelelő lelki frekvenciára hangolva tartanunk. A digitális kor előtti időkben még úgy találtuk meg a kedvenc rádióállomásunkat, hogy óvatosan addig tekertük a rádió hangológombját, míg tökéletesen el nem találtuk az állomás frekvenciáját. A kívánt érték felé haladva csak statikus zajt hallottunk, amikor azonban sikerült a pontos beállítás, a kedvenc zenénk tisztán csendülhetett fel. Az életünkben is a pontos frekvenciára kell hangolódnunk, hogy hallhassuk a Lélek muzsikáját.

Amikor a keresztkelésünk után elnyerjük a Szentlélek ajándékát, eltölt bennünket a megtérést kísérő mennyei zene. A szívünk megváltozik, és „már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk” (Móziás 5:2). A Lélek azonban nem tűri a durvaságot, a kevélységet vagy az irigységet. Ha az életünkből elveszítjük ezt a törékeny befolyást, az evangélium gazdag harmóniái hamar disszonánssá válhatnak, végül pedig teljességgel elnémulhatnak. Alma a következő elgondolkodtató kérdést tette fel: „[H]a éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?” (Alma 5:26).

Szülők, ha az életünk nincs ráhangolva az evangélium zenéjére, akkor

bizony módosítanunk kell a beállításon. Ahogy Thomas S. Monson elnök is tanította tavaly októberben, el kell egyengetnünk lábunk ösvényét (lásd Egyengesd el lábad ösvényit. *Liahóna*, 2014. nov. 86–88.). Tudjuk, hogyan kell megtenni. Ugyanazon az ösvényen kell járnunk, mint akkor, amikor először meghallottuk az evangélium zenéjének mennyei dallamát. Ha hitet gyakorlunk Krisztusban, bűnbánatot tartunk és veszünk az úrvacsorából, akkor sokkal erősebben fogjuk érezni a Szentlélek hatását, az evangélium zenéje pedig újra felcsendül az életünkben.

Másodszor, amikor mi magunk már halljuk a zenét, akkor a legjobb tudásunk szerint az otthonainkban is hallatnunk kell azt. De ezt nem lehet erőltetni vagy kierőszakolni. „Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy fenntartani a papság jogán” – vagy annak jogán, hogy apák vagy anyák vagyunk, vagy hogy mi vagyunk a legnagyobbak vagy lehangosabbak – „csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel... színleletlen szeretettel... [és] [k]edvességgel” (T&Sz 121:41–42).

E tulajdonságok vajon miért növelik az erőt és befolyást egy otthonban? Azért, mert ezek azok a tulajdonságok, amelyek meghívják a Szentlelket. Olyan tulajdonságok ezek, amelyek a

szívünket az evangélium muzsikájára hangolják. Amikor jelen vannak, a tánclépéseket az egész család természetesebben és örömtelibben fogja megtenni anélkül, hogy bármilyen fenytést, megfélemlítést vagy kényszert kellene alkalmazni.

Amikor a gyerekeink még kicsik, a színleletlen szeretet altatódalát énekelhetjük nekik; amikor makacsak és nem akarnak este aludni menni, akkor pedig lehet, hogy a hosszútűrés altatóját kell dalolnunk. Amikor tinédzserek, a viták és fenyegetőzések zűrzavaros zaját áthangolva játszhatjuk a meggyőzés csodálatos muzsikáját is – és talán kiegészíthetjük a hosszútűrés altatódalának második versszakával is. A szülők tökéletes összhangban zenghetik a szelídség és gyengédség összefonódó tulajdonságait. Gyermekeinket közös énekre hívva pedig kórusban dalolhatunk, miközben kedvességet gyakorolva fordulunk egy szükséget szenvedő szomszéd felé.

Mindez nem fog egy csapásra megtörténni. Minden képzett zenész tudja, hogy a csodálatos zenemű előadásához szorgalmas gyakorlásra van szükség. Ha a muzsikálás terén tett korai próbálkozásaink elsősre disszonánsnak vagy hamisnak tűnnek, ne feledjük, hogy a rossz hangzást nem lehet kritikálással harmonikussá tenni. Az otthon

Dale G. Renlund elder
a Hetvenektől

tapasztalható disszonancia olyan, mint a sötétség egy szobában. Az nem sokat használ, ha elkezdjük szidni a sötétséget. Csak úgy tudjuk *eloszlatni*, ha fényt viszünk a szobába.

Így, ha családi kórusotokban túl hangosan és zavaróan dübörög a basszus, vagy ha a családi kamarazenekar vonósai kissé túl élesen hallhatók, illetve ha azok a féktelen pikolók elszabadultak vagy hamisan szólnak, legyetek türelmesek. Ha az otthonokban nem hallható az evangélium zenéje, akkor emlékezzetek a következő szavakra: *Folytassátok a gyakorlást!* Isten segítségével eljön majd a nap, amikor az evangélium zenéje kimondhatatlan örömmel tölti el otthonotokat.

Ám még ha jól is játsszák, a zene önmagában nem fogja minden problémánkat megoldani. Az életünkben továbbra is lesznek crescendo és decrescendók, staccatók és legatók. Ilyen az élet rendje a Föld nevű bolygón.

Amikor azonban zene is kíséri a tánclépéseket, akkor a házasság és a családi élet időnként bonyolult ritmusai valahogy harmonikus egyensúlyba kerülnek. Még a legnehezebb kihívásaink is hozzáadhatnak szomorúan hangzó árnyalatokat vagy megindító zenei motívumokat. A papság tana úgy kezd majd lecsapódni a lelkünkön, mint az égből érkező harmat. A Szentlélek állandó társunk lesz, a jogarunk – mely a hatalom és befolyás egyértelmű jele – az igazlelkűség és az igazság változatlan jogara lesz, uralmunk pedig örökké tartó lesz, és kényszerítő eszközök nélkül száll majd ránk örökkön örökké (lásd T&S 121:45–46).

Azért imádkozom, hogy ez mindannyiunk életében és otthonában így legyen. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

Az utolsó napi szentek nem adják fel a próbálkozást

Ha próbálkozunk, kitartunk és segítünk másoknak is így tenni, akkor igazán utolsó napi szentek vagyunk.

Kedves testvéreim! 2013 decemberében a világ Nelson Mandela halálát gyászolta. Miután 27 évet börtönben töltött apartheid-ellenes tevékenységéért, Mandela lett a Dél-afrikai Köztársaság első demokratikus úton megválasztott elnöke. Figyelemre méltó volt, ahogyan megbocsátott a bebörtönzöinek. Egyetemes dicséret és tisztelet övezte.¹ Mandela gyakorlta hártotta el a dicshimnuszokat e szavakkal:

„Nem vagyok szent, hacsak nem úgy értik, hogy a szent olyan bűnös, aki nem adja fel a próbálkozást.”²

Ennek a kijelentésnek – miszerint „a szent olyan bűnös, aki nem adja fel a próbálkozást” – megerősítést és bátorítást kell nyújtania az egyház tagjainak. Noha utolsó napi szentekként utalnak ránk, olykor összerándulunk e szó hallatán. A *szent* megnevezést gyakran használják olyanokra, akik a szentség egy magas fokára jutottak, vagy akár tökéletessé váltak. Mi pedig tökéletesen tudatában vagyunk annak, hogy nem vagyunk tökéletesek.

Teológiánk azonban azt tanítja nekünk, hogy tökéletessé válhatunk, amennyiben ismételten és egyre nagyobb teljességgel Krisztus tanának érdemeire támaszkodunk: hitet gyakorolunk Benne; bűnbánatot tartunk; veszünk az úrvacsorából, hogy megújítsuk a keresztelés szövetségét és áldásait; valamint állandó társunkként még nagyobb mértékben elnyerjük a Szentlelket. Így cselekedve Krisztushoz hasonlóbba válunk, és képesek leszünk

mindvégig kitartani.³ Hétköznapibb nyelven ez annyit tesz, hogy Isten sokkal inkább törődik azzal, hogy kik vagyunk és kivé válunk, mint hogy kik voltunk egykor.⁴ Az számít neki, hogy nem adjuk fel a próbálkozást.

William Shakespeare *Ahogy tetszik* című vígjátéka drámai változást jelenít meg az egyik szereplő jellemében. Egy fivér megkísérli megöletni az öccsét, aki azonban még ennek tudatában is megmenti gonosz bátyját a biztos haláltól. Amikor az idősebb testvér tudomására jut ez a meg nem érdemelt könyörület, teljes mértékben és visszavonhatatlanul megváltozik, és – saját szavaival élve – megtér. Később néhány asszony felkeresi az idősebb fivért, és felteszik neki a kérdést: „Te vagy, ki annyit tört megölni [fivéredet]?”

Mire ő így felel: „Voltam, de nem vagyok. Nem is szégyenlem / bevallani, mi voltam: mert oly édes / Nekem, megtértek, az, a mi vagyok.”⁵

Isten irgalmából és Jézus Krisztus engeszteléséből fakadóan számunkra az efféle változás nem csupán irodalmi kitaláció. Az Úr kijelentette Ezékielen keresztül:

„...a hitetlen hitelensége által el nem esik a napon, melyen megtérend hitelenségéből ...

[Ha] megtér bűnéből és törvény szerint s igazságot cselekszik;

Zálogot visszaad a hitetlen, rablottat

megtérít, az életnek parancsolatiban jár, többé nem cselekedvén gonoszságot: élvén él ...

Semmi ő vétke, melylyel vétkezett, emlékezetbe nem jön néki; törvény szerint és igazságot cselekedtet.”⁶

Isten az Ő irgalmában bocsánatot ígér, amikor bűnbánatot tartunk és elfordulunk a gonoszságtól – olyannyira, hogy bűneinket még csak említeni sem fogják nekünk. Krisztus engesztelése és a bűnbánatunk miatt vissza tudunk tekinteni múltbéli cselekedeteinkre úgy, hogy ezt mondjuk: „Voltam, de nem vagyok.” Nem számít, milyen gonoszok voltunk is, ezt tudjuk mondani: „Ez voltam. De az akkori gonosz éneket elhagyva már nem az vagyok.”⁷

Thomas S. Monson elnök ezt tanította: „Isten számunkra adott egyik legnagyobb ajándéka az újraprobálkozás öröme, mert nincs az a kudarc, amelynek véglegesnek kellene lennie.”⁸ Még ha tudatosan és szándékosan követtünk is el bűnt, vagy ismételt kudarcral és csalódással szembesültünk is, Krisztus engesztelése a segítségünkre siethet abban a pillanatban, amikor elhatározzuk, hogy újra teszünk egy próbát. És emlékeznünk kell arra, hogy nem a Szentlélek az, aki azt mondja: már olyan messzire mentünk, hogy akár fel is adhatnánk.

Isten arra irányuló vágya, hogy az utolsó napi szentek ne adják fel a

próbálkozást, túlmutat a bűn legyőzésén. Akár zavaros kapcsolatok miatt szenvedünk, akár pénzügyi kihívások, betegségek vagy egy másik ember bűnei miatt, a Szabadító végtelen engesztelése képes gyógyulást nyújtani még azoknak is – vagy talán különösen azoknak –, akik ártatlanul szenvednek. Ő tökéletesen megérti, milyen érzés ártatlanul szenvedni mások vétkei következtében. Amint azt a jövődélés megírta, a Szabadító be fogja kötni a megtört szívűeket, és „ékességet [ad majd] a hamu helyett, örömmel kenetet a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett”.⁹ Bármilyen történések is, Isten elvárja, hogy segítségével az utolsó napi szentek ne adják fel a próbálkozást.

Amennyire örvendezik Isten, amikor állhatatosan kitartunk, épp annyira csalódott, amikor nem ismerjük fel, hogy mások is próbálkoznak. Egy kedves barátunk, Thoba elmesélte, hogyan tanulta meg ezt a leckét édesanyjától, Juliától. Julia és Thoba az első dél-afrikai fekete megtértek között voltak. Az apartheid rezsim bukása után az egyház fekete és fehér tagjainak szabad volt közös gyűléseket tartaniuk. Sokak számára újdonságot és kihívást jelentett a fajok közti egyenlő viszony. Egy alkalommal, amikor Julia és Thoba istentiszteleten vett részt, úgy érezték, hogy néhány fehér bőrű egyháztag nem bánt valami kedvesen velük. Hazafelé menet Thoba keservesen panaszkodott az édesanyjának. Julia nyugodtan hallgatta, míg Thoba kiadta frusztrált érzéseit, majd így szólt: „Ó, Thoba, az egyház olyan, mint egy nagy kórház, ahol mindannyian más-más betegséggel küzdünk. Azért járunk az egyházba, hogy segítséget kapjunk.”

Julia megjegyzése igen értékes meglátást tükröz. Nem csupán toleránsnak kell lennünk, míg mások a saját betegségeik legyőzésén munkálkodnak,

hanem kedvesnek, türelmesnek, támogatónak és megértőnek is. Míg Isten arra biztat minket, hogy ne adjuk fel a próbálkozást, elvárja tőlünk azt is, hogy másoknak is hagyjunk teret ugyanerre, a saját tempójuknak megfelelően. Az engesztelés még nagyobb mértékben lesz jelen az életünkben, és fel fogjuk ismerni, hogy a vélt különbségek ellenére mindannyiunknak ugyanarra a végtelen engesztelésre van szüksége.

Néhány évvel ezelőtt egy Curtis nevű csodálatos fiatalember misszionáriusi elhívást kapott. Olyan misszionárius volt ő, amilyenért minden misszióelnök imádkozik: a munkára összpontosított és keményen dolgozott. Egyszer aztán olyan társat kapott maga mellé, aki éretlen volt, esetlenül viselkedett, és nem kimondottan égett benne a vágy a munka elvégzésére.

Egy nap, amikor éppen bicikliztek, Curtis hátranézett és azt látta, hogy a társa valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag leszállt a biciklijéről és gyalog folytatta az utat. Curtis magában Isten értésére adta bosszúságát: micsoda teher egy olyan társhoz kötvé lenni, akit állandóan maga után kell vonszolnia, ha bármit is el akar végezni! Pár pillanattal később Curtisnek mély benyomása támadt, mintha Isten ezt felelné neki: „Tudod, Curtis, hozám képest ti ketten nem is különbözök olyan nagyon.” Curtis megtanulta, hogy türelmesnek kell lennie tökéletlen társával, aki mindamellett a maga módján mégiscsak igyekezett.

Mindannyiunkhoz szóló kérésem az, hogy vizsgáljuk meg az életünket, tartsunk bűnbánatot, és ne adjuk fel a próbálkozást! Ha nem próbálkozunk, akkor csak utolsó napi bűnösök vagyunk; ha nem tartunk ki, akkor utolsó napi félbehagyók vagyunk; és ha nem engedünk másokat próbálkozni, akkor csak utolsó napi képmutatók

vagyunk.¹⁰ Ha azonban próbálkozunk, kitartunk, és segítünk másoknak is így tenni, akkor igazi utolsó napi szentek vagyunk. Ahogy változunk, látni fogjuk, hogy Isten valóban jobban törődik azzal, hogy kik vagyunk és kivé válunk, mint azzal, hogy kik voltunk egykor.¹¹

Mély hálát érzek a Szabadítóért, az Ő végtelen engeszteléséért, valamint az utolsó napi prófétákért, akik arra buzdítanak minket, hogy legyünk utolsó napi szentek, akik nem adják fel a próbálkozást.¹² Tanúságomat teszem a Szabadító élő valóságáról, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Nelson Rolihlahla Mandela: *A szabadság útján* (2008); nelsonmandela.org/content/page/biography; valamint Barack Obama elnök 2013. december 10-én elhangzott méltatása Nelson Mandeláról, whitehouse.gov/the-press-office/2013/12/10/remarks-president-obama-memorial-service-former-south-african-president. A Mandelának ítelt díjak sokszínűségét jelzi, hogy többek között megkapta a Nobel-békedíjat, az Amerikai Egyesült Államok Elnöki Szabadságérmét, valamint a Szovjetunió Lenin-rendjét is.
2. Lásd például Nelson Mandela beszéde a Rice Egyetem Baker Intézetében, 1999. október 26.; bakereinstitute.org/events/1221.

Valószínűleg a Robert Louis Stevenson-nak tulajdonított közismert kijelentést fogalmazta át, mely eredetileg így hangzott: „A szentek azok a bűnösök, akik nem adják fel a próbálkozást.” Az évek során sokan adtak hangot hasonló elgondolásnak. Például Konfuciusznak tulajdonítják a következő idézetet: „Legnagyobb dicsőségünk nem abban rejlik, hogy soha nem bukunk el, hanem abban, hogy minden bukás után felállunk.”

3. Lásd például 2 Nefi 31:2–21; 3 Nefi 11:23–31; 27:13–21; Moróni 6:6; Tan és a szövetségek 20:77, 79; 59:8–9; 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 2.1.2
4. Az a kijelentés, miszerint Isten sokkal jobban törődik azzal, hogy kik vagyunk és kivé válunk, mint hogy kik voltunk egykor, nem azt jelenti, hogy a Szabadító figyelmen kívül hagyja egy-egyén mások elleni vétkének következményeit. Sőt, a Szabadító végtelenül törődik azokkal, akik mások vétkei miatt szenvednek el sérelmeket, gyötrelmet és szívfájdalmat. A Szabadító „magára veszi [népe gyengeségeit], hogy bensője irgalommal telhessen meg, ... hogy ... tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:12).
5. William Shakespeare: *Ahogy tetszik*. IV. felvonás, 3. szín, 134–137. sor. Fordította: Rákosi Jenő.
6. Ezékiel 33:12, 14–16.
7. A végső ítélethez kapcsolódó számos szentírásban látható, hogy az igének a jelen idejű alakja használatos. Lásd például 2 Nefi 9:16; Mormon 9:14; Tan és a szövetségek 58:42–43.
8. Thomas S. Monson, “The Will Within,” *Ensign*, May 1987, 68.
9. Ésaías 61:1–3; lásd még Lukács 4:16–21.
10. Az Újszövetségben használatos *képmutató* szó görög eredetije azt jelenti: „színjátékos”, vagy „olyan személy, aki színlel, drámai módon megjelenít vagy felnagyít egy szerepet”. (Matthew 6:2, footnote *a*). Ha nem adunk lehetőséget másoknak a saját tempójukban történő változásra, akkor csupán színleljük, hogy utolsó napi szentek vagyunk.
11. Lásd a 4. jegyzetet fent.
12. Figyelemre méltó, milyen sokszor elhangzik ez az üzenet az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma beszédeiben. Dieter F. Uchtdorf elnök is rámutatott erre, amikor ezt mondta: „A próféták által az évszázadok során tanított összes tantétel közül az, amely újra és újra hangsúlyt kapott, az a reményteljes és szívvel melengelt üzenet, hogy az emberiség bűnbánatot tarthat, útirányt változtathat, és visszatérhet a tanítványi mivolt igaz ösvényére” (Most már menni fog! *Liahona*, 2013. nov. 56.).

Michael T. Ringwood elder
a Hetvenektől

Igazán jók és hamisság nélkül valók

Jézus Krisztus evangéliumának jó híre az, hogy szívünk vágyai átalakulhatnak, szándékaink és indítékaink pedig kiművelődhetnek és finomodhatnak.

Sajnos volt egy olyan időszak az életemben, amikor a különböző titulusok és pozíciók motiváltak. Az egész nagyon ártatlanul kezdődött. Miközben én a teljes idejű missziómra készültem, a bátyám épp zónavezetői megbízást kapott az ő missziójában. Oly sok pozitív dolgot hallottam róla, hogy már arra vágytam, hogy rólam is ilyeneket mondjanak. Reméltem, és még talán imádkoztam is, hogy hasonló pozíciót töltsék majd be.

Missziós szolgálatom során azonban szerencsére egy komoly leckét tanultam meg ezzel kapcsolatban. Ez pedig a legutóbbi konferencián újra eszembe jutott.

Októberben Dieter F. Uchtdorf elnök azt mondta: „Életem során lehetőségem volt olyan férfiak és nők közelében lenni, akik e világ legtehetségesebbjei és legintelligensebbjei között vannak. Amikor fiatalabb voltam, lenyűgöztek azok, akik iskoláztak, műveltek, sikeresek voltak, és akiket elismert a világ. Az évek során azonban rájöttem, hogy sokkal jobban lenyűgöznek azok a csodálatos és áldott lelkek, akik *igazán jók és hamisság nélkül valók*.”¹

Az én Mormon könyve-beli hősöm tökéletes példája egy olyan áldott léleknek, aki igazán jó és hamisság nélkül való volt. Siblon az ifjabb Alma

egyik fia volt. Fivéreit kicsivel jobban ismerjük – Hélamánt, aki atya nyomdokaiban járva a feljegyzések őrzője és Isten prófétája volt, és Koriántont, aki misszionáriusként rossz hírnévre tett szert, és tanácsra volt szüksége édesapjától. Alma 77 verset írt Hélamánhoz (lásd Alma 36–37). Koriántonra 91-et szentelt (lásd Alma 39–42). Középső fiának, Siblonnak csupán 15 verset írt (lásd Alma 38). Az abban a 15 versben található szavai azonban erőteljesek és mély tanításokat tartalmaznak.

„És most fiam, bízom benne, hogy nagy örömöm lesz benned, Isten iránti állhatatosságod és hűséged miatt; mert ahogyan már fiatalon elkezdted az Úrra, Istenedre tekinteni, éppen úgy, azt remélem, hogy továbbra is be fogod tartani a parancsolatait; mert áldott az, aki mindvégig kitart.

Azt mondom neked, fiam, hogy már eddig is nagy örömöm volt benned, hűséged, és szorgalmad, és türelmed és hosszútűrése miatt a zorámiták népe között” (Alma 38:2–3).

Amellett, hogy Alma *közvetlenül* Siblonhoz szólt, Koriántonnak intézett szavaiban *közvetetten* is megemlítette őt. Ezt mondta: „...megfigyelted-e fivéred állhatatosságát, az ő hűségét és szorgalmát Isten parancsolatainak betartásában? Íme, nem mutatott-e jó példát neked?” (Alma 39:1).²

Úgy tűnik, hogy Siblon volt az a fiú, aki atya kedvében próbált járni, és helyesen cselekedett, méghozzá pusztán azért, mert az úgy volt helyes, nem pedig azért, mert esetleg dicsfényre, hatalomra, világi pozíciókra vagy elismerésre törekedett. Hélamán minden bizonnyal tudta ezt fivérééről és tisztelte is ezt benne, mivel az apjuktól kapott szent feljegyzéseket is a gondjaira bízta. Hélamán bízott benne, mert Siblon „...igaz ember volt, és egyenes derékka járt Isten előtt; és azon volt,

USA, Minnesota, Woodbury

hogy állandóan jót cselekedjen, hogy betartsa az Úrnak, Istenének a parancsolatait” (Alma 63:2). Siblón jellemével egybecseng, hogy nincs is sok feljegyzés róla azokból az időkből, amikor a szent feljegyzéseket őrizte, mígnem át nem adta azokat Hélamán fiának, Hélamánnak (lásd Alma 63:11).

Siblón valóban jó és hamisság nélkül való volt. Olyan ember volt, aki idejét, tehetségét és minden erőfeszítését annak szentelte, hogy Isten és embertársai iránt érzett szeretete miatt segítsen és felemeljen másokat (lásd Alma 48:17–19; 49:30). Spencer W. Kimball elnök szavai tökéletes leírást adnak róla: „A nagyszerű nők és férfiak mindig buzgóbban vágnak arra, hogy szolgáljanak, mint arra, hogy uralkodjanak.”³

Egy olyan világban, ahol mindenki dicsfényre, hatalomra, befolyásra, méltatásra és világi elismerésre törekszik, tisztelettel adózom minden olyan csodálatos és áldott lélek előtt, aki valóban jó és hamisság nélkül való. Ők azok, akiket Isten és embertársaik iránt érzett szeretetük motivál. Olyan nagyszerű nők és férfiak ők, akik „buzgóbban vágnak arra, hogy szolgáljanak, mint arra, hogy uralkodjanak”.

Napjainkban is vannak olyanok, akik azt próbálják elhithetni velünk, hogy a fontosság érzetének megteremtésére kizárólag pozíció és hatalom képes. Szerencsére azonban sokakat nem

befolyásol ez a látásmód. Ők abban lelik meg a fontosság érzetét, hogy megpróbálnak igazán jók és hamisság nélkül valók lenni. Életem számos területén találkoztam ilyen emberekkel, mindenféle hitvallás között, Krisztus valóban megtért követői között pedig különösen nagy számban találkozom velük.⁴

Nagyon tiszteltem azokat, akik az egyházközösségekben és gyülekezetekben világszerte hétről hétre az elhívásaikon messze túlmutatva önzetlenül szolgálják egymást. Az elhívások azonban mindig változnak, ezért még inkább lenyűgöző számomra az a sok ember, akik bármiféle formális elhívás nélkül találnak módot arra, hogy következetesen szolgáljanak és felemeljenek másokat. Az egyik férfitestvér jóval korábban érkezett az egyházi gyűlésekre, hogy sorba rendezze a székeket, és tovább marad, hogy utána újra rendet rakjon. Az egyik nőtestvér szándékosan ül egy vak nőtestvér közelébe, és nemcsak azért, hogy köszönthesse, hanem azért is, hogy elég hangosan tudjon énekelni ahhoz, hogy

a vak nőtestvér is hallhassa a szavakat és tudja követni az éneket. Ha alaposan körülnéztek a saját egyházközösségekben vagy gyülekezetekben, ti is találtok hasonló példákat. Mindig vannak olyan egyháztagnak, akik valahogy tudják, kinek és mikor van szüksége segítségre.

A valóban jó és hamisság nélküli szentekkel kapcsolatos első leckémet talán még fiatal misszionáriusként tanultam meg. Egy számomra addig ismeretlen elderrel helyeztek át egy új területre. Korábban már hallottam a többi misszionáriust arról beszélni, hogy ez az elder nem kapott még semmilyen vezetői megbízást, és mennyire küszködött a koreai nyelvvel annak ellenére, hogy milyen régóta volt már az országban. Ahogy azonban megismertem őt, rájöttem, hogy az egyik legenedelmesebb és leghitűbb misszionárius volt, akivel valaha is találkoztam. Amikor tanulni kellett, tanult; amikor pedig dolgozni kellett, dolgozott. Időben hagyta el a lakást, és időben is tért vissza. Annak ellenére is szorgalmasan tanult koreaiul, hogy ez a nyelv különösen nehéz volt számára.

Amikor rájöttem, hogy a róla azelőtt hallott vélemények hamisak, úgy éreztem, hogy ezt a misszionáriust tévesen ítélték sikertelennek. Az egész misszióval meg akartam osztani, hogy mit tapasztaltam vele kapcsolatban. Beszéltem róla a misszióelnökömmel is annak reményében, hogy felnyitom a szemét vele kapcsolatban, ő viszont csak ennyit válaszolt: „Mennyei Atyánk tudja, hogy ez a fiatalember sikeres misszionárius. Én is tudom. Most pedig már te is tudod. Ezen kívül számít még valaki?” Ez a bölcs misszióelnök megtanította nekem, hogy mi a fontos a szolgálatot illetően, és az nem a dicséret, a pozíció, a dicsőség, a hatalom vagy az elismertség. Fiatal misszionáriusként hatalmas lecke volt ez számomra, mivel

akkor túlságosan is a különféle titulusokra összpontosítottam.

E leckét szem előtt tartva elkezdtem visszatekinteni az életemre, és megláttam, milyen gyakran voltak hatással rám olyan férfiak és nők, akik nem rendelkeztek semmilyen nagy címmel vagy ranggal. Az egyik ilyen Siblon-lelkű ember az ifjúsági hitoktatóm volt, még a középiskolai éveim elején. Ez a jó ember akkor még csupán két vagy három éve volt hitoktató, viszont képes volt úgy megnyitni a szívemet, hogy saját bizonyosságot nyerhessek. Talán nem ő volt a legnépszerűbb tanító az iskolában, de mindig felkészült volt, az életemre pedig erőteljes és tartós hatást gyakorolt. Az azóta eltelt 40 év alatt csupán ritkán találkoztam vele, többek között akkor, amikor eljött az édesapám temetésére. Erre minden bizonnyal nem egy titulus vagy rang sarkallta.

Tisztelettel adózom ezen elkötelezett hitoktató, valamint a sok hozzá hasonló ember iránt, akik igazán jók és hamiság nélkül valók. Becsülöm azt a vasárnap-i iskolai tanítót is, aki nem csupán vasárnap tanítja a tanulóit, hanem akkor is tanítja őket és hatással van rájuk, amikor meghívja őket, hogy a családjával együtt reggelizzenek. Becsülöm a fiatalok azon vezetőit, akik részt vesznek a fiatalok számára az egyház-községükben tartott sport- és kulturális rendezvényeken. Becsülöm azt a férfit, aki biztató üzeneteket küld a szomszédjainak, vagy azt a nőt, aki nem egyszerűen csak postázza a karácsonyi üdvözlőlapokat, hanem saját maga kézbesíti azokat azon családtagjainak és barátainak, akiknek szükségük van egy személyes látogatásra. Becsülöm azt a férfitestvért, aki rendszeresen elvitte az egyik szomszédját kocsikázni az Alzheimer-kórral beárnyékolt napokon, mellyel ezt a férfit és a felelőséget is oly jótékonyan kizökkentette

a mindennapok sodrásából.

Ezeket a cselekedeteket nem dicséretért vagy elismerésért teszik. Ezeket a férfiakat és nőket nem az motiválja, hogy bármilyen címet vagy rangot szerezzenek. Krisztus tanítványai ők, akik folyamatosan a jó cselekedetek megtételén fáradoznak, és Siblonhoz hasonlóan Mennyei Atyjuknak igyekeznek örömet okozni.

Elszomorít, amikor olyasvalakiról hallok, aki felhagy a szolgálattal vagy akár az egyházi gyűléseken való részvétellel is egy elhívásból való felmentése után, vagy azért, mert úgy érzi, nem veszik figyelembe egy üresedés esetén. Remélem, hogy egy nap majd megtanulják ugyanazt a leckét, melyet fiatal misszionáriusként én is – hogy azt szolgálatot, amely igazán számít, általában egyedül Isten ismeri el. Vajon az én és az enyém hajszolása közben megfelleldeztünk a Te és a Tiéd fogalmáról?

Néhányan azt mondhatják: „De nekem még oly sokat kell tennem, hogy olyan legyek, mint azok, akikről beszéltél!” Jézus Krisztus evangéliumának jó híre az, hogy szívünk vágyai átalakulhatnak, szándékaink és indítékaink pedig kiművelődhetnek és finomodhatnak. Amikor megkeresztelkedünk Isten igaz nyájába, elindul bennünk az a folyamat, amely által egész lényünk megújul (lásd 2 Korinthusbeliek 5:17; Móziás 27:26). Minden egyes alkalommal, amikor az úrvacsoravétel által megújítjuk a keresztes szövetséget, egy újabb lépéssel közelebb kerülünk a végső célhoz.⁵

Amikor pedig kirtunk ebben a szövetségben, megkapjuk az ahhoz szükséges erőt, hogy képesek legyünk a gyászolókkal gyászolni, és vigaszt nyújtani azoknak, akik vigasztalásra szorulnak (lásd Móziás 18:9). Ebben a szövetségben rálelünk arra a kegyelemre, mely képessé tesz bennünket Isten szolgálatára és az Ő parancsolatainak betartására, beleértve ebbe azt is, hogy Istent teljes szívünkkel szeressük, felebarátainkat pedig úgy, mint saját magunkat.⁶ Ebben a szövetségben Isten és Krisztus segítenek nekünk segítséget nyújtani az arra rászorulóknak (lásd Móziás 4:16; lásd még a 11–15. verset).

Az életben én mindössze annyit akarok, hogy örömet okozzak atyáimnak – a mennyeknek és a földinek egyaránt –, és hogy még inkább hasonlónak váljak Siblonhoz.⁷

Hálás vagyok Mennyei Atyámnak a Siblonhoz hasonló lelkekért, akik reményt adnak számomra és mindannyiunk számára. Az ő életükben egy szerető Mennyei Atya és egy gondoskodó és könyörületes Szabadító tanújelét láthatjuk meg. Az ő bizonyosságukat a sajátommal kiegészítve fogadom, hogy igyekszem még inkább hozzájuk hasonlónak válni. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Dieter F. Uchtdorf: „Én vagyok-é az, Uram?” *Liahóna*, 2014. nov. 58.; kiemelés hozzáadva.
2. Hélamán nem ment a zorámitákat tanítani, így tudhatjuk, hogy amikor Alma azt mondja, hogy „a fivéred”, akkor Siblonról beszél (lásd Alma 31:7; 39:2).
3. Spencer W. Kimball, „The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 104.
4. „Az Úr azt tanította nekünk, hogy amikor valóban megtérünk az Ő evangéliumához, akkor a szívünk elfordul önző aggályaitól egy olyan szolgálat irányába, amellyel felemelhetünk másokat az örök élet felé való haladásuk során. E megtérés elnyeréséhez hittel imádkozhatunk és munkálkodhatunk azon, hogy új lényekké váljunk, melyet Jézus Krisztus engesztelése tesz lehetővé. Elkezdhetjük ezt azzal is, hogy hitért

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

imádkozunk ahhoz, hogy meg tudjuk bánni önzésünket, és hogy elnyerjük annak ajándékát, hogy még magunknál is jobban tudjunk másokról gondoskodni. Imádkozhatunk erőért, hogy képesek legyünk félretenni a büszkeséget és az irigységet” (Henry B. Eyring, “Testimony and Conversion,” Feb. 2015, 4–5).

5. „[Isten] halhatatlan és tökéletes. Mi halandók vagyunk és tökéletlenek. Mindazonáltal keressük a módot a halandóságban is, mely szerint lelkileg egyesülhetünk vele. Miközben ezt tesszük, valamennyire megtapasztaljuk kegyelmét és hatalmának magasztosságát. Ezek a különleges pillanatok azok, amikor ...az egyház egy új tagja megkeresztelkedik és konfirmálják, [és] amikor részesülünk az úr vacsorájának jegyeiből” (Jeffrey R. Holland: *To My Friends* [2014], 80).
6. „Azon utolsó napi szentek számára, akik magukra minden cselekedetükben Isten gyermeikeként tekintenek, teljesen természetes az elkötelezettségek felvállalása és megtartása. A szabadítás tervét szövetségek fémjelzik. Megígérjük, hogy betartjuk a parancsolatokat, Isten pedig cserébe áldásokat ígér erre az életre és az örökkévalóságra nézve is. Ő nagyon pontos a követelményeit illetően, és tökéletes abban, hogy szavát megtartsa. Az Ő irántunk érzett szeretete miatt és azért, mert tervének célja az, hogy hozzá hasonlóvá váljunk, ő is pontosságot vár el tőlünk. A számunkra tett ígéretei közt pedig mindig szerepel az erő, mely által növekedhetünk azon képességünkben, hogy betartsuk a szövetségeinket. Ő lehetővé teszi számunkra, hogy megismerhessük a szabályait. Amikor teljes szívünkkel arra törekszünk, hogy megfeleljünk az Ő normáinak, akkor Ő megadja nekünk a Szentlélek társaságát. Ez cserébe növeli azon erőnk, mely által betarthatjuk a parancsolatokat, és képesek vagyunk felismerni a helyes és igaz dolgokat. Ez pedig a tanuláshoz szükséges erő – mind a fizikai, mind pedig az örökkévaló boldogulásunkhoz szükséges dolgok terén” (Henry B. Eyring, “A Child of God” [Brigham Young University devotional, Oct. 21, 1997], 4–5; speeches.byu.edu). Lásd még: David A. Bednar: *Hogy könnyen el tudják viselni a terheiket. Liahóna*, 2014. máj. 87–90.
7. Legkorábbi emlékeim alapján az édesapámnak akartam örömet okozni. Ahogy növekedtem és bizonyosságot szereztem, szert tettem arra a vágyra is, hogy Mennyei Atyámnak is örömet okozzak. Az életem során később tanultam Sibilonról, és életem egyik célkitűzésévé tettem, hogy hozzá is hasonlóvá váljak.

Az Úr az én világosságom

Azon képességünket, hogy szilárdan és igazul álljunk, valamint az élet viszontagságai közepette is kövessük a Szabadítót, nagyban megerősítik az egyházközségeinkben és gyülekezeteinkben élő igazlelkű családok és a krisztusközpontú egység.

E húsvéti időszakban elgondolkodunk a megváltáson, melyet Szabadítónk, Jézus Krisztus biztosított számunkra, és örvendünk annak.¹

A világi gonoszság miatt a földön szertehangzó láрма a sebezhetőség érzetét kelti bennünk. A modern kommunikáció révén a gonoszság, az egyenlőtlenség és a jogtalanság hatása sokakban azt az érzést kelti, hogy az élet eredendően igazságtalan. Bármily jelentősek legyenek is e megpróbáltatások, nem szabad eltántorítaniuk bennünket attól, hogy örvendjünk Krisztus értünk véghezvitt csodás közbenjárásának, és ünnepezzük azt. A Szabadító szó szerint „a halál felett győzedelmesked[ett]”. Irgalommal és könyörülettel magára vette gonoszságunkat és vétkeinket, ezáltal megváltva bennünket, és kielégítve az igazságosság követelményeit mindazok számára, akik megbánják bűneiket és hisznek az Ő nevében.²

Fenséges engesztelő áldozata a halandó értelmet meghaladó páratlan jelentőséggel bír. Ez a kegyelmes cselekedet minden értelmet felülmúló békét biztosít.³

Akkor mégis hogyan birkózzunk meg a minket körülvevő zord valósággal?

Feleségem, Mary, mindig is szerette a napraforgókat. Mindig megőrül, amikor a leghetetlenebb helyeken bukkannak fel az út mentén. Egy földút vezet a házhoz, ahol egykor a nagyszüleim éltek. Ahogyan ráfordultunk, Mary gyakran felkiáltott: „Szerinted megint látjuk majd azokat a csodás napraforgókat?” Mindig meglepődtünk, hogy ezek

A fiatal napraforgók egyik figyelemre méltó tulajdonsága az, ahogyan e zsenge növények virágjukkal követik a nap útját az égbolton.

a növények olyan talajban is képesek virágot hozni, ahol mezőgazdasági és hőeltakarító gépek járnak, és számos olyan anyag gyűlik össze, amelyek nem tekinthetők igazán ideálisnak bármiféle vadvirág számára.

A fiatal napraforgók egyik figyelemre méltó tulajdonsága – amellelt, hogy barátságatlan talajban is megélnek – az, ahogyan e zsenge növények virágjukkal követik a nap útját az égbolton. Ezzel életet adó energiát gyűjtenek, mielőtt dicsőséges sárga koronájukat kitárnák.

A zsenge napraforgóhoz hasonlóan mi is gyarapodunk és dicsőségessé válunk a bennünket körülvevő számtalan szörnyűség ellenére is, amikor a világ Szabadítóját, Isten fiát követjük. Ő valóban a világozságunk és az életünk.

A búza és a konkoly példázatában a Szabadító kijelentette tanítványainak, hogy akik sérelmet okoznak és gonoszságot művelnek, azokat mind összegyűjtik és *kivetik* az Ő királyságából.⁴ A hitűekről szólva azonban azt mondta: „Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjoknak

országában.”⁵ Egyénekként, Krisztus tanítványaiként – még ebben az ellenséges világban élve is, mely szó szerint zavarog – gyarapodhatunk és virágozhatunk, ha gyökerünk a Szabadító iránt érzett szeretetünkbe kapaszkodik, és alázattal követjük az Ő tanításait.

Azt a képességünket, hogy szilárdan és igazul álljunk, valamint az élet viszontagságai közepette is kövessük a Szabadítót, nagyban megerősítik az egyházközsegeinkben és gyülekezeteinkben élő igazlelkű családok és a krisztusközpontú egység.⁶

A pontos idő otthon

Isten tervében a család szerepe az, „hogy boldogok lehessünk, hogy szeretetteljes légkört biztosíthasson a helyes tantételek megtanulásához, és hogy felkészítsen bennünket az örök életre”⁷. Az otthoni vallásos gyakorlat gyönyörű hagyományainak gyermekeink szívébe kell vésődniük.

Nagybátyám, Vaughn Roberts Kimball jó tanuló, nagyreményű szerző és a BYU focicsapatának középhátvédje volt. 1941. december 8-án, a Pearl Harbort ért támadás másnapján lépett az amerikai haditengerészet kötelékébe. Miközben a New York állambeli Albanyban járt toborzó körúton, egy rövid cikket nyújtott be a *Reader's Digest* hez. A magazin 200 dollárt fizetett neki, és „A pontos idő otthon” címmel az 1944. májusi számban jelentette meg az írást.

A *Reader's Digest* számára benyújtott írás egy részlete következik, amelyben tengerészként jeleníti meg magát:

„A pontos idő otthon:

Egyik este a New York állambeli Albanyban megkérdeztem egy matrőzt, mennyi az idő. Egy óriási órát húzott elő, majd azt felelte: »7:20«. Tudtam, hogy már rég elmúlt annyi. »Megállt az órád, nem?« – kérdeztem.

»Nem – mondta. – Még mindig a hegyvidéki időzónára van állítva. Dél-Utahba való vagyok ugyanis. Amikor a haditengerészethez csatlakoztam, apa ezt az órát adta nekem. Azt mondta, segít majd az otthoniakra emlékezniem.

Amikor az órám hajnali 5-öt mutat, tudom, hogy apa éppen kimegy megfejni a teheneket. És amikor este 7:30-at mutat, mindig tudom, hogy az egész család a szépen terített asztal körül ül, apa pedig köszönetet mond Istennek azért, ami előttük van, és arra kéri Őt, hogy vigyázzon rám... – mondta végül. – Elég könnyen megtudom, mennyi az idő ott, ahol éppen vagyok. De fontosabb tudnom azt, mennyi az idő Utahban.«⁸

Röviddel a cikk benyújtása után Vaughnt a csendes-óceáni hadszíntérre vezényelték. 1945. május 11-én, miközben a USS *Bunker Hill* anyahajón szolgált Okinawa közelében, a hajót két öngyilkos bombázó támadta meg.⁹ Majdnem 400 katona veszett oda, köztük Vaughn nagybátyám is.

Spencer W. Kimball elder őszinte részvételét nyilvánította Vaughn édesapjának, és kiemelte Vaughn érdemességét, valamint az Úr azon biztosítékát, mely szerint „azok, akik bennem halnak meg, nem ízelek meg a halált, mert az édes lesz számukra”¹⁰. Vaughn édesapja érzelmeiktől áthatva elmondta, hogy bár Vaughnt a tenger temette el, Isten keze elviszi őt mennyei otthonába.¹¹

Húsz évvel később Spencer W. Kimball elnök beszélt Vaughnról az egyik általános konferencián. Többek között ezt mondta: „Jól ismertem a családot. [...] Buzgó imában együtt térdeltem [velük]. [...] Az otthon kapott kiképzés örökkévaló áldásban részesítette ezt a nagy családot.” Kimball elnök felhívást intézett minden családhoz, hogy „boruljanak térdre...”, és naponta kétszer imádkozzanak fiaikért és lányaikért”¹².

Kedves testvérek, ha hithűen tartunk családi imát, szentírás-tanulmányozást, családi estet, papsági áldásokat, valamint megtartjuk a szombat napját, akkor gyermekeink tudni fogják, mennyi a pontos idő otthon. Felkészültek lesznek örökkévaló mennyei otthonukra, bármi érje is őket e bonyolult világban. Életbevágóan fontos, hogy gyermekeink tudják, hogy otthon biztonságban vannak és szeretik őket.

A férjek és feleségek egyenlő társak.¹³ Különböző, de egymást kiegészítő feladataik vannak. A feleség gyermekeket szülhet, áldást hozva az egész családra. A férj megkaphatja a papságot, áldást hozva az egész családra. A családi tanácsban azonban a férjek és a feleségek egyenlő társakként hozzák meg a legfontosabb döntéseket. Eldöntik, hogyan nevelik és fegyelmezik gyermekeiket, hogyan költik el a pénzüket, hol élnek és számos egyéb családi ügyet. E döntéseket közösen hozzák meg, miután az Úr útmutatásáért folyamodtak. A cél az örökkévaló család.

Krisztus világossága Isten összes gyermeke szívébe elülteti a család örökkévaló természetének magjait. Egyik kedvenc íróm – aki nem a mi hitünket vallja –, ezt így fogalmazta meg: „Az életben oly sok minden külsőség, ... a család [azonban] valami valós, valami lényegi, valami örökkévaló; valami, ami felett őrködni kell, gondoskodni kell róla, és hűségességek kell lenni hozzá.”¹⁴

Az egyház segít, hogy egységes családként a Szabadítóra irányítsuk a figyelmünket

A család mellett az egyház szerepe is jelentős. „Az egyház gondoskodik az ahhoz szükséges szervezetről és eszközökről, hogy Isten minden gyermekének taníthassák Jézus Krisztus evangéliumát. Biztosítja azt a papsági felhatalmazást, amely által elvégezhetők a szabadulás és a felmagasztosulás szertartásai mindazok számára, akik érdemesek és hajlandók azokat elfogadni.”¹⁵

A világban féktelen viszálykodás és gonoszság uralkodik, valamint igen nagy hangsúlyt kapnak az eltérő kultúrák és az egyenlőtlenség. Az egyházban – az idegen nyelvű egységeket leszámítva – az egyházközségeink és gyülekezeteink földrajzi alapon szerveződnek. Nem válunk szét társadalmi osztályok vagy rangok szerint.¹⁶ Örülünk annak, hogy minden faj és kultúra keveredik az igazlelkű gyülekezetben. Egyházközségekben családunk fontos a fejlődésünk, a boldogságunk, és azon személyes erőfeszítésünk szempontjából, hogy krisztusibbá váljunk.

A kultúrák gyakran megosztják az embereket, és olykor az erőszak és a kirekesztés forrásai lehetnek.¹⁷ A Mormon könyvében a legkomorabb nyelvezetet a gonosz apák hagyományainak jellemzésére használják, melyek erőszakhoz, háborúhoz, ördögi

tettekhez, gonoszsághoz, sőt népek és nemzetek pusztulásához is vezettek.¹⁸

4 Nefinél nem is találhatnánk jobb helyet, ahonnan elindulhatunk azon egyházi kultúra jellemzésében, amely elengedhetetlen mindannyiunk számára. A 2. vers részben így hangzik: „az emberek mind, a nefiták és a lámániták is, szerte az egész vidéken megtértek az Úrhoz, és nem voltak közöttük viszálykodások és szóváltások, és az emberek mind igazságosan bántak egymással”. Majd a 16. versben azt olvassuk: „[B] izonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép mindazon emberek között, akiket Isten keze teremtett.” Az a tény, hogy nem volt viszálykodás, Isten szeretetének köszönhető, „mely az emberek szívében lakozott”¹⁹. Erre a kultúrára törekszünk.

A mély kulturális értékek és hitelvek lényünk gyökereihez nyúlnak. Az áldozathozatal, a hála, a hit és az igazlelkűség hagyományát értékelni és őrizni kell. A családoknak örömet kell lenniük a hitet építő hagyományokban, és védelmezniük kell azokat.²⁰

Minden kultúra egyik legfontosabb jellemzője a nyelv. A kaliforniai San Francisco körzetében, ahol korábban

éltem, hét idegennyelvű egység is volt. A nyelvre vonatkozó tanunkat a Tan és a szövetségek 90. szakaszának 11. verse határozza meg: „Mert léssen azon a napon, hogy minden ember a saját nyelvén és a saját beszéde szerint hallja majd az evangélium teljességét”.

Amikor Isten gyermekei a saját anyanyelvükön imádkoznak Hozzá, akkor az szívük nyelve. Egyértelmű, hogy a szív nyelve minden nép számára becses.

Bátyám, Joseph, orvos, és hosszú éveken át praktizált a San Francisco-öböl körzetében. Egy idősebb szamoai egyháztag új betegként érkezett a rendelőjébe. Komoly, bénító fájdalmi voltak. Megállapították, hogy veseköve van, és megkapta a megfelelő kezelést. E hithű egyháztag elmondta, hogy eredetileg csak azért kereste fel az orvost, hogy megtudja, mi a baja, hogy aztán szamoai nyelven imádkozhasson Mennyei Atyjához a betegségével kapcsolatosan.

Fontos, hogy az egyháztagok szívük nyelvén értsék az evangéliumot, hogy az evangéliumi tantételekkel összhangban imádkozhassanak és cselekedhessenek.²¹

Még a változatos nyelvek, valamint a gyönyörű, felemelő kulturális hagyományok mellett is fontos, hogy szívünk egységbe és szeretetbe legyen összefonva.²² Az Úr együttérzéssel jelentette ki: „...minden ember annyira becsülje testvérét, mint saját magát! [L]egyetek egyek; és ha nem vagytok egyek, akkor nem vagytok az enyéim.”²³ Bár értékeljük a helyénvaló kulturális sokszínűséget, célunk az, hogy minden szempontból Jézus Krisztus evangéliumának kultúrájában, szokásaiban és hagyományaiban egyesüljünk.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza még sohasem volt erősebb

Felismerjük, hogy néhány egyháztagnak lehetnek kérdései és aggodalmi, miközben igyekeznek megerősíteni a hitét és a bizonyosságát. Ügyelnünk kell arra, hogy ne kritizáljuk és ne ítéljük meg azokat, akiknek aggodalmaik vannak – akár nagyok, akár aprók. Ugyanakkor azoknak is, akiknek aggodalmaik vannak, meg kell tenniük minden tőlük telhetőt saját hitük és bizonyosságuk építése érdekében. Türelmesen és alázatosan tanulmányozva, elmélkedve, imádkozva, az evangéliumi tantételek szerint élve, valamint a megfelelő vezetőkkel tanácskozva járnak a legjobb úton kérdéseik és aggodalmaik megoldása felé.

Néhányan azt bizonygatják, hogy többen hagyják el az egyházat napjainkban, és hogy több a kétség és a hitetlenség, mint korábban. Ez egyszerűen nem igaz. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza még sohasem volt erősebb. Az egyházi feljegyzésekből nevük eltávolítását kérvényezőők száma mindig is nagyon alacsony volt, az elmúlt években pedig lényegesen kevesebb, mint korábban.²⁴ A növekedés pedig a mérhető területeken – mint például az érvényes

templomi ajánlással rendelkező felruházott egyháztagok, a felnőtt teljesített-fizetők, valamint a misszionáriusi szolgálatot teljesítők száma – drámai mértékű. Megismétlem: az egyház még sohasem volt erősebb. De „emlékeztek, a lelkek értéke nagy Isten szemében”²⁵. Mindenki felé kezdet nyújtunk.

Ha a zord valóság, mellyel pillanatnyilag szembenézték, sötétnek és súlyosnak, sőt szinte elviselhetetlennek tűnik is, emlékeztek, hogy Gecsemáné lélekölő sötétjében, valamint a Kálvária felfoghatatlan kínjában és fájdalmában a Szabadító véghezvitte az engesztelést, amely felment bennünket ezen élet legszörnyűbb terhei alól. Értetek és értem tette. Azért tette, mert szeret bennünket, és mert engedelmeskedik az Atyának és szereti Őt. Megmenekülünk a haláltól – még a tenger mélységeiből is.

Oltalmunk ebben az életben és az örökkévalóság során is az egyéni és

családi igazlelkűségben, az egyházi szertartásokban, valamint a Szabadító követésében rejlik. Ez a menedékünk a vihar elől. Ti pedig, akik egyedül érzitek magatokat, eltökélten állhattok az igazlelkűségben, tudván, hogy az engesztelés megvéd és megáld benneteket mindazt felülmúlva, amit csak el tudtok képzelni.

Emlékezzünk a Szabadítóra, tartsuk be a szövetségeinket, és kövessük Isten Fiát, ahogyan a zsenge napraforgó követi a napfényt! Ha az Ő világosságát és példáját követjük, az örömet, boldogságot és békét hoz számunkra. Ahogyan a 27. zsoltár és egyik kedvenc himnuszunk is kijelenti: „Az Úr az én világosságom és üdvösségem.”²⁶

E húsvéti ünnepen a Szabadító egyik apostolaként ünnepélyes tanúságot teszek Jézus Krisztus feltámadásáról. Tudom, hogy Ő él. Ismerem az Ő hangját. Bizonyosságot teszek az Ő isteni voltáról és az engesztelés valóságáról. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 9:20–22.
2. Lásd Móziás 15:8–9.
3. Lásd Filippibeliek 4:7.
4. Lásd Máté 13:41.
5. Lásd Máté 13:43.
6. Lásd Tan és a szövetségek 115:5–6.
7. 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.1.4.
8. Vaughn R. Kimball, “The Right Time at Home,” *Reader’s Digest*, May 1944, 43.
9. Lásd levél G. A. Seitz kapitánytól, USA Haditengerészet, USS *Bunker Hill*, kelt: 1945. május 25., Vaughn Kimball apjának, Crozier Kimballnak, Draper, Utah.
10. Lásd Spencer W. Kimball 1945. június 2-i keltezésű levelét Crozier Kimballnak; Tan és a szövetségek 42:46.
11. Lásd Crozier Kimball, in Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995), 53.
12. Spencer W. Kimball, “The Family Influence,” *Ensign*, July 1973, 17. Ebben az időpontban Spencer W. Kimball a Tizenkét Apostol Kórumának elnöke volt.
13. Lásd A család: Kialtvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
14. Carla Carlisle, “Pray, Love, Remember,” *Country Life*, Sept. 29, 2010, 120.
15. 2. kézikönyv, 1.1.5.
16. Lásd 4 Nefi 1:26.
17. Sok szó esik a mai világban a kultúráról. 2014-ben a Merriam-Webster.com az év szava címet adta a *kultúra* szónak.
18. Lásd Alma 9; Hélmán 5.
19. Lásd 4 Nefi 1:15.
20. A német filozófus, Goethe híres írása szerint: „Ami apáidtól reádesett, szerezd meg, úgy tiéd egészen” (Johann Wolfgang von Goethe: *Faust*. Ford. Jékely Zoltán, Kálnoky László).
21. Ez az egyik oka annak, hogy az egyház 50 nyelven tanítja az evangéliumot, valamint 110 nyelvre fordította le a Mormon könyvét. Az egyik kihívás azonban az egész világon az, hogy megtanuljuk annak az országnak a nyelvét, ahol élünk. Szülőkként áldozatokat kell hoznunk azért, hogy segítjük a felnövekvő nemzedéket lakóhelyünk nyelvének elsajátításában. Segítenünk kell őket, hogy ezt a nyelvet a szívük nyelvévé tegyék.
22. Lásd Móziás 18:21.
23. Lásd Tan és a szövetségek 38:25, 27.
24. Az elmúlt 25 év során az egyházat elhagyók száma valójában csökkent, míg az egyház létszáma majdnem duplájára növekedett. Az egyházat elhagyók százalékos aránya tehát nagymértékben lecsökkent.
25. Lásd Tan és a szövetségek 18:10.
26. Zsoltárok 27:1; lásd még Az Úr a fényem. *Himnuszok*, 41. sz.

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A fiatal felnőttek legnagyobb nemzedéke

Ma a fiatal felnőttek legnagyobb nemzedékére van szükségünk az egyház történetében. A teljes szívetekre és lelketekre van szükségünk.

Avilágszerte tett utazásaim egyik nagyszerű öröme az, amikor lehetőségem nyílik rá, hogy láthassam és üdvözölhessem a misszionáriusainkat. E kiváló elderek és nővérek Krisztus világosságát sugározzák, engem pedig mindig felvillanyoz az Úr Jézus Krisztus iránt érzett szeretetük és az Ő számára végzett elkötelezett szolgálatuk. Minden alkalommal, amikor kezet rázok velük, és érzem figyelemre méltó lelkiségüket és hitüket, azt mondom magamban: „E bámulatos fiaink és leányaink valódi csodák!”

A 2002. októberi általános papsági ülésen azt a felhívást intéztem a püspökökhöz, a szülőkhöz és a leendő misszionáriusokhoz, hogy „emeljék fel a mércét” a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra vonatkozóan.

Akkor azt mondtam, hogy „az egyház történetében a legnagyobb nemzedékre van szükségünk. Érdemes, alkalmas, lelkileg feltöltődött misszionáriusokra van szükségünk...”

A teljes szívetekre és lelketekre van szükségünk. [Életteli], gondolkodó,

szenvédélyes misszionáriusokra van szükségünk, akik tudják, hogyan hallgassanak és válaszoljanak a Szentlélek suttagására.”¹

A világ ma sok szempontból sokkal nagyobb kihívást jelent, mint 13 évvel ezelőtt. Fiatal férfjaink és fiatal nőink sokkal több figyelemelterelő tényezővel kerülnek szembe mind a misszióra, mind pedig a boldog életre való

felkészülés során. A technika fejlődésével most már szinte mindenki hozzájut a különböző moleszközökhöz, amelyek Isten emberi családjának figyelmét hamar megragadják, akár hatalmas jó, akár lelketlen gonosz irányában.

Ma este a jelenleg szolgáló, a jövőbeli és a már visszatért misszionáriusokhoz szólok, illetve az összes fiatal felnőtt férfihoz az egyházban. Azért imádkozom, hogy megértsétek és alaposan átgondoljátok, amit most elmondok nektek, amint éleetek ezen izgalmas és sokat követelő időszakán haladtok át.

Az egyház kezdeti időszakában a misszionáriusokkal egy általános felhatalmazott készített interjút, mielőtt a missziójukra indultak volna. Napjainkban a misszionáriusi szolgálathoz a püspökötök és a cövekelnökötök készít interjút veletek, és közületek a legtöbbben az egész életeket leélték anélkül, hogy egy általános felhatalmazott beszélgetne veletek. Ez mindössze egy több mint 15 millió tagot számláló világegyház valóságának kivetülése. Tudom, hogy minden fivérem nevében is szólok, amikor azt mondom, hogy bárcsak lehetőségünk lenne személyesen megismerni mindannyiótokat, és

elmondani nektek, hogy szeretünk és támogatunk titeket.

Szerencsére az Úr biztosította a módját annak, hogy mégis eljussunk hozzátok. A Tizenkettek Kvórumának egyik tagja jelöli ki például mindegyik misszionárius számára, hogy melyik misszióban szolgáljon. Bár ez a hagyományos értelemben vett személyes interjú nélkül zajlik, a technika és a kinyilatkoztatás együttműködése olyan élményt nyújt, amely figyelemre méltó módon bensőséges és személyes. Szeretném elmondani, hogyan történik mindez.

A fényképek megjelenik egy számítógépes képernyőn, azokkal a kulcsfontosságú információkkal, amelyeket a püspökök és a cövekelnökök adott meg. Amikor a fényképek megjelenik, belenézünk a szemetekbe, és elolvassuk a misszionáriusi ajánlason szereplő kérdésekre adott válaszaitokat. Arra a röpke pillanatra úgy tűnik, mintha jelen lennétek és magatok válaszolnátok nekünk.

Amikor a fényképekre tekintünk, bízunk abban, hogy minden szempontból eleget tettetek annak a „megemelt mércének”, amelyet a mai hithű, sikeres misszionáriusoktól elvárnak. Aztán az Úr Lelkének hatalma által, valamint Thomas S. Monson elnök irányítása alatt kijelöljük számotokra az egyház

világszerte működő 406 missziójának egyikét.

Nem, ez nem ugyanaz, mint egy személyes, közvetlen interjú. De azért elég közel van hozzá.

A videokonferencia egy másik módszer, amely segít abban, hogy eljussunk az egyház központjától távol élő egyházi vezetőkhez és egyháztagokhoz.

Mindezt fejben tartva szeretnék megkérni titeket, akik misszionáriusi szolgálatra készültök, akik már visszatértetek, illetve minden fiatal felnőttet, hogy a következő néhány percet töltsétek velem, mintha személyes videobeszélgetést folytatnánk. Nézz most rám egy pár percre, mintha te és én lennénk egyedül a helyiségben, ahol éppen most vagy!

A magam részéről pedig elképezelem, hogy a szemedbe nézek, és figyelmesen hallgatom a válaszaidat arra a néhány kérdésre, amelyekről úgy vélem, sokat elmondanak majd nekem arról, milyen mély a bizonyosságod és az Isten iránti elkötelezettséged. Egy kicsit átfogalmazva a misszionáriusoknak 13 évvel ezelőtt elmondottakat: ma a fiatal felnőttek legnagyobb részére van szükségünk az egyház történetében. A teljes szívetekre és lelketekre van szükségünk. Életteli, gondolkodó, szenvedélyes fiatal felnőttekre van

szükségünk, akik tudják, hogyan hallják meg és válaszoljanak a Szent Lélek suttogására, amint keresztülmennek a napjaink fiatal utolsó napi szentjeit érő megpróbáltatásokon és kísértéseken.

Más szavakkal, eljött az idő, hogy megemeljük a mércét nemcsak a misszionáriusok, hanem a visszatért misszionáriusok és az egész nemzedék számára. Ezért hát gondolkozz el a szívedben a következő kérdésekre adandó válaszaidon:

1. Rendszeresen kutatsz a szentírásokat?
2. Minden reggel és minden este letérsz, hogy imában beszélj Mennyei Atyáddal?
3. Minden hónapban böjtölsz és fizetsz böjti felajánlást – még akkor is, ha szegény, nehezen boldoguló diák vagy, aki nem engedheti meg magának, hogy sokat ajánljon fel?
4. Mélyen elgondolkodsz a Szabadítóról és az Ő érted véghezvitt engesztelő áldozatáról, amikor felkérést kapsz, hogy előkészítsd, megáldd vagy kioszd az úrvacsorát, illetve amikor veszel belőle?
5. Eljársz a gyűléseidre, és igyekszel megszentelni a szombat napját?
6. Becsületes vagy otthon, az iskolában, az egyházban és a munkahelyeden?
7. Tisztán tartod az elmédet és a lelkedet? Távol tartod magad attól, hogy pornográf anyagokat nézz, vagy olyan weboldalakat, magazinokat, filmeket, illetve alkalmazásokat – köztük a Tinder és a Snapchat képeit – tekints meg, amelyek miatt szégyenkezned kellene, ha a szüleid, az egyházi vezetőid vagy maga a Szabadító látna téged?
8. Gondosan bánasz az időddel? Elkerülöd a nem helyénvaló technika és a közösségi média,

köztük a videojátékok használatát, amelyek eltompíthatják lelki érzékenységedet?

9. Van bármi olyasmi az életedben, amit szükséges lenne megváltoztatni vagy kijavítani már ma estétől kezdve?

Köszönöm ezt a rövid személyes beszélgetést. Remélem, hogy őszintén és átgondoltan válaszoltatok meg e kérdéseket. Ha úgy érzitek, hogy ezen egyszerű tantételek bármelyikében hiányosságaitok lennének, akkor arra buzdítalak benneteket, hogy bátran tartsatok bűnbánatot, és hozzátok életeteket összhangba az igazlelkű tanítványság evangéliumi normáival.

Nos, fivérek, néhány további tanácsot is adnék, amelyek segítenek, hogy az evangéliumról való bizonyosságotok mély gyökeret eressen a szívetekben és a lelketekben.

Emlékeztetlek benneteket, visszatért misszionáriusokat, hogy az életre és a családra való felkészüléseknek folyamatosnak kell lennie. A visszatért misszionárius nem egyenlő a visszavonult mormonnal! A visszatért misszionáriusoknak kötelességük, hogy „buzgón munkálkodjanak a jó ügyben, és tegyenek meg sok dolgot saját szabad akaratukból, és vigyenek véghez sok igazlelkűséget”².

Használjátok a missziókon elsa-játított készségeket a körülöttetek élők napi szintű megáldására. Ne veszítsétek szem elől mások szolgálatát azért, hogy kizárólag az iskolára, a munkára vagy a társasági tevékenységekre figyeljete. Inkább olyan lelki élményekkel teremtsétek egyensúlyt az életetekben, amelyek a másokért végzett folyamatos, napi szintű szolgálatra emlékeztetnek és készítének fel benneteket.

A missziótok során megtanultátok, milyen fontos az emberek meglátogatni a saját otthonukban. Remélem,

hogy ti, fiatal felnőttek, akár szolgálatok teljes idejű missziót, akár nem, mindannyian megértitek, milyen fontos meglátogatni a magányos, beteg vagy csüggedő embereket – nem csupán azért, mert ez a feladat, hanem azért is, mert őszintén szeretitek Mennyei Atyánkat és az Ő gyermekeit.

Titeket, misszióba készülő középiskolásokat arra buzdítalak, hogy vegyetek részt az ifjúsági hitoktatáson, és végezzétek el azt. Ti pedig, fiatal felnőttek, iratkozzatok be a felsőfokú hitoktatásra.³ Amennyiben egyházi iskolába jártok, következetesen vegyetek fel egy vallási kurzust minden félévben. Ebben a fontos időszakban, amikor misszióra, örökkévaló házasságra és a felnőtt életre készültök, továbbra is keresnetek kell a lehetőséget a tanulásra, a fejlődésre és arra, hogy a Szentlélek által sugalmazást és útmutatást kapjatek. Az evangélium alapos és imádságos lélekkel történő tanulmányozása az ifjúsági és a felsőfokú hitoktatáson, vagy a vallási tárgyak során, sokat segíthet e cél megvalósításában.

Akár egyházi iskolába jártok, akár nem, akár jártok főiskolára vagy egyetemre, akár nem, soha ne gondoljátok, hogy túl elfoglalt vagytok az evangélium tanulmányozásához. Az ifjúsági és a felsőfokú hitoktatás, illetve a vallási órák egyensúlyt hoznak az életetekbe, és gazdagítják világi tudásotokat azáltal, hogy további lehetőséget biztosítanak a szentírások, valamint a próféták és

apostolok tanításainak tanulmányozására. Négy kiváló új kurzus indul, amelyet megfontolásra ajánlok minden fiatal felnőtt számára.⁴

Ne feledjétek továbbá, hogy a helyi felsőfokú hitoktatáson, illetve a fiatal egyedülálló felnőttek egyházközösségen vagy cöveken keresztül elérhető órák és tevékenységek olyan alkalmak, ahol más fiatal emberekkel és ifjú hölgyekkel lehettek együtt, hogy felemeljétek és lelkesítsétek egymást miközben közösen tanultok, fejlődötök és ismerkedtek. Fivérek, ha esetleg félretennétek a mobilokat és kicsit valóban körülnéznétek, még akár a jövődöbeli örökkévaló társatokat is meglelhetnétek a hitoktatáson.

Ez pedig egy másik tanácshoz vezet, amelyre már valószínűleg számítottatok: Nektek, egyedülálló felnőtteknek randevúzni kell, és meg kell házasodni! Elég volt a halogatásból! Tudom, hogy néhányan féltek a családalapítástól. Ha azonban a megfelelő személlyel házasodtok össze, a megfelelő időben, a megfelelő helyen, akkor nem kell félnetek. Valójában sok problémát elkerülhettek, ha „buzgón munkálkodtok” az igazlelkű randevúzás, udvarlás és házasság terén. Ne üzenetet küldjete a lánynak! Használjátok a saját hangokat arra, hogy bemutatkozzatok Isten körülöttetek lévő igazlelkű leányainak. Az, hogy élő, emberi hangot hall, olyan sokkhatás lesz számára, hogy még akár igent is mond!

Tanúságomat teszem nektek, fivéreim, hogy engesztelő áldozata révén az Úr Jézus Krisztus képes segíteni nekünk bármit megjavítani az életünkben, ami csak javításra szorul.

Ma este, miközben a holnapi húsvét vasárnap megünneplésére készülünk, álljatok meg velem egy pillanatra, és emlékezzünk Krisztus engesztelésének ajándékára. Ne feledjétek, hogy Mennyei Atyánk és a Szabadítónk,

Jézus Krisztus ismernek és szeretnek benneteket a legjobban.

Az engesztelés révén a Megváltó magára vette gondjainkat, fájdalmainkat és bűneinket. A világ Szabadítója mindannyiunkat személyesen képes megérteni, mivel a Gecsemánéban és a kereszten átélt szenvedésén keresztül megtapasztalta beteljesületlen reményeinket, kihívásainkat és tragédiáinkat.⁵ Az irántunk érzett szeretet végső tetteként meghalt, majd egy új sírboltba temették azon a végzetes éjszakán.

Vasárnap reggel Jézus feltámadt a halálból – új életet ígérve mindannyiunknak. A feltámadott Úr ezt követően megbízást adott tanítványainak, hogy tanítsanak mindenkit Krisztusba vetett hitre, bűnbánatra, keresztkedésre, a Szentlélek ajándékának elnyerésére, valamint mindvégig kitartásra. Fivérek! Tudjuk, hogy Isten, a mi Atyánk és Szeretett Fia megjelent Joseph Smith prófétának, és rajta keresztül visszaállították Jézus Krisztus örökkévaló evangéliumának teljességét.

Legyetek erősek, fivérek! Tartsátok be Isten parancsolatait! Az Úr Jézus Krisztus azt ígéri, hogy minden lehetséges lesz számunkra, amit igazlelkűségben meg szeretnénk tenni. Az egyházi vezetők számítanak rátok. Fiatal felnőttek! Szükségünk van arra, hogy mindannyian felkészüljete a házasságra, a szolgálatra, valamint a vezetésre az elkövetkező napokban. Ezért imádkozom alázatosan az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. M. Russell Ballard: A misszionáriusok legnagyobb nemzedéke. *Liahóna*, 2002. nov. 47.
2. Tan és a szövetségek 58:27.
3. Lásd Első elnökségi levél, 2011. ápr. 21.
4. Lásd "New Religion Classes to Be Offered at Church Universities and Institutes of Religion," [lds.org/topics/education/new-religion-classes](https://www.lds.org/topics/education/new-religion-classes).
5. Lásd Móziás 3:5–13.

Ulisses Soares elder
a Hetvenek elnökségéből

Igen, győzhetünk, és győzni is fogunk!

Minden eddiginél eltökéltebben kell ragaszkodnunk bizonyosságunkhoz Jézus Krisztus evangéliumáról, akkor meg fogjuk nyerni a gonosz ellen vívott mindennapos harcokat.

Kedves fivéreim! Alázatosná tesz a kiváltság, hogy szólhatok hozzátok, Isten papságviselőihez egyházszerre.

Thomas S. Monson elnök egyszer ezt mondta:

„A világ olykor ijesztő helynek tűnhet. A társadalom erkölcsi szöttese riasztó gyorsasággal kezd elkopni. Senki sem kerülheti el – legyen akár fiatal, akár idős –, hogy ki legyen téve azoknak a dolgoknak, melyek lehúzhatnak és elpusztíthatnak minket. [...]

[H]áborúban állunk a bűnnel, de nem szabad kétségbeesnünk. Ezt a háborút meg tudjuk és meg is fogjuk nyerni. Mennyei Atyánk megadta számunkra az ehhez szükséges eszközöket.”¹

Legyünk akár fiatalok, akár idősek, mindannyian naponta szembesülünk a Monson elnök által említett háborúval. Az ellenség és angyalai megpróbálnak összezavarni minket. Arra akarnak rávenni, hogy térjünk el az Úrral kötött szövetségeinktől, és ennek folytán tévesszük szem elől örökkévaló örökségünket. Nagyon jól ismerik Mennyei Atyánknak a gyermekei számára

készített tervét, mert ott voltak a nagy mennyei tanácsban, amikor az egészzet elénk tárták. Megpróbálják kihasználni a gyengeségeinket és az esendőségeinket, sötét ködökkel tévesztve meg minket, „melyek elvakítják az emberek gyermekeinek szemeit, és megkeményítik szívüket, és elvezetik őket széles utakra, hogy aztán elveszzenek és eltévednek”.²

A szembenállás ellenére, ahogyan azt Monson elnök is tanította, ez egy olyan háború, amelyet meg tudunk és meg is fogunk nyerni. Az Úr bízik a képességeinkben és az eltökéltségünkben.

A szentírások számtalan példát hoznak olyan emberekre, akik nagyon zord helyzetekben is megnyerték a háborúikat. Ezek között van Moróni kapitány példája a Mormon könyvből. Ez a figyelemreméltó fiatalember elég bátor volt az igazság megvédéséhez egy olyan időszakban, amikor a sok széthúzás és háború az egész nefita nemzet fennmaradását veszélyeztette. Moróni zseniálisan tett eleget a feladatainak, mégis alázatos maradt. Egyéb tulajdonságai mellett ez is rendkívüli eszközzé

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Pecker

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

A HETVENEK ELSŐ KÖVÜRUMA

(betűrendben)

Marcos A. Aloukakis

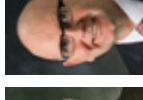
Jose L. Alonso

Ian S. Ardern

Wleryn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Choi Jimboanw

Kim B. Clark

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

Wilford W. Andersen

Koichi Aogagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

Claudio R. M. Costa

Iji-LeGrand R. Curtis

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

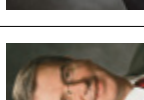
Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goboy

J. Dean Comishi

Timothy J. Dydles

Bradley D. Foster

Randy D. Turk

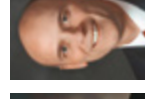
Christoffer Golden

Genit W. Gong

Walter F. Gonzalez

Brent H. Nelson

James J. Hamub

Allen D. Haynie

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Von G. Keetich

Jung Klebingat

Erich W. Kopschke

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry S. Kacher

Larry R. Lawrence

Hugo Montoya

Marcus B. Niaz

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nelson

Allan F. Packler

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Per G. Malm

James B. Marinho

Hugo E. Martinez

Jairo Mazzagardi

Joseph W. Slati

Steven E. Snow

Ven P. Stanfill

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Amillo Valenzuela

Francisco J. Vinas

W. Christopher Waddell

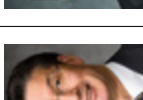
Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Jamaista Kazuhiko

Adrian Ochoa

Kent E. Richards

Gregory A. Schwizer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

W. Craig Zwick

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Gerald Causse
első tanácsos

Gay E. Stevenson
első tanácsos

Dean M. Dawes
második tanácsos

Carol F. McCorkle
első tanácsos

Bonnie L. O'Carson
első tanácsos

Carole M. Stephens
első tanácsos

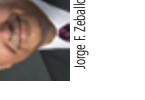
Linda K. Burton
első tanácsos

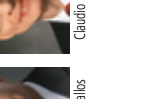
Cheryl A. Espin
első tanácsos

Rosemary M. Winom
első tanácsos

Mary K. Duffham
második tanácsos

Douglas D. Holmes
első tanácsos

Stephen W. Owen
első tanácsos

M. Joseph Brough
második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

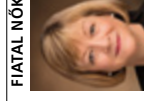
John S. Jamner
első tanácsos

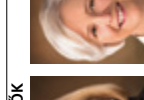
Tad R. Callister
első tanácsos

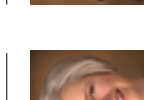
Devin C. Durrant
második tanácsos

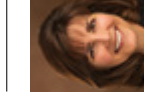
Neil F. Marriott
második tanácsos

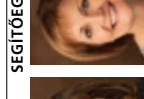
Linda K. Burton
első tanácsos

Linda S. Reeves
második tanácsos

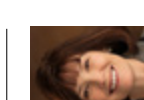
Cheryl A. Espin
első tanácsos

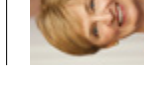
Rosemary M. Winom
első tanácsos

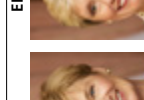
Mary K. Duffham
második tanácsos

Douglas D. Holmes
első tanácsos

Stephen W. Owen
első tanácsos

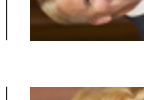
M. Joseph Brough
második tanácsos

Larry Y. Wilson

W. Craig Zwick

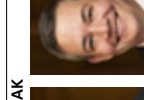
Jorge F. Zeballos

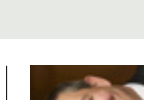
Claudio D. Zivic

Scott D. Whiting

Chi Hong (Sam) Wong

Jamaista Kazuhiko

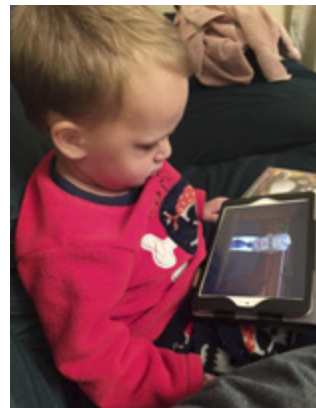
FIATAL FÉRFIAK

VASÁRNAPI ISKOLA

FIATAL NŐK

SEGÍTŐEGYLET

ELEMI

Az óramutató járásával meg-
egyező irányban a jobb felső
képtől kiindulva: egyháztagok és
misszionáriusok USA-ban az oregoni
McMinnville-ben; Argentínában a
neuquén-i San Martín de Los Andes-
ben; Dél-Afrikában, Johannesburg-
ban; Finnországban, Helsinkiben;
Brazíliában a Rio Grande do Norte-i
Natalban; Mexikóban a Campeche-i
Ciudad del Carmenben; Franciaor-
szágban, Perpignanban; Kanadában
a quebeci Montrealban; Angliában,
Londoban

tette őt akkor Isten kezében. Alma könyve elmagyarázza, hogy ha minden ember olyan lenne, mint Moróni, akkor „örökre megrázkódná a pokol hatalma; [és] az ördögnek soha többé nem lenne hatalma az emberek gyermekeinek szíve felett”.³ Moróni tulajdonságai egytől egyig az Istenbe és az Úr Jézus Krisztusba vetett hatalmas hitéből⁴ fakadtak, valamint arra irányuló szilárd eltökéltségéből, hogy kövesse Isten és az Ő profétái hangját.⁵

Képletesen mindannyiunknak mai Moróni kapitányokká kell válnunk ahhoz, hogy megnyerjük a gonosz elleni háborúkat. Ismerek egy nagyon hithű diakónust, aki mai Moróni kapitánnyá vált. Már ilyen fiatalon is minden nap próbára lett téve a hite és az eltökéltsége, midőn igyekezett követni szülei és egyházi vezetői tanácsait. Elmondta nekem, hogy egy napon meglepetésére igencsak nehéz és kényelmetlen helyzetben találta magát: a barátai pornográf képeket nézegettek a mobiltelefonjukon. Ez volt az a pillanat, amikor ennek a fiatal férfinak el kellett döntenie, hogy mi a fontosabb: a népszerűsége vagy az igazlelkűsége. A következő néhány pillanatban átjárta a bátorság, és megmondta a barátainak, hogy amit tesznek, az nem helyénvaló. Azt is megmondta nekik, hogy ha nem hagyják abba, akkor a pornográfia rabszolgáivá fognak válni. A legtöbb osztálytársa kinevette őt a tanácsával együtt, mondván, hogy ez az élet része és semmi gond nincs veled. Volt azonban köztük egy, aki odafigyelt ennek a fiatal férfinak a szavaira, és úgy döntött, hogy abbahagyja, amit csinál.

A szóban forgó diakónus példája legalább az egyik osztálytársára jó hatással volt. A barátjával együtt kétségkívül gúny és üldöztetés tárgya lettek e döntésük miatt. Viszont követték

Almának a népéhez intézett következő felszólítását: „gyertek ki a gonoszok közül, és szakadjatok el, és ne érintsetek tisztátalan dolgaikat”.⁶

A fiatalság erősségéért füzet – melyet az Első Elnökség hagyott jóvá – a következőket tanácsolja az egyház fiataljainak: „Felelős vagy a választásaidért. Isten törődik veled, és segíteni fog jó döntéseket hoznod, még akkor is, ha családod és barátaid helytelen módon használják az önrendelkezésüket. Legyen meg az erkölcsi bátorságod ahhoz, hogy szilárdan kiállj az Isten akarata iránti engedelmesség mellett még akkor is, ha egyedül kell kiállnod! Ha ezt teszed, követendő példát állítasz mások elé.”⁷

A jó és a gonosz közötti háború egész életünkön át folytatódik, mivel az ellenség célja az, hogy minden embert olyan nyomorulttá tegyen, amilyen ő. Sátán és angyalai megpróbálják összezavarni a gondolatainkat, és a bűnre való csábítással átvenni az irányítást. Hacsak tehetik, megrontják mindazt, ami jó. Nekünk viszont fontos tudatában lennünk annak, hogy csak akkor lehet hatalmuk felettünk, ha engedjük.

A szentírások olyan emberekre is számos példát hoznak, akik megengedték ezt az ellenségnek, és végül teljesen összezavarodtak, vagy akár el is pusztultak, akár csak Nehór, Korihór vagy

Sérem. Éberem ügyelnünk kell erre a veszélyre. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy összezavarjanak minket azok a népszerű üzenetek, amelyeket oly könnyen elfogad a világ, viszont ellentétben állnak Jézus Krisztus evangéliuma tanával és igaz tantétéleivel. E világi üzenetek nagy részével társadalmunk mindössze a bűnt próbálja igazolni. Szem előtt kell tartanunk, hogy végül mindannyian Krisztus elé állunk, hogy cselekedeteink szerint megítéltessünk, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.⁸ Amikor szembetalálkozunk ezekkel a világi üzenetekkel, nagy bátorságra és Mennyei Atyánk tervének alapos ismeretére lesz szükség ahhoz, hogy a jót válasszuk.

Mindannyian erőt meríthetünk a jó választáshoz abból, ha az Urat keressük és Őbelé helyezzük a bizalmunkat és a hitünket. Azonban, amint azt a szentírások is tanítják, „őszinte szív” és „igaz szándék” is szükségeltetik. Akkor az Úr az Ő végtelen irgalmában a Szentlélek hatalma által ki fogja nyilvánítani nekünk az igazságot. „És a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően [tudhatjuk] az igazat.”⁹

Ez a Szentlélek által szerzett tudás nem más, mint a bizonyágunk, mely előre viszi a hitünket és azon eltökéltségünket, hogy a világból érkező népszerű üzenetek ellenére is

kövessük az ezekben az utolsó napokban visszaállított evangélium tanításait. Bizonyosságunknak pajzsként kell szolgálnia, mely megvéd minket az ellenség tüzes nyilaitól, amikor megpróbál ránk támadni.¹⁰ Biztonságosan átvezet minket a világban ma uralkodó sötétségen és zűrzavaron.¹¹

Ezt a tantételt fiatal misszionáriusként tanultam meg. Társammal az egyház egy nagyon kis és távoli gyülekezetében szolgáltunk éppen. Megpróbáltunk mindenkivel beszélni a városban. Nagyon jól fogadtak minket, azonban szerettek vitatkozni a szentírásokkal, és konkrét bizonyítékot kértek az általunk tanítottak igaz voltára.

Emlékszem, hogy mindig, amikor a társammal megpróbáltunk valamit bizonyítani az embereknek, az Úr Lelke eltávozott, és mi teljesen elveszve és összezavarodva éreztük magunkat. Éreztük, hogy a bizonyosságunkat még inkább összhangba kell hoznunk az általunk tanított evangélium igazságaival. Emlékszem, hogy amikor ezután teljes szívünkben biznyságunkat tettük, a szobát betöltötte a Szentlélektől érkező megerősítés, és nem volt helye a zavarának és a vitatkozásnak. Megtanultam, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványa őszinte biznyságának erejét semmilyen létező gonosz erő nem tudja összeavarni, megtéveszteni vagy kiforgatni.

Magának a Szabadítónak a tanításai szerint az ellenség meg akar rostálni minket, mint a búzát, hogy elveszítsük azon képességünket, hogy jó hatással legyünk a világra.¹²

Kedves fivéreim, a világban ma egyre terjedő zavar és kételyek hulláma miatt minden eddiginél eltökéltebben kell ragaszkodnunk biznyságunkhoz Jézus Krisztus evangéliumáról, akkor sokkal inkább meg tudjuk majd védeni az igazságot és az igazságosságot. Meg fogjuk nyerni a gonosz ellen vívott mindennapos harcokat, és ahelyett, hogy elesnénk az élet harcmezőjén, másokat is a Mester zászlajához gyűjtünk.

Azt a felhívást intézem mindannyiunkhoz, hogy leljünk biznyságra a szentírások tanításaiban. Moróni kapitány az Istenbe vetett hitét és az igazságról való biznyságát összehangolta a szentírásokban található tudással és bölcsességgel. Bízott benne, hogy ily módon el fogja nyerni az Úr áldásait és sok győzelemben lesz része – és ez így is történt.

Azt a felhívást intézem mindannyiunkhoz, hogy leljünk biznyságra jelen prófétáink bölcs szavaiban. Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Mi, akiket Isten papságába rendelték, változást eredményezhetünk. Ha tiszták maradjunk és megbecsüljük a papságunkat, akkor igazlelkű példakkká válunk, melyet mások is követhetnek..., [és] segíthetünk megvilágítani az egyre sötétedő világot.”¹³

Mindenkihez felhívást intézek, hogy bízzon Jézus Krisztus engesztelésének érdemeiben és hatalmában. Engesztelő áldozata által bátorságot meríthetünk napjaink minden háborújának megnyerésére, még nehézségek, kihívások és kísértések közepette is. Bízunk a szeretetében és megmentő hatalmában! Maga Krisztus mondta:

Larry M. Gibson

nemrégiben felmentett első tanácsos a Fiala Férfiak általános elnökségében

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”¹⁴

„Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”¹⁵

„Azért beszéltem ezeket néktek, hogy békességetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: én [legyőztem] a világot.”¹⁶

Bizonyoságot teszek ezekről az igazságokról, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Visszatekintve és előre haladva. *Liahóna*, 2008. máj. 90.
2. 1 Nefi 12:17.
3. Alma 48:17.
4. Lásd Alma 48:13.
5. Lásd Alma 43:23–24; 48:16.
6. Alma 5:57.
7. *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 2.
8. Lásd 3 Nefi 27:14.
9. Moróni 10:4–5.
10. Lásd Efézusbeliek 6:16; Tan és a szövetségek 27:17.
11. Lásd Jelenések 12:11.
12. Lásd Lukács 22:31–32.
13. Thomas S. Monson: Biztonságban hazavezérelve, *Liahóna*, 2014. nov. 68.
14. János 14:6.
15. János 8:12.
16. János 16:33.

Örökkévaló rendeltetésünk: az apaság

Élvezzük ki Atyánk áldásainak teljességét ebben az életben, valamint az Ő munkájának és dicsőségének beteljesedését azáltal, hogy családapák leszünk az örökkévalóságra.

Fiatalkoromban az édesapám egy igen jelentőségteljes leckét tanított nekem. Úgy érezte, hogy túlságosan is a fizikai dolgok rabjává kezdek válni. Amikor volt egy kis pénzem, azonnal elköltöttem, és szinte mindig magamra.

Az egyik délután elvitt, hogy vegyünk nekem egy pár új cipőt. Az áruház

második emeletére érve megkért, hogy nézzek ki vele az ablakon.

„Mit látsz?” – kérdezte.

„Épületeket, az eget, embereket” – feleltem.

„Mennyit?”

„Sokat.”

Ezután elővett egy pénzermét a zsebéből. Átadta nekem, majd megkérdezte: „Mi ez?”

Én azonnal felismertem: „Egy ezüst dollár.”

Kémiai tudását elővéve ezt mondta: „Ha megolvasztod ezt az ezüst dollárt és a megfelelő alapanyagokkal kevered össze, akkor ezüst-nitrátot fogsz kapni. Ha ezt az ablakot bevonjuk ezüst nitrátal, mit fogsz látni?”

Fogalmam sem volt, így odakísért egy magas tükörhöz, majd

„Ha az ezüstre összpontosítasz - válaszolt az apám -, akkor csak magadat fogod látni, és egy fátyolhoz hasonlóan meg fog akadályozni abban, hogy tisztán lásd az örökkévaló rendeltetésedet, melyet Mennyei Atyánk kizárólag a te számodra készített.”

megkérdezte: „Most mit látsz?”

„Magamat látom.”

„Nem – válaszolta. – Ezüstöt látsz, ami a képmásodat tükrözi vissza. Ha az ezüstre összpontosítasz, akkor csak magadat fogod látni, és egy fátyolhoz hasonlóan meg fog akadályozni abban, hogy tisztán lásd az örökkévaló rendeltetésedet, melyet Mennyei Atyánk kizárólag a te számodra készített.”

Majd így folytatta: „Larry, ne e világ dolgait, hanem először Isten országát keresd, és az Ő igazlelkűségének megalapítására törekedj; és akkor ezek a dolgok majd mind megadatnak neked” (lásd Máté 6:33).

Azt mondta, hogy tartsam meg az ezüst egydollárost, és soha ne veszítsem el, hogy minden egyes alkalommal, amikor ránézek, emlékeztessen arra az örökkévaló rendeltetésre, melyet Mennyei Atyánk nekem tartogat.

Nagyon szerettem édesapámat és azt, ahogy tanított. Olyan akartam lenni, mint ő. Elültette a szívembe a vágyat, hogy jó apa legyek, és szívem

mélyéből remélem, hogy az ő nyomdoikaiban járok.

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök gyakran mondta azt, hogy a döntéseink meghatározzák a rendeltetésünket, és örökkévaló következményekkel járnak (lásd Thomas S. Monson: *Döntéseink sorsdöntőek*. [Egyházi Oktatási Szervezet, esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2005. nov. 6.], 2, lds.org/broadcasts).

Nem kell-e hát akkor azon lennünk, hogy tisztán lássuk *örökkévaló rendeltetésünket*, különösen azt, melyet Mennyei Atyánk szeretné, hogy elérjünk: az örökkévaló apaságot? Engedjük, hogy *örökkévaló rendeltetésünk* irányítsa *minden* döntésünket. Függetlenül attól, hogy milyen nehezek ezek a döntések, az Atya segíteni fog nekünk.

Egy ilyen látásmód erejéről tanultam akkor is, amikor a 12 és 13 éves fiaimmal részt vettem egy 80/20-as versenyen. A 80/20-as verseny 80 km gyaloglásból áll, melyet kevesebb mint 20 óra alatt kell megtenni. Este 9-kor

indultunk, majd egész éjjel és a következő nap nagy részében gyalogoltunk. Nagyon kimerítő 19 óra volt, de sikerrel jártunk.

Hazatérvén szinte már négykézláb másztunk be a házukba, ahol egy csodálatos feleség és anya finom vacsorával várt, melyhez azonban hozzá sem nyúltunk. A kisebbik fiam teljesen kimerülten esett össze a kanapén, nagyobbik fiam pedig a hálószobájába vonszolta le magát.

Miután én is pihentem egy kicsit, ránéztem a kisebbik fiamra, hogy „él-e még”.

„Minden rendben?” – kérdeztem.

„Apa, ez volt életemben a legnehezebb dolog, amit valaha is tettem, és soha többé nem akarok ilyet csinálni.”

Nem akartam neki megmondani, hogy én sem akarnék újra nekivágni. Ehelyett inkább elmondtam neki, hogy milyen büszke vagyok rá, hogy teljesített egy ilyen nehéz feladatot. Tudtam, hogy ez az élmény a jövőben előtte álló más nehéz feladatokra is segítette neki felkészülni. Ezzel a gondolattal a fejemben a következőket mondtam neki: „Fiam, hadd ígérjek meg neked valamit. Amikor misszióba mész, soha nem kell majd egy nap alatt 80 km-t gyalogolnod.”

„Az jó, apa. Akkor megyek.”

Ezek az egyszerű szavak hálálva és örömmel töltötték el a lelkemet.

Ezután lementem a nagyobbik fiamhoz is. Odafeküdtem mellé, majd megérintettem. „Fiam, minden rendben?”

„Apa, ez volt életemben a legnehezebb dolog, amit valaha is tettem, és soha többé nem akarok ilyet csinálni.” Aztán becsukta, majd újra kinyitotta a szemét, és azt mondta: „Hacsak majd a fiam meg nem kér rá.”

Könnyes szemmel mondtam el neki, hogy mennyire hálás vagyok érte. Elmondtam neki, hogy ő sokkal jobb

apa lesz majd, mint én vagyok. A szívem csordultig volt, mert a fiam a fiatal és ártatlan kora ellenére már felismerte, hogy az egyik legszentebb papsági kötelesség az apaság. Nem félt ettől a szereptől és titulustól – attól, amit maga Isten is akar, hogy használjunk, amikor Hozzá szólunk. Tudtam, hogy az én felelősségem táplálni a fiamban izzó apaság parazsát.

A Szabadító következő szavai apaként sokkal mélyebb értelmet nyertek számomra:

„A Fiú semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát, mert a miket az cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi” (János 5:19).

„Semmit sem cselekszem magamtól, hanem a mint az Atya tanított engem” (János 8:28).

Nagyon szeretek férj és apa lenni, és hálás vagyok, hogy mennyei szülők egy kiválasztott leányával kötöttem házasságot. Nagyon szeretem őt. Ez életem legnagyobb beteljesedést nyújtó része. Aznap este reméltem, hogy az öt fiam és a lányom mindig látja majd rajtam az örökkévaló házasságból, az apaságból és a családból származó örömet.

Apák, biztos vagyok benne, hogy már hallottátok a következő mondást: „Mindig prédikáld az evangéliumot, és ha szükséges, használj szavakat is” (Assisi Szent Ferencnek tulajdonított mondás). Minden nap tanítotok a gyermekeiteknek arról, hogy mit is jelent apának lenni. A következő nemzedék alapjait fektetitek le. A fiaitok azáltal fogják megtanulni, hogy miként legyenek férjek és apák, hogy benneteket figyelnek e szerepek betöltése közben. Például:

Tudják, hogy mennyire szerettek és becsülték az édesanyjukat, és mennyire szerettek az apjuk lenni?

Meg fogják tanulni, hogyan

bánjanak majd a jövőbeni feleségükkel és gyermekeikkel, miközben figyelik, ti hogyan bántok *mindannyiukkal* éppúgy, ahogy Mennyei Atyánk is tenné.

A ti példátok által tudják megtanulni, hogyan tiszteljék, becsülik és védelmezzék a női mivoltot.

Oththonotokban megtanulhatják, hogyan elnököljenek majd szeretetben és igazlelkűségben a családjuk felett. Megtanulhatják, hogy biztosítsák az élet alapvető szükségleteit és nyújtsanak védelmet a családjuk számára – fizikailag és lelkileg egyaránt (lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.).

Fivéreim, lelkem minden erejével kérlek benneteket arra, hogy gondolkozzatok el a következő kérdésen: A fiaitok vajon látják-e rajtatok, hogy törekedtek megtenni mindazt, amit Mennyei Atyánk *tőlük* is elvár?

Imádkozom azért, hogy a válasz igenlő legyen. Ha a válaszotok nemleges, még nem késő változtatni, de még ma el kell kezdenetek. Bizonyágomat teszem arról, hogy Mennyei Atyánk segíteni fog nektek.

Most pedig ti, fiatal férfiak, akiket nagyon szeretek, tudjátok, hogy ti a melkisédeki papság és a szent templomi szertartások elnyerésére készültök fel; arra, hogy eleget tegyetek azon *kötelességeknek* és *felelőségeknek*, hogy teljes idejű missziót szolgáljatok, majd pedig anélkül, hogy túl sokáig várnátok velem, Isten egy lányával

templomi házasságot kössetek és családot alapítotok. Utána pedig nektek kell vezetnetek a családokat a lelki dolgokban a Szentlélek irányítása szerint (lásd T&Sz 20:44; 46:2; 107:12).

Sok fiatal férfinak tettem már fel a kérdést világszerte: „Miért vagy itt?”

Eddig még egyikük sem válaszolta azt, hogy: „Azért, hogy megtanuljak apának lenni, hogy felkészült és kész legyek elnyerni mindazt, amivel Mennyei Atyánk is rendelkezik.”

Vizsgáljuk csak meg a *ti* ároni papsági feladataitokat, ahogyan az a Tan és a szövetségek 20. szakaszában áll. Figyeljétek oda, hogy *ti* mit éreztetek, miközben ezeket a kötelességeket a családban végzett szolgálatokra vonatkoztatotok.

Hívjatok a családotokban mindenkit, hogy jöjjön Krisztushoz (lásd 59. vers).

Mindig őröködjétek felettük, legyetek velük és erősítsétek őket (lásd 53. vers).

Prédikáljatok, tanítsatok, fejtsetek ki, buzdítsatok, és kereszteljétek meg családotok tagjait (lásd 46. vers).

„...buzdíts[átok] őket arra, hogy hangosan és titokban is imádkozzanak, és minden családi kötelességnek eleget tegyenek” (47. vers).

„...ügyelje[tek], hogy ne legyen gonoszság a [családotokban], sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmozás vagy gonosz beszéd” (54. vers).

„...ügyelje[tek], hogy a [családotok] gyakran összegyűljön” (55. vers).

Segítsétek édesapátokat a pátriárkáként betöltött kötelességeiben! A papság erejével támogassátok édesanyátokat, amikor az apa nincs jelen (lásd 52., 56. vers).

Amikor megkérnek rá, rendeljétek el „más papokat, tanítókat és diakónusokat” a családokban (48. vers).

Nem úgy hangzik ez, mintha egy *apa munkáját és szerepét* írná le?

Fiatal férfiak, az ároni papsági kötelességeitek teljesítése készít fel benneteket az *apaságra*. Az *Isten iránti kötelesség* című füzet segíthet nektek konkrét célokat megismerni és kitűzni, valamint eleget tenni a kötelességeiteknek. Irányvonalként és segítségként szolgálhat, miközben Mennyei Atyánk akaratának igyekeztek eleget tenni, és ennek elérése érdekében célokat tűztök ki.

Mennyei Atyánk egy különleges munka és örökkévaló cél beteljesítése céljából hozott benneteket ide ebben a konkrét időszakban. Azt akarja, hogy világosan lássátok és értsétek, mi is ez a cél. Ő a ti Atyátok, és mindig fordulhattok Hozzá iránymutatásért.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk mindegyikünkkel egyenként törődik, és személyre szabott terve van számunkra, hogy elérhessük örökkévaló rendeltetésünket. Elküldte Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, hogy az engesztelés által segítsen felülkerekednünk a tökéletlenségeinken. Megáldott bennünket a Szentlélekkel, hogy tanúságtevő és társ legyen számunkra, valamint hogy elvezessen *örök úti célunkhoz*, amennyiben Őrá hagyatkozunk. Élvezzük ki Atyánk áldásainak teljességét ebben az életben, valamint az *Ő munkájának és dicsőségének* beteljesedését azáltal, hogy családapák leszünk az örökkévalóságra (lásd Mózes 1:39). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Gondolatok a hitelességről

Azért imádkozom, hogy ellenálljunk annak a kísértésnek, hogy magunkra vonjuk a figyelmet, és ehelyett egy sokkal nagyobb tiszteletre törekedjünk: hogy Jézus Krisztus alázatos, hiteles tanítványai legyünk.

AXVIII. század vége felé Nagy Katalin cárné bejelentette, hogy látogatást tesz birodalma déli vidékein számos külföldi követ kíséretében. A terület kormányzója, Grigorij Patyomkin, elkeseredetten igyekezett elkápráztatni a látogatókat, ezért aztán komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy bemutassa a régió eredményeit.

Az utazás bizonyos szakaszában Katalin a Dnyeper folyón utazott, büszkén mutatva a követeknek a part menti virágzó falvakat, melyekben iparkodó, boldog lakosok éltek. Egyetlen gond volt csupán: mindez csak díszlet volt. Úgy hírlik, hogy Patyomkin kartonból emelt boltokat és házakat ábrázoló homlokzatokat díszlet gyanánt. Még szorgoskodó parasztokat is hozatott, hogy virágzó gazdaság látszatát keltse. Amint a társaság továtűnt a folyó kanyarulatában, Patyomkin emberei összehajtották a mű falut, és gyorsan előresiettek vele a folyó mentén, hogy újra felállítsák ott, ahol Katalin legközelebb elhalad.

Bár napjaink történészei vitatják e történet hitelességét, a „Patyomkin-falu” kifejezés szerte a világon beépült az emberek szókincsébe. Minden olyan kísérletre használjuk, amely arra irányul, hogy másokkal elhittessük, hogy a valóságosnál jobbak vagyunk.

Helyén van a szívünk?

Természetes emberi tulajdonság az, hogy szeretnénk a legjobb arcunkat mutatni. Ezért munkálkodunk olyan

sokan oly szorgosan otthonuk külsejének csinosításán, és ezért ügyelnek az ároni papságbeli fiatal férfiak arra, hogy minden egyes hajszáluk a helyén legyen, hátha véletlenül összefutnak azzal a bizonyos lánnyal. Semmi gond sincs azzal, ha kifényesítjük a cipőnket, ha kellemesen illatozunk, vagy netán eldugjuk a mosogatnivalót, mielőtt a házitanítók megérkeznek. Amikor azonban ez végtelenségé válik, akkor mások lenyűgözésének e vágya hasznosból megtevesztővé alakul.

Az Úr prófétái mindig is felemelték figyelmeztető hangjukat azok ellen, akik csak szájukkal közelítenek az Úrhoz, és csak az ajkukkal tisztelik Őt, szívük pedig távol van Tőle.¹

A Szabadító megértő és könyörületes volt azokkal a bűnösökkel, akiknek szíve alázatos és őszinte volt, azonban igazlelkű haragra gyúlt az olyan képmutatók ellen, mint az írástudók, a farizeusok és a szadduceusok – akik igyekeztek igazlelkűnek látszani azért, hogy elnyerjék a világ dicséretét, befolyását és gazdagságát, miközben végig elnyomták azokat, akikre pedig áldást kellett volna hozniuk. A Szabadító „meszelt sírokhoz” hasonlította őket, „a melyek kívülről szépeknek tetszenek, belől pedig holtaknak csontjaival és minden undoksággal rakvák”².

Napjainkban az Úr hasonlóan kemény szavakat használt azon papságviselőkkal kapcsolatosan, akik megkísérlik takargatni bűneiket, illetve kielégíteni a büszkeségüket vagy hiú törekvésüket. Azt mondta, hogy ha ezt tesszük, akkor „a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszomorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának”³.

Miért történik ez? Miért igyekszünk olykor tevékenynek, bővelkedőnek

és elkötelezettnek mutatkozni kifelé, amikor belül – ahogyan János az Efézusbelieknek mondta – „elhagy[tuk] az első szeretet[ünket]”⁴?

Néhány esetben talán egyszerűen elvesztettük szem elől az evangélium lényegét, összetévesztvén „az isteniség látszat[át]” és „annak hatalmát”⁵. Ez különösen akkor veszélyes, ha azért mutatunk kifelé tanítványi megnyilvánulásokat, hogy személyes haszon vagy befolyás érdekében nyűgözzünk le másokat. Ekkor azt kockáztatjuk, hogy farizeus területre tévedünk, és ilyenkor legfőbb ideje, hogy megvizsgáljuk szívünket, és azonnali pályamódosítást hajtsunk végre.

Patyomkin-programok

A kísértés, hogy jobbnak tűnjünk annál, mint amilyenek valójában vagyunk, nem csupán magánéletünkben található meg, hanem az egyházi feladataink terén is.

Ismerek például egy cöveket, ahol a vezetők igen nagyratörő célokat tűztek ki az évre. Bár a célok mind érdemlegesnek tündek, mégis vagy szárnyaló és lenyűgöző kijelentésekre, vagy számokra és százalékokra összpontosultak.

Miután megbeszélétek és elfogadták e célokat, valami aggasztani kezdte a cövekelnököket. Cövekének tagjai jutottak eszébe, például a fiatal, kisgyermekes édesanya, aki a közelmúltban özvegyült meg. Azokra gondolt, akik kétségekkel vagy magánnyal küszködtek, illetve egészségbiztosítás nélkül

néztek szembe komoly betegségekkel. Azokat látta maga előtt, akik darabokra hulló házasságukkal, függőségekkel, munkanélküliséggel és mentális zavarokkal küszködtek. Mennél többet gondolkozott róluk, annál erősebben fogalmazódott meg benne az alázatra készítő kérdés: Vajon az új céljaink változást hoznak majd ezen egyháztagok életébe?

Azon kezdett töprengeni, vajon mennyiben lennének mások a cövek céljai, ha először feltették volna a kérdést: „Miből áll a szolgálatunk?”

Így aztán ez a cövekelnök visszatért a tanácsokhoz, és közösen megváltoztatták, mi álljon figyelmük középpontjában. Elhatározták, nem hagyják „az éheseknek, és a szűkölködőknek, és a mezíteleneknek, és a betegeknek és a nyomorultaknak, hogy úgy haladjanak el mellett[ük], hogy [ne vegyék] észre őket”⁶.

Új célokat tűztek ki, felismerve, hogy ezen új célok sikere talán nem mindig mérhető, legalábbis az embernek nem – hiszen hogyan is mérhetné meg valaki a személyes bizonyosságot, az Isten iránt érzett szeretetet vagy a mások iránti könyörületet?

Azt is tudták azonban, hogy „sok minden, mi számolható, nem számít, míg sok minden, mi nem számolható, nagyon is sokat számít”⁷.

Azon gondolkodom, vajon szervezeti és személyes céljaink olykor nem valamiféle modern Patyomkin-falunak felelnek-e meg. Távolról ugyan jól néznek ki, de vajon nem mulasztják-e

Brazília, Rio Grande do Norte, Natal

el megcélózni szeretett felebarátaink valódi szükségleteit?

Kedves barátaim és papságviselőtársaim, ha Jézus Krisztus leülne velünk és beszámolót kérne tőlünk a sáfárságunkról, nem vagyok meggyőződve arról, hogy különösebben érdekelnék a programok és a statisztikák. Szabadítónk inkább szívünk állapotát szeretné megtudni. Szeretné tudni, mennyire szeretjük és szolgáljuk a gondjainkra bízottakat, hogyan mutatjuk ki szeretetünket házastársunk és családjunk felé, valamint miként könnyítünk a napi terheiken. A Szabadító azt is tudni szeretné, hogyan kerülünk ti és én közelebb Hozzá és Mennyei Atyánkhoz.

Miért vagyunk itt?

Hasznos lehet megvizsgálni a szívünket. Megkérdezhetjük magunktól például, hogy miért szolgálunk Jézus Krisztus egyházában.

Sőt, azt a kérdést is feltehetjük, hogy vajon miért vagyunk most itt, ezen a gyűlésen.

Szerintem ha jómagam felszínesen válaszolnám meg ezt a kérdést, akkor azt mondanám, hogy azért vagyok itt, mert Monson elnök felkért, hogy beszéljek.

Szóval nem igazán volt más választásom.

Emellett a feleségem is, akit nagyon szeretek, elvárja, hogy részt vegyek. Neki pedig hogyan is mondhatnék nemet?

Mindannyian tudjuk azonban, hogy ezeknél jobb indokok is léteznek a gyűléseink látogatására és arra, hogy életünket Jézus Krisztus elkötelezett tanítványaiként éljük.

Azért vagyok itt, mert teljes szívemmel követni szeretném Mesteremet, Jézus Krisztust. Hőn vágyok arra, hogy megtehessek mindent, amit csak kérek ebben a nagyszerű ügyben. Éhezek arra, hogy a Szentlélek építsen, és halljam Isten hangját, amint az Ő elrendelt szolgálain keresztül szól hozzánk. Azért vagyok itt, hogy jobb ember legyek, hogy felemeljen mindazok ösztönző példája, akik fivéreim és nőtestvéreim Krisztusban, és hogy megtanuljam, miként szolgálhatom hathatósabban a szükséglet látókat.

Röviden tehát: azért vagyok itt, mert szeretem Mennyei Atyámat és Fiát, Jézus Krisztust.

Biztos vagyok abban, hogy ti is ezért vagytok itt. Ez az, ami miatt hajlandóak vagyunk áldozatokat is hozni, nem

csupán kijelenteni, hogy követjük a Szabadítót. Ezért viseljük tisztelettel az Ő szent papságát.

Szikrából máglya

Akár duzzadó és kicsattanó a bizonyosságok, akár egyházi tevékenységek inkább egy Patyomkin-falura emlékeztet, a jó hír az, hogy bármilyen már meglévő erősségekre építhettek. Itt, Jézus Krisztus egyházában az evangéliumi tantételek *napi szintű alkalmazása* révén válunk lelkileg érettebbé és kerülünk közelebb a Szabadítóhoz.

A türelem és a kitarás segítségével még a legapróbb tanítványi cselekedetből vagy a hit legkisebb parazsából is a megszentelt élet lobogó máglyája válhat. Valójában éppen így születik a legtöbb máglya – egyetlen apró szikrából.

Ha tehát kicsinynek vagy gyengének érzitek magatokat, egyszerűen jöjjetek Krisztushoz, aki erőssé teszi a gyenge dolgokat.⁸ Isten kegyelme révén még a közöttünk leggyengébbek is erősek lehetnek lelkileg, mert Isten „nem személyválogató”⁹. Ő „a hívséges Isten, a ki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízigen azok iránt, a kik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják”¹⁰.

Meggyőződés, hogy ha Isten képes kinyújtani a kezét, és megtartani egy szerény családból származó szegény német menekültet egy háború szaggatta országban, melyet egy fél világ választ el az egyház központjától, akkor képes elérni hozzátok is.

Szeretett testvéreim Krisztusban, a Teremtés Istenének, aki életet lehel a világegyetembe, bizonyosan hatalmában áll életet lehelni belétek is. Bizonyosan képes a világosság és az igazság azon valódi, lelki lényévé tenni benneteket, akik lenni szeretnétek.

Isten ígéretei biztosak és bizonyosak. Megbocsátást nyerhetünk a bűneinkre, és minden hamislelkűségtől megtisztulhatunk.¹¹ Ha pedig továbbra is befogadjuk az igaz tanítételeket és igyekszünk azok szerint élni egyéni és családi körülményeink közepette, akkor végül elérkezünk arra a pontra, ahol „nem éhez[ünk] többé, sem nem szomjúhoz[unk] többé...”, mert a Bárány, a ki a királyiszeknek közepette van, legeltet [minket], és a vizeknek élő forrásaira visz [bennünket]; és eltöröl Isten [a mi] szeméi[nkről] minden könyet”¹².

Az egyház a gyógyulás, és nem a rejtőzködés helye

Mindez azonban nem valósulhat meg, ha személyes, dogmákból épült vagy szervezeti díszletek mögé bújunk. Az efféle mesterkéltné tanítványosság nem csupán távol tart bennünket attól, hogy a magunk valójában lássuk saját magunkat, hanem azt is megakadályozza, hogy a Szabadító engesztelésének csodája révén valóban megváltozzunk.

Az egyház nem egy autósza-lon – nem olyan hely, ahol kiállítjuk magunkat, hogy mások csodálhassák lelkiségünket, képességeinket vagy gyarapodásunkat. Sokkal inkább valami-féle szerelóműhely, ahová a lerobbant

járművek karbantartásra és felújításra érkeznek.

És hát nincs-e valójában mindannyi-unknak szüksége javításra, karbantartásra és felújításra?

Nem azért jövünk az egyházba, hogy elrejtjük a gondjainkat, hanem hogy gyógyírt találjunk rájuk.

Papságviselőkként pedig további feladatunk van: hogy „legeltessétek az Istennek... nyáját, ...nem kényszerítésből, hanem örömezt; sem nem [személyes haszonszerzésből], hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájnak”¹³.

Emlékezzetek, fivéreim: „Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”¹⁴

A legnagyobb, legjobb képességű, legeredményesebb ember, aki valaha is a földön járt, egyben a legalázatosabb is volt. Leginkább lenyűgöző szolgálatát bizalmas pillanatokban végezte, csupán kevés tanú mellett, akiktől azt kérte, hogy „senkinek ne mondják”¹⁵, mit tett. Amikor valaki „jónak” nevezte Őt, gyorsan visszautasította a dicséretet, ragaszkodván ahhoz, hogy csakis Isten jó igazán.¹⁶ A világ dicsérete nyilvánvalóan semmit sem jelentett Számára; egyetlen célja az volt,

hogy szolgálja Atyját, és mindenkor azt tegye, ami Neki kedves.¹⁷ Jól tesszük, ha követjük Mesterünk példáját.

Szeressünk úgy, ahogyan Ő szeretett

Fivérek, ez a mi legfőbb és szent elhívásunk – hogy Jézus Krisztus képviselői legyünk, hogy úgy szeressünk, ahogyan Ő, hogy úgy szolgáljunk, ahogyan Ő, hogy „emell[ünk] fel a lecsüggesztett kezeket, és erősíts[ünk] meg az ellankadt térdeket”¹⁸, hogy „figyelj[ünk] oda a szegényekre és a szűkölködőkre”¹⁹, és hogy gondoskodjunk „az özvegyekről és az árvákról”²⁰.

Azért imádkozom, fivérek, hogy miközben családunkban, kvórumunkban, egyházközségünkben, cövekünkben, közösségünkben és nemzetünkben szolgálunk, ellenálljunk a kísértésnek, hogy magunkra vonjunk a figyelmet, és ehelyett egy sokkal nagyobb tiszteletre törekedjünk: hogy Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus alázatos, hiteles tanítványai legyünk. Ha ezt tesszük, azon az úton járunk majd, mely legjobb, leghamisítatlanabb és legnemesebb önmagunkhoz vezet. Erről teszek bizonyosságot Mesterünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ésaías 29:13.
2. Máté 23:27.
3. Tan és a szövetségek 121:37.
4. Jelenések 2:4.
5. Lásd Joseph Smith története 1:19; lásd még Tan és a szövetségek 84:20.
6. Mormon 8:39.
7. Albert Einsteinnek tulajdonítva.
8. Lásd Ether 12:27.
9. Apostolok cselekedetei 10:34.
10. 5 Mózes 7:9.
11. Lásd 1 János 1:9.
12. Jelenések 7:16–17.
13. 1 Péter 5:2–3.
14. Jakab 4:6.
15. Lásd Lukács 8:56.
16. Lásd Márk 10:17–18.
17. János 8:29.
18. Tan és a szövetségek 81:5.
19. Tan és a szövetségek 38:35.
20. Lásd Tan és a szövetségek 83:6.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

A papság és a személyes ima

Isten hatalmat adhat nekünk a papságban, bármilyen körülmények között legyünk is. Csak alázatosan kérünk kell.

Hálás vagyok a bizalomért, hogy szólhatok Isten papságának viselőihez szerte a földön. Érzem e lehetőség súlyát, mert valamennyire ismerem az Úr belétek vetett bizalmát. Amikor elfogadtátok a papságot, jogot nyertetek arra, hogy Isten nevében szóljatok és cselekedjete.

Ez a jog csak akkor válik valósággá, ha sugalmazást kaptok Istentől. Csak akkor tudtok majd az Ő nevében szólni, és csak akkor tudtok majd az Ő nevében cselekedni. Talán elköveztétek már azt a hibát, hogy így gondolkodtatok: „Ó, ez nem olyan bonyolult. Ha valaha is felkérnek beszédre vagy papsági áldásra, akkor majd kaphatok sugalmazást.” A fiatal diakónus vagy tanító talán a következő gondolattal vigasztalja magát: „Ha már idősebb leszek, vagy amikor elhívnak misszionáriusnak, tudni fogom majd, hogy mit mondana és mit tenne Isten.”

De gondoljatok arra a napra, amikor tudnotok kell, mit mondana és mit tenne Isten. Ez a nap már mindannyiunk számára elérkezett, bárhol legyetek is a papasági elhívások sorában. Missziós területen nőtem fel az Amerikai Egyesült Államok keleti

részén a II. világháború idején. Az egyháztagok távol laktak egymástól, és alig kaptunk benzinjegyet. A gyülekezetben én voltam az egyetlen diakónus. Az egyháztagok a gyülekezeti elnöknek adták a böjti felajánlásukat tartalmazó borítékot, amikor eljöttek az otthonunkban tartott böjti és bizonyágtételi gyűlésre.

13 éves koromban Utahba költöztünk, egy nagy egyházközségbe. Emlékszem az első megbízásomra, hogy járjak körbe egy adott környéket

és gyűjtsem be a böjti felajánlásokat. Megnéztem az egyik borítékon található nevet, és láttam, hogy a vezeték-név megegyezik a Mormon könyve három tanúja egyikének nevével. Így aztán magabiztosan kopogtattam az ajtón. A férfi kinyitotta, rám nézett, összevonta a szemöldökét, majd rám förmedt, hogy hordjam el magam. Lógó orral távoztam.

Ennek már majdnem 70 éve, de még mindig emlékszem, mit éreztem aznap, ott a küszöbön állva, hogy valamit még biztos mondanom vagy tennem kellett volna. Ha aznap indulás előtt hittel imádkozom, talán sugalmazást kaptam volna rá, hogy egy pillanattal tovább álljak ott az ajtóban, és mosolyogva valami ilyesmit mondjak: „Örülök, hogy találkoztunk. Köszönöm azt, amit Ön és a családja már eddig adott. Örömmel várom a jövő havi találkozást.”

Az is lehet, hogy ha ezt mondtam és tettem volna, ő még inkább feldühödik, és akár meg is sértődik. Azt viszont tudom, hogy én hogyan érezhettem volna magamat. Nem szomorúan, a kudarc érzetével jöttem volna el, hanem talán éreztem volna az elmémben és a szívemben ezt a gyengéd dicséretet: „Jól vagyton!” – Vagyis: jól csináltad!

Mindannyiunknak kell olyan pillanatokban Isten nevében szólni és cselekedni, amikor sugalmazás nélkül nem lesz elég a saját ítélőképességünk. Ezek a pillanatok olyankor érkezhetnek, amikor nincs idő a felkészülésre. Ez velem már gyakran előfordult. Például sok évvel ezelőtt egy kórházban, ahol egy édesapa közölte velem és a társammal, hogy az orvosok szerint a súlyosan megsérült hároméves kislánya percekben belül meg fog halni. Amikor rátettem a kezem arra az egyetlen pontra a fején, ahol nem volt kötszer, Isten szolgáljaként tudnom kellett, Ő mit tenne és mit mondana.

Azok a szavak jöttek az elmémbe és a számra, hogy a kislány élni fog. A közelemben álló orvos felháborodva horkantott fel, és felszólított, hogy álljak el az útjából. A béke és a szeretet érzésével távoztam ebből a kórteremből. A kislány életben maradt, és az e városban töltött utolsó napomon láttam, ahogy a padsorok között betotyogott az úrvacsorai gyűlésre. Még mindig emlékszem rá, milyen örömet és megelégedettséget éreztem abból fakadóan, amit az Úr szolgálatában mondtam és tettem ezért a kislányért és a családjáért.

Ezek az érzéseim a kórházban azért voltak mások, mint a diakónusként az ajtótól eljőve megtapasztalt szomorúság, mert már tudtam, milyen kapcsolatban áll egymással az ima és a papsági hatalom. Diakónusként még nem tanultam meg, hogy az Isten nevében történő szólás és cselekvés kinyilatkoztatást igényel, melyben csak akkor lehet részünk, ha imádkozunk és hittel azon munkálkodunk, hogy velünk legyen a Szentlélek.

Azon az estén, mielőtt böjti felajánlásokért odamentem volna ahhoz a bizonyos ajtóhoz, szokás szerint elmondtam az esti imát, viszont a kórházból érkező telefonhívás előtt már hetek, hónapok óta úgy imádkoztam és olyan erőfeszítést tettem, mely Joseph F. Smith elnök tanítása szerint lehetővé teszi Isten számára, hogy megadja nekünk az ahhoz szükséges

sugalmazást, hogy hatalmunk legyen a papságban. Ezekkel az egyszerű szavakkal fogalmazott:

„Nem kell sok szóval szólnunk hozzá. Nem kell öt hosszú imákkal fárasztanunk. Amire szükségünk van, és amit utolsó napi szentekként meg kell tennünk saját jólétünkért az az, hogy gyakran járuljunk elébe, ezzel bizonyítva, hogy [emlékezünk rá], hajlandóak vagyunk magunkra venni az ő nevét, betartani a parancsolatokat és erényesen dolgozni; hogy vágyunk [Lelkének] segítségére.”¹

Azután Smith elnök elmondta nekünk, miért imádkozunk, olyan szolgálóiként, akik megfogadtuk, hogy Isten nevében szólunk és cselekszünk. Azt mondta: „Miért imádkozol? Imádkozz azért, hogy Isten megismerjen, hogy meghallja imáidat, [és] megáldjon [Lelkével]”.²

Nem számít, hogy pontosan milyen szavakat használtok, ám türelemre lesz szükség. Azzal a szándékkal közeledjétek Mennyei Atyátokhoz, hogy személyesen elismerjen benneteket. Ő a mindenek felett álló Isten, mindenek Atyja, és mégis készen áll rá, hogy osztatlan figyelmet szenteljen egyik gyermekének. Talán ezért használta a Szabadító ezeket a szavakat: „Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved.”³

Könnyebb megfelelően érezni az áhítatot, ha letérdeltek vagy lehajjtátok

a fejeteket, de lehetséges átérezni, hogy Mennyei Atyátok elé járultok kötetlenebb, vagy akár magatokban elmondott imák révén is, ahogyan azt gyakran tennetek kell majd a papsági szolgálatok során. Az ébrenlét óráinak nagy részében zaj és emberek vesznek körül benneteket. Isten hallja a magatokban mondott imákat, azonban előfordulhat, hogy meg kell tanulnotok kizárni a zavaró körülményeket, mert nem biztos, hogy olyankor lesz szükségetek az Istennel való kapcsolatra, amikor épp csend van körülöttem.

Smith elnök szerint azért is imádkoznotok kell, hogy Isten elismerje a szolgálatára kapott elhívásokat. Ő minden részletre kiterjedően ismeri az elhívásokat. Elhívott titeket, és ha imádkoztok Hozzá az elhívásokról, akkor még több mindent fel fog fedni előttetek.⁴

Mondok egy példát arra, hogy mit tehet egy házitanító, amikor imádkozik. A feladatot valószínűleg már ismeritek:

„[Látogassa meg minden egyháztag házáat, buzdítva őket arra, hogy hangozan és titokban is imádkozzanak, és minden családi kötelességnek eleget tegyenek. [...]

[M]indig őrködjön az egyház felett, és velük legyen és erősítse őket;

És ügyeljen, hogy ne legyen gonoszság az egyházban, sem egymás iránti durvaság, sem hazudozás, rágalmozás vagy gonosz beszéd;

És ügyeljen, hogy az egyház gyakran összegyűljön, és arra is ügyeljen, hogy minden egyháztag megtegye a kötelességét.”⁵

Nos, ez még a tapasztalt házitanító és fiatalabb társa számára is nyilvánvalóan lehetetlen a Szentlélek segítségével nélkül. Gondoljatok csak azokra a családokra vagy egyénekre, akiknek a szolgálatára elhívást kaptatok. Az emberi ítélőképesség és a jó szándék nem lesz elég.

Így hát imádkozni fogtok a szívük megismeréséhez vezető útért, hogy tudjátok, esetleg mi hibádzik azon emberek életében és szívében, akiket nem nagyon ismertek, és akik talán nem is igazán szeretnék, hogy megismerjétek őket. Tudnotok kell, mit vár el tőletek Isten, mivel segítsétek őket, majd Isten irántuk érzett szeretetével áthatva a lehető legpontosabban meg is kell tennetek azt.

Smith elnök a papsági elhívások fontos és összetett volta miatt javasolja azt, hogy amikor imádkoztok, mindig kérjétek Istentől, hogy áldjon meg benneteket a Lelkével. Nem csupán egyszer lesz szükségetek a Szentlélekre, hanem amilyen mértékben Isten megadja nektek, állandó társatokként. Ezért kell mindig imádkoznunk azért, hogy Isten mutasson nekünk utat a gyermekeiért végzett szolgálatunkban.

Mivel ha nincs velünk a Lélek, akkor nem tudunk felnőni a papsági lehetőségeinkhez, ezért személyes céltáblái

leszünk annak, aki minden boldogság ellensége. Ha pedig rá tud venni minket a bűnre, akkor kevésbé tud vezetni bennünket a Lélek, és csökken a papsági hatalmunk. Ezért intett Smith elnök állandó imádkozásra, hogy Isten figyelmeztessen minket és megvédjen a gonosztól.⁶

Sokféleképpen figyelmeztet bennünket. A figyelmeztetések részét képezik a szabadítás tervének. A próféták, az apostolok, a cövekelnők, a püspökök és a misszionáriusok mind a figyelmeztetés hangján szólva mondják, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, valamint a szent szövetségek megkötése és betartása által meneküljünk meg a csapásoktól.

Papságviselőkként nektek is az Úr figyelmeztető hangjának kell lennetek. De ti magatoknak is hallgatnotok kell a figyelmeztetésre. A ti túlélésetek sem lehetséges a Szentlélek mindennapos társaságának védelme nélkül.

Imádkoznotok és munkálkodnotok kell érte. A szoros és keskeny ösvényen járva csakis ez tud benneteket átvezetni a gonoszság ködén. A Szentlélek kalauzol benneteket, miközben igazságot nyilatkoztat ki nektek a próféták szavainak tanulmányozása során.

Az ilyesfajta útmutatás elnyeréséhez többre van szükség alkalmoszerű figyelsnél és olvasásnál. Imádkoznotok kell és hittel kell munkálkodnotok azért, hogy a szívetekbe zárjátok az igazság szavait. Imádkoznotok kell, hogy Isten megáldjon benneteket a Lelkével, hogy Ő minden igazsághoz elvezessen és megmutassa a helyes utat. Ő így figyelmeztet és kalauzol benneteket, hogy jó úton járjatok az életetekben és a papsági szolgálatotokban.

Az általános konferencia nagyszerű lehetőség arra, hogy az Úr megerősítse a hatalmatokat, amellyel Isten papságában szolgáltok. Fel tudtok készülni imával, amint azt bizonyára

tették is e konferencia kapcsán. Hiteteket összekapcsolhatjátok azokéval, akik a konferencia folyamán fognak imádkozni, méghozzá sok áldásért sok ember számára.

A Lelket is hívják majd, hogy pihenjen meg a prófétán, aki az Úr szócsöve. Az apostolokért és az Isten által elhívott szolgálók mindegyikéért szintén imádkozni fognak. Ebbe pedig mindannyian beletartoztok, a legfrissebb diakónustól a tapasztalt főpapig, és azok is, legyenek akár idősek, akár fiatalok, akik talán hamarosan a lélekvilágba mennek, ahol ezt hallják majd: „Jól vagyok jó és hű szolgám”⁷.

Lesznek olyanok is, akiket meglepetésként ér majd ez az üdvözlés. Meglehet, hogy soha nem viseltek magas hivatalt Isten földi királyságában. Egyesek talán úgy érzik majd, hogy nem sok eredménye volt a munkájuknak, vagy bizonyos szolgálati lehetőségek soha nem nyíltak meg előttük. Mások pedig esetleg úgy érzik, hogy a szolgálati idejük ebben az életben rövidebb lett, mint remélték.

Az Úr mérlegén azonban nem a viselt hivatal vagy a szolgálat időtartama mérettetik meg. Ezt elárulja nekünk az Úr szőlőskerti munkásokról szóló példázata, ahol a fizetség a szolgálat időtartamától vagy helyszínétől függetlenül ugyanaz volt. Jutalmukat a szolgálat minőségéért kapják majd.⁸

Ismerek egy férfit – drága barátom ő –, akinek a szőlőskertben végzett halandó szolgálata tegnap éjjel 11 órakor véget ért. Rákos betegségét már évek óta kezelték. A kezelés, a szörnyű fájdalom és a nehézségek éveit alatt elfogadta az arra szólító elhívást, hogy hetente gyűléseket tartson egyházközsége azon tagjainak – többek között özvegyeknek –, akiknek már nincsenek otthon gyermekei, és legyen felelős értük. Az volt a feladata, hogy vigaszt

nyújtson nekik jó társaság és evangéliumi tanulás segítségével.

Amikor megkapta az utolsó letaglózó prognózist, mely szerint már csak rövid ideje van hátra, a püspöke épp üzleti úton volt. Két nappal később a főpapok csoportjának vezetőjén keresztül üzenetet küldött a püspökének. A következőket mondta a megbízásáról: „Úgy tudom, a püspök elutazott, ezért én lépek a tettek mezejére. Szerintem jövő hétfőn tarthatnánk egy összejövetelt a csoportunknak. Két egyháztag körbe tudna vezetni minket a Konferencia-központban. Szükségünk lenne néhány egyháztagra, aki elvisz minket oda, és néhány cserkészre, aki tolja a kerekesszékeket. A jelentkezések függvényében akár elegenden is lehetünk ahhoz, hogy az idősek maguk megoldják ezt, de jó lenne némi tartalék, ha szükséges. Ezenkívül jó családi este lehet ez a segítőknek, ha a családjukat is magukkal hozzák. Visszajelzést várok, mielőtt közzétenném a tervet. Köszönettel...”

Később egy telefonhívással lepte meg a püspököt. Saját állapotára vagy a megbízásában végzett hősiességre utalást sem téve azt kérdezte: „Püspök, tehetek érted valamit?” Csak a Szentlélek tehetne számára lehetővé a püspök terhének átérését akkor, amikor a saját terhe oly megsemmisítő volt. És csak a Lélek tehetne számára lehetővé egy fivérei és nővérei szolgálatára irányuló terv ugyanolyan pontos

kidolgozását, mint fiatal korában, amikor cserkésztalálkozókat szervezett.

Hívó ima által Isten hatalmat adhat nekünk a papságban, bármilyen körülmények között legyünk is. Csak alázatosan kérnünk kell, hogy a Lélek megmutassa nekünk, minek a kimondását és megtételét várja el tőlünk Isten, majd továbbra is érdemesen kell élnünk erre az ajándékra.

Tanúbizonyosságomat teszem nektek arról, hogy az Atyaisten él, szeret minket, és meghallja minden imánkat. Bizonyosságot teszek arról, hogy Jézus az élő Krisztus, akinek az engesztelése lehetővé teszi számunkra, hogy megtisztulván érdemesek legyünk a Szentlélek társaságára. Bizonyosságot teszek arról, hogy hitünknek és szorgalmunknak köszönhetően egy napon meghallhatjuk ezeket az örömteli szavakat: „Jól vagyok jó és hű szolgám”⁹. Azért imádkozom, hogy ily csodálatos zárszót halljunk a Mestertől, akit szolgálunk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998). 23.
2. *Tanítások: Joseph F. Smith*. 26.
3. Lukács 11:2.
4. Lásd Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 215–21.
5. Tan és a szövetségek 20:51, 53–55.
6. Lásd *Tanítások: Joseph F. Smith*. 26.
7. Máté 25:21.
8. Lásd Máté 20:1–16.
9. Máté 25:21.

Thomas S. Monson elnök

Papság – egy szent ajándék

*Mindannyiunkra rábízták az egyik legdrágább ajándékot,
melyet az emberiségre valaha is ráruháztak.*

Az egyik legélelénkebb emléke-
met arról az eseményről ör-
zöm, amikor újonnan elrendelt
áronipapság-viselőként részt vettem
egy papsági gyűlésen és énekeltem
a nyitó himnuszt: „Isten hű fiai, tiétek
a szent papság.”¹ Azokhoz szólva,
akik ma itt a Konferencia-központban,
valamint világszerte összegyűltetek,
e különleges himnusz szavait idézve
mondom én is azt, hogy *gyertek Isten
hű fiai, kik elnyertétek a papságot!*
Gondoljuk át az elhívásunkat, tekintsük
át a feladatainkat, határozzuk meg a
kötelességünket, és kövessük Urunkat,
Jézus Krisztust! Jóllehet életkorunk,
szokásaink vagy nemzetiségünk külön-
böző, papsági elhívásainkban egyik
vagyunk.

Az, hogy Keresztelő János Oliver
Cowderynek és Joseph Smithnek
visszaállította az ároni papságot, a
legjelentősebb történés mindannyiunk
számára. Hasonlóképpen azt az ese-
ményt is nagy becsben tartjuk, amikor
a melkisédeki papság visszaállított
Josephnek és Olivernek Péter, Jakab
és János által.

A legkomolyabban kell hát tekin-
tenünk az általunk viselt papsággal

járó elhívásainkra, felelősségeinkre és
kötelességeinkre.

Hatalmas felelősséget éreztem,
amikor diakónusként elhívtak, hogy
a kvórum titkáráként szolgáljak. Az
általam vezetett feljegyzéseket a lehető
leglelkiismeretesebben vezettem, mivel
a tőlem telhető legjobban akartam
szolgálni az elhívásomban. Munkámat
hatalmas büszkeséggel végeztem. Az
azóta betöltött összes pozíciómban is
mindig az vezérelt, hogy a képessége-
imhez mérten minden tőlem telhetőt
megtegyek.

Remélem, hogy az ároni papságba
elrendelt összes fiatal férfi megkapta
az elrendelt elhívásának szentségével kap-
csolatos lelki felvilágosítást és lehető-
ségeket arra, hogy felmagasztalja ezt az
elhívását. Nekem diakónusként akkor
volt ilyen lehetőségben részem, amikor
a püspökség megkért, hogy vigyem
el az úrvacsorát egy házhoz kötött
egyháztagnak, aki úgy másfél kilomé-
terre lakott a gyülekezeti házunktól.
Azon a különleges vasárnap délelőtt
kopogtattam Wright testvér ajtaján,
majd hallottam, ahogy gyenge hangján
behív az otthonába. Ekkor azonban
nem csupán szerény hajlékába léptem

be, hanem egy olyan szobába, melyet
eltöltött az Úr Lelke. Odaléptem Wright
testvér ágyához, majd óvatosan egy
falat kenyeret helyeztem az ajkaihoz.
Azután odatartottam a vizes pohárkát,
hogy ihasson belőle. Mikor elköszön-
tem tőle, ő csak könnyes szemmel
annyit mondott: „Isten áldjon, fiam.”
Isten pedig valóban megáldott – azzal,
hogy méltányolni tudjam az úrvacsora
szent jelképeit, valamint az általam
viselt papságot is.

Az egyházközségünkben lévő egyik
diakónus, tanító vagy pap sem fogja
soha elfelejteni azokat az emlékezetes
látogatásokat, melyeket a Utah állam-
beli Clarksonba, Martin Harris sírházhoz
tettünk, aki a Mormon könyve három
tanújának egyike volt. Miközben ott
álltunk a sírját jelölő magas gránitosz-
lop előtt, az egyik kvórumvezetőnk
pedig felolvasta nekünk a Mormon
könyve elejéről a három tanú bi-
zonyságtételének mélyreható szavait,
fokozatosan egyre jobban megszerettük
e szent feljegyzést és a benne található
igazságokat.

Akkoriban azt a célt tűztük ki, hogy
Móziás fiaihoz hasonlóvá váljunk. Ezt
olvashatjuk róluk:

„[M]egerősödtek az igazság ismeretében, mert jó felfogású emberek voltak és szorgalmasan kutatták a szentírásokat, hogy Isten szavát megismerjék.

De ez nem minden; sok imádkozásnak és böjtnek adták magukat, ezért rendelkeztek a prófétálás lelkével és a kinyilatkoztatás lelkével, és amikor tanítottak, akkor Istentől való hatalommal és felhatalmazással tanítottak.”²

El sem tudok érdemesebb célt képzelni egy fiatal férfi számára annál, hogy olyan bátornak és igazlelkűnek nyilvánítsák, mint Móziás fiait.

Ahogy közeledett a 18. születésnapom, és készültem a második világháború miatti kötelező katonai szolgálatomra, ajánlást kaptam a melkisédeki papság elnyerésére, melyhez azonban először fel kellett hívnom a cöveknökömet, Paul C. Childot, hogy interjút készíthessen velem. Olyan ember volt ő, aki egyszerűen imádtá és értette is a szentírásokat, és minden szándéka az volt, hogy mások is hasonlóképpen tegyenek. Mivel a barátaimtól már korábban hallottam, hogy milyen részletes és alapos interjúkat szokott tartani, reméltem, hogy a szentírásokkal kapcsolatos tudásom nem fog nagyon

előtérbe kerülni. Éppen ezért, amikor felhívtam, azt javasoltam, hogy a következő vasárnap egy olyan időpontban találkozzunk, ami nem sokkal a saját úrvacsorai gyűlése előtt volt.

Ő erre így felelt: „Ó, Monson testvér, akkor nem lenne elég időnk arra, hogy tanulmányozzuk a szentírásokat.” Aztán azt javasolta, hogy inkább három órával az úrvacsorai gyűlése előtt találkozzunk és megkért, hogy majd hozzam magammal a személyesen bejelöltetett és jegyzetekkel ellátott szentíráskötetemet.

Amikor azon a vasárnapon megérkeztem az otthonába, szívélyesen fogadtak, az interjú pedig kezdetét vette. Child elnök ekkor ezt mondta: „Monson testvér, te viseled az ároni papságot. Előfordult már, hogy részesültél az angyalok szolgálatában?” Nemmel válaszoltam. Amikor megkérdezte, hogy tudtam-e, hogy márpedig jogosult vagyok erre, szintén nemmel feleltem.

Aztán így utasított: „Monson testvér, mondd fel nekem fejből a Tan és a szövetségek 13. szakaszát.”

Én pedig elkezdtem: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik

az angyalok szolgálattételének... kulcsaival...”

„Itt állj meg!” – utasított Child elnök. Aztán kedves, nyugodt hangon a következő tanácsot adta: „Monson testvér, soha ne feledd, hogy áronipapságviselőként jogosult vagy az angyalok szolgálattételére.”

Olyan érzésem támadt, mintha akkor tényleg ott lett volna egy angyal a szobában. Azt az interjút soha nem fogom elfelejteni. Még mindig érzem annak az ünnepélyes eseménynek a lelkületét, amikor együtt felolvastuk az ároni és a melkisédeki papság felelősségeit, kötelezségeit és áldásait – mely áldásokban nem csak nekünk lehet részünk, hanem családunknak és azoknak is, akiket kiváltságunk lesz szolgálni.

Elderré rendeltek, majd a haditengerészetnél töltendő szolgálatom megkezdésének napján az egyházközségem püspökségének egyik tagja is csatlakozott a családtagjaimhoz és barátaimhoz a vasútállomáson, hogy elköszönhessen tőlem. A vonat indulása előtti pillanatban átadott egy kis könyvet, mely a *Misszionáriusi kézikönyv* címet viselte. Felnevettem,

és megjegyeztem neki, hogy nem misszióba indulok.

Ő viszont csak ennyit válaszolt: „Azért tedd csak el. Még jól jöhet.”

Jól is jött, ugyanis éppen szükségem volt egy kemény, téglalap alakú tárgyra, hogy a málhazsákom aljába téve az tartást adjon neki, a ruháim pedig ne gyűrődjenek össze. A *Misszionáriusi kézikönyv* pont ilyen volt, és igen jó szolgálatot tett a zsákom alján 12 hétig.

A karácsonyi eltávozásunk előtt a gondolataink már otthon jártak. A barakkok elcsendesedtek, a csöndet azonban megtörte a szomszédos ágyon fekvő cimborám – egy mormon fiú, Leland Merrill –, aki fájdalmasan nyögdecselni kezdett. Megkérdeztem tőle, hogy mi a baj, ő pedig elmondta, hogy nagyon rosszul érzi magát. Nem akarta felkeresni a gyengélkedőt, mert tudta, hogy akkor másnap biztosan nem engedik majd hazamenni.

Az órák múlásával az állapota egyre rosszabb lett. Végül aztán – mivel tudta, hogy én elder vagyok – megkért, hogy adjak neki egy papsági áldást.

Azelőtt még sosem adtam papsági áldást, soha nem is kaptam, de még azt sem láttam, hogy más kapott volna. Miközben csendben segítségért imádkoztam, eszembe jutott, hogy ott van a *Misszionáriusi kézikönyv* a málhazsákom alján. Gyorsan kiürítettem a zsákot, a könyvet pedig az éjjeli lámpám alá tartottam. Elolvastam, hogyan kell betegeknek áldást adni. Számos kíváncsi tengerész figyelmének kereszttüzeiben nekiláttam az áldásnak. Mire mindent visszapaoltam a zsákomba, Leland Merrill már úgy aludt, mint egy kisgyerek. Másnap reggel úgy ébredt, hogy teljesen jól érezte magát. Mindketten hatalmas hálát éreztünk a papság hatalmáért.

Az évek során azután olyan sok lehetőségem adódott áldást adni a szükségét szenvedőknek, hogy meg sem tudnám számolni. Minden egyes ilyen alkalommal mélységes hálát adtam azért, hogy Isten rám bízta ezt a szent ajándékot. Tisztelem a papságot. Újra és újra tanúja vagyok a hatalmának. Láttam már az erejét. Ámúltam a csodákon, melyeket lehetővé tett.

Fivérek, mindannyiunkra rábízták az egyik legdrágább ajándékot, melyet az emberiségre valaha is ráruháztak. Miközben becsben tartjuk a papságunkat, az életünket pedig úgy éljük, hogy mindig érdemesek legyünk a viselésére, a papság áldásai özönlenni fognak rajtunk keresztül. Nagyon szeretem a Tan és a szövetségek 121. szakaszának 45. versét, mely elmondja, mit kell tennünk, hogy érdemesek legyünk: „Bensődöt... töltsé be a jószívűség minden ember, és a hit házanépe iránt, gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a papság tana úgy csapódik majd le lelkeden, mint az égből érkező harmat.”

Isten papságának viselőiként az Úr Jézus Krisztus munkájában veszünk részt. Válaszoltunk az Ő hívására; az Ő megbízatásában járunk el. Tanuljunk Róla! Járjunk az Ő nyomdokaiban! Éljük az Ő előírásai szerint! Ha így teszünk, felkészültek leszünk, bármilyen szolgálat elvégzésére is hívjon el bennünket. Ez az Ő munkája. Ez az Ő egyháza. Ő valóban a mi vezérünk, a Dicsőség Királya – méghozzá Isten Fia. Bizonyágomat teszem arról, hogy Ő él. Ezt a tanúságot pedig az Ő szent nevében teszem, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Isten hú fia. *Himnuszok*, 205. sz.
2. Alma 17:2–3.

Thomas S. Monson elnök

A templom áldásai

A templomban a lelkiség kiterjedését és a békesség érzését kaphatjuk.

Szeretett testvéreim, nagyon hálás vagyok azért, hogy veletek lehetek ezen a húsvét reggelen, amikor gondolataink a világ Szabadítójára irányulnak. Szeretettel üdvözöllek mindannyiőtokat, és azért imádkozom, hogy Mennyei Atyánk sugalmazza szavaimat.

Ezen a konferencián hét esztendeje annak, hogy az egyház elnökeként támogattatok. Szorgos évek voltak ezek, és nem csupán jó néhány kihívás, hanem számtalan áldás is kísérte őket. Ezen áldások közül a legélvezetesebbek és legszentebbek közé tartoztak azok az alkalmak, amikor templomokat szentelhettem fel, akár első alkalommal, akár újra.

Tavaly novemberben az új, csodaszép Arizonai Phoenix templomot állt kiváltságomban felszentelni. Velem volt Dieter F. Uchtdorf elnök, Dallin H. Oaks elder, Richard J. Maynes elder, Lynn G. Robbins elder és Kent F. Richards elder is. A felszentelés előtti estén káprázatos kulturális ünnepségre került sor, ahol a templomkörzet négyezernél is több fiatalja gyönyörű előadást tartott. Másnap három szent és felemelő szekcióban felszenteltük a templomot.

A templomépítések nagyon jól jelzik az egyház növekedését. Jelenleg világszerte 144 templomunk működik, 5 áll felújítás, 13 pedig építés alatt. Ezekén kívül 13 templomot már bejelentettünk;

ezek most az építkezést megelőző előkészítő szakasz különböző fázisaiban vannak. Az idei évben 2 templom újraszentelésére és 5 új templom felszentelésére számítunk, melyek befejezése a terveknek megfelelően közeleg.

Az elmúlt két évben, miközben a korábban bejelentett templomokra összpontosítottuk erőnket, a további templomokra vonatkozó terveket felfüggesztettük. Ma reggel azonban rendkívül nagy öröömre szolgál, hogy három új templomot jelenthetek be, melyek a következő helyszíneken

fognak felépülni: Elefántcsontpart, Abidjan; Haiti, Port-au-Prince; és Thaiföld, Bangkok. Mily csodálatos áldások várnak hithű egyháztagjainkra ezeken a területeken, sőt, valójában bárhol a világon, ahol templomok vannak!

A további templomokra való igény felmérése és a helyszínek keresése folyamatos, mert szeretnénk, hogy a lehető legtöbb egyháztagnak lehetősége legyen nagy időbeli és anyagi áldozatok nélkül is eljutni a templomba. A korábbiakhoz hasonlóan folyamatosan tájékoztatunk majd benneteket az ilyen jellegű döntéseinkről.

Amikor a templomokra gondolok, figyelmem a falaikon belül elnyert számtalan áldás felé fordul. Amikor belépünk a templom kapuján, magunk mögött hagyjuk a világ figyelemelterelő dolgait és zűrzavarát. E megszentelt szentélyben szépség és rend honol. Lelkünk megpihenhet, életünk gondjai pedig haladékat kapnak.

A templomban a lelkeség olyan kiterjedését, a békesség olyan érzését kaphatjuk, mely az emberi szívbe hatoló minden más érzést felülmúl. Megértjük, mit is jelentenek valójában a Szabadító e szavai: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek... Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!”¹

Az ilyen békesség minden szívbe be tud hatolni – az aggódó szívbe éppen úgy, mint abba, melyet gyász nyomaszt, mely össze van zavarodva vagy segítségért fohászcodik.

Nemrég első kézből szereztem tudomást egy fiatalemberről, aki segítségért fohászcodó szívvel ment a templomba. Sok hónappal azelőtt elhívást kapott, hogy Dél-Amerikában szolgáljon missziót, azonban olyan sokáig nem kapott vízumot, hogy elhívását módosítani kellett az Egyesült Államok egyik missziójára. Csalódott volt ugyan, hogy nem szolgálhat eredeti elhívásának területén, mégis keményen dolgozott ezen az új helyen, és elhatározta, hogy legjobb képességei szerint fog szolgálni. Elkészerítették azonban az olyan misszionáriusokkal szerzett negatív élmények, akiket – úgy tűnt – az evangélium megosztásánál jobban érdekelt a szórakozás.

Néhány röpké hónap elteltével ez a fiatalember nagyon komoly egészségügyi problémával nézett szembe, melynek eredményeként részben le is bénult, ezért hazaküldték.

Pár hónappal később teljesen felgyógyult, és a bénulása is megszűnt. Azt mondták neki, hogy újra szolgálhat misszionáriusként, mely áldásért nap mint nap imádkozott. Az egyetlen kiábrándító hír az volt, hogy ugyanabba a misszióba kell visszamennie, ahonnan eljött, és ahol úgy érezte, hogy néhány misszionárius viselkedése és hozzáállása nem üti meg a mércét.

Elment a templomba, hogy vigaszra leljen és megerősítést kapjon arról, hogy része lehet jó misszionáriusi élményben. A szülei is imádkoztak, hogy ez a templomlátogatás megadja a fiuknak a szükséges segítséget.

Amikor ez a fiatalember a szertartásgyűlés után a celesztialis terembe lépett, egy székre ülve útmutatásért kezdett imádkozni Mennyei Atyjához.

Nem sokkal utána egy Landon nevű fiatalember is belépett a celesztialis terembe. Rögtön a székben ülő, lehunyt szemű, jól láthatóan imádkozó fiatalemberre esett a pillantása. Landon félreérthetetlen késztetést kapott arra, hogy beszéljen vele. Nem akarta viszont félbeszakítani, ezért úgy döntött, hogy vár. Eltelt még jó néhány perc, és a fiatalember még mindig imádkozott, Landon viszont tudta, hogy nem halogathatja tovább, amire késztetést érez. Odament hát hozzá és gyengéden megérintette a vállát. A fiatalember kinyitotta a szemét, meglepődve, hogy megzavarják. Landon azt súgta neki: „Késztetést éreztem rá, hogy beszéljek veled, bár nem igazán tudom, miért.”

Beszélgetni kezdtek, és a misszionárius kiöntötte a szívét Landonnak, feltárva a körülményeket, és elmondva,

hogy szeretne vigaszt és biztatást kapni a missziójával kapcsolatban. Landon, aki csak egy éve tért vissza sikeres missziójából, mesélt saját misszionáriusi élményeiről, a kihívásokról és az aggodalmairól, és hogy miként fordult az Úrhoz segítségért és milyen áldásokat kapott. Szavai vigasztalóak és biztatóak voltak, a missziója iránti lelkesedése pedig átragadt a beszélgetőtársára is. A fiatalember félelmei elcsitulnak, és a békesség érzése szállta meg. Mély hálát érzett, amikor felismerte, hogy imája válaszra talált.

A két fiatalember mondott egy közös imát, majd Landon menni készült, örülve annak, hogy hallgatott a kapott késztetésre. Amikor felállt, hogy induljon, a másik fiatalember még megkérdezte: „Hol szolgáltál missziót?” Eddig a pontig egyikük sem említette a missziója nevét. Amikor Landon megnevezte a misszióját, könnyek gyűltek a misszionárius szemébe. Landon pontosan abban a misszióban szolgált, ahová ő visszatérni készült.

Landon egy nemrég nekem küldött levélben megosztotta velem, mivel búcsúzott tőle ez a fiatalember: „Hittem abban, hogy Mennyei Atyám meg fog áldani, de el sem tudtam képzelni,

Rosemary M. Wixom
az Elemi általános elnöke

hogy olyasvalakit küld a segítségemre, aki a saját missziómban szolgált. Most már tudom, hogy minden rendben lesz.”² Meghallgatásra és válasza talált egy őszinte szív alázatos imája.

Testvéreim, életünkben lesznek kísértéseink, lesznek próbatételeink és kihívásaink. Ha elmegyünk a templomba, és emlékszünk az ott kötött szövetségekre, akkor jobban le tudjuk győzni ezeket a kihívásokat és meg tudunk birkózni a próbatételeinkkel. A templomban békességre lehetünk.

A templom áldásai felbecsülhetetlenek. Az egyik ilyen áldás, amiért életem minden napján hálás vagyok, az, amelyben szeretett feleségemmel, Francessel volt részünk, amikor a szent oltárnál térdelve olyan szövetségeket kötöttünk, melyek az egész örökkévalóságra összekötnek minket. Nincs becsebb áldás számomra az annak tudatából nyert békességnél és vigasztól, hogy ő és én újra együtt leszünk majd.

Áldjon meg minket Mennyei Atyánk azzal, hogy velünk legyen a templomi hódolat lelkülete, hogy engedelmessédjünk a parancsolatainak, és hogy figyelmesen járjunk Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nyomdokaiban. Bizonyosságot teszek arról, hogy Ő a mi Megváltónk. Ő Isten Fia. Ő az, aki előjött a sírból azon az első húsvét reggelen, az örök élet ajándékát hozva el magával Isten minden gyermeke számára. Ezen a gyönyörű napon, amikor ezt a jelentős eseményt ünnepeljük, mondjunk hálaadó imát a Tőle kapott nagyszerű és csodálatos ajándékokért. Azért imádkozom alázattal, hogy ez így legyen, az Ő szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 14:27.

2. Thomas S. Monson birtokában lévő levelezés.

Visszatérés a hithez

Mindannyian megerősíthetjük a Jézus Krisztusba vetett hitünket saját utazásunk során, és öröme lelhetünk.

Monson elnök, ezen a húsvét reggelen nagyon hálásak vagyunk, hogy hallhatjuk élő prófétánk hangját. Nagy becsben tartjuk szavainkat, köztük e tanácsokat: „találjatok örömet az utazásban”¹ és „legyetek jó reménységben”.²

Az elemis gyerekek az idén megosztják a Jézus Krisztusba vetett hitük örömét és fényét, amikor a Tudom, hogy Szabadítóm szeret engem című dalt éneklük, amelyben felcsendül ez az igazság: „Ő él, tudom! Szívem Néki átadom...”³ Az elemis gyermekekhez hasonlóan mi is mindannyian megerősíthetjük a Jézus Krisztusba vetett hitünket saját utazásunk során, és öröme lelhetünk.

Nemrégiben egy vasárnapi segítőegyleti gyűlésen meghallgattam egy fiatal édesanya megtéréshez vezető útjának egy részletét. Az egyházban nőtt fel; szülei tanították neki az evangéliumot. Járt az Elemibe, a Fiatal Nőkhöz és ifjúsági hitoktatásra. Szeretett igazságokat tanulni és felfedezni. Állandóan a *miért*ek megértésére törekedett. Russell M. Nelson elder ezt mondta: „Az Úr csak az érdeklődő elmét képes tanítani.”⁴ Ez a fiatal nő pedig tanítható volt.

Középiskola után egyetemre ment, aztán a templomban összepecsételték

egy visszatért misszionáriussal, és gyönyörű gyermekeik születtek.

Az érdeklődő elme lelkületéhez hűen ez az édesanya továbbra sem szünt meg kérdéseket feltenni. De ahogy a kérdések egyre nehezebbek lettek, úgy a válaszok is. Néha pedig nem adatott válasz – vagy nem olyan, amely békességet hozott volna. Idővel aztán a válaszok keresése közben egyre több kérdése támadt, és elkezdte megkérdőjelezni hite legalapvetőbb elemeit.

E zavaros időszakban néhányan azt mondták neki: „Támaszkodj az én hitemre!” Ő viszont így gondolkodott:

„Nem tehetem. Ti nem értitek; nem ti viaskodtok ezekkel a problémákkal.” Így emlékszik vissza: „Kész voltam udvariasan viszonyulni azokhoz, akikben a kételynek még a szikrája sem volt, de elvártam, hogy ők is hasonlóan forduljanak felém.” Sokan így is tettek.

Majd ezt mondta: „Szüleim ismerték a szívemet, és teret hagytak nekem. Eldöntötték, hogy szeretni fognak, miközben megpróbálok magam rájönni a dolgokra.” Hasonlóképpen e fiatal édesanya püspöke is gyakran találkozott vele, és mindig biztosította őt a belé vetett bizalmáról.

Egyházközsége tagjai se haboztak kimutatni szeretetüket, és a nő érezte, hogy közéjük tartozik. Egyházközsége nem a tökéletes álarc viselésének színtere volt, hanem egymás táplálásának helyszíne.

„Érdekes volt – emlékszik vissza. – Ez alatt az idő alatt valós kapcsolatot éreztem a nagyszüleimmel, akik már meghaltak. Szurkoltak nekem és biztattak, hogy folytassam a próbálkozást. Éreztem, amint ezt mondják: »Arra koncentrálj, amit tudsz.«”

Számottevő támogatói csapata ellenére kevésbé tevékenyvé vált. Így mesélt erről: „Nem helytelen viselkedés vagy lelki közöny miatt távolodtam el az egyháztól, nem is azért, mert kifogást kerestem, hogy ne kelljen betartani a parancsolatokat, vagy mert könnyű kiútra vágytam. Úgy éreztem, választ kell találnom a kérdésekre: »Miben is hiszek valójában?«”

Ekkortájt épp Teréz anya írásait olvasgatta, akiben hasonló érzések kavargtak. Egy 1953-as levélben Teréz anya ezt írta: „Kérem, imádkozzanak kifejezetten értem, nehogy tönkretegyem az Úr munkáját, és hogy Urunk megmutassa magát – mert oly szörnyű sötétség honol bennem, mintha minden halott lenne. Ezt érzem többé-kevésbé azóta, hogy elkezdtem »a munkát«. Kérje Urunkat, hogy adjon nekem bátorságot.”

Périer érsek így válaszolt a levélre: „Isten vezérli Önt, drága anyám; nem jár annyira a sötétben, mint gondolja. A követendő út nem mindig látszik világosan azon nyomban. Imádkozzék világosságért! Ne döntsön elhamarkodottan! Hallgassa meg, mit mondanak mások, vegye figyelembe az érvelésüket! Mindig talál majd valamit, ami segíthet. [...] Ha a hit, az ima és az elme vezeti a helyes szándékkal, akkor elegendő, amije van.”⁵

Barátom úgy gondolta, hogy ha Teréz anya képes volt a vallása szerint élni úgy, hogy nem volt meg mindenre a válasza és nem mindenben látott tisztán, akkor talán ő is képes lesz rá. Hittel meg tud tenni egyetlen egyszerű kis lépést – aztán meg a következőt. Koncentrálhat azokra az igazságokra, amelyekben hisz, és hagyhatja, hogy ezek az igazságok eltöltsék az elméjét és a szívét.

Visszatekintve ezt mondta: „Bizonyságom olyanná vált, mint egy kupac hamu. Az egész elégett. Nem maradt más, csak Jézus Krisztus.” Így folytatta: „Ő azonban nem hagy

magadra, amikor kérdéseid vannak. Amikor az ember igyekszik betartani a parancsolatokat, az ajtó tárva-nyitva áll. Az ima és a szentírások tanulmányozása elképesztően fontossá vált.”

E nőtestvér első lépése hite újbóli felépítése felé az volt, hogy az alapvető evangéliumi igazságokkal kezdte. Vásárolt egy elemis énekeskönyvet, és elkezdte olvasni a dalok szövegét. Úgy érezte, kincset tart a kezében. Imádkozott, hogy legyen hite felemelni a súlyt, mely ránehezedett.

Megtanulta, hogy amikor olyan kijelentéssel találja magát szemben, amely kételyt ébreszthet benne, akkor „meg tud állni, áttekintheti a teljes képet, és személyessé teheti az evangéliumot”. Így mesélt erről: „Mindig arra gondoltam: »Vajon ez a helyes út számomra és a családom számára? Néha feltettem magamnak a kérdést: »Mit szeretnék a gyermekeim számára?« Ráébredtem, hogy azt szeretném, ha a templomban kötnének házasságot. Ekkor költözött vissza a szívembe a hit.”

Jeffrey R. Holland elder nemrég ezt mondta: „alázattal, hittel és a Szentlélek hatását követve [törekedjünk] az igazságra *minden* alkalommal”.⁶

Noha a nőtestvérnek voltak kérdései a Mormon könyve eredetét illetően, nem tudta tagadni a Mormon könyvből megismert igazságokat. Az Újszövetség tanulmányozására összpontosított, hogy jobban megértse a Szabadítót. „Idővel azonban – mondta – újra a Mormon könyvével találtam magam, mert szerettem azt az érzést, amelyet akkor éreztem, amikor Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről olvastam.”

Arra jutott, hogy „kell, hogy legyenek saját lelki élményeid az ebben a könyvben álló igazságokról” – és neki voltak. Így magyarázta: „Móziást olvastam, és teljes mértékben azt éreztem, hogy vezetnek engem. »Higgyetek

Istenben; higgyétek el, hogy ő van, és hogy ő teremtett minden dolgot, a mennyben is és a földön is; higgyétek el, hogy minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is; higgyétek el, hogy az ember nem fogja fel mindazon dolgokat, melyeket az Úr felfogni képes.⁷

Ekkortájt hívták el zongoristának az Elemiben. „Biztonságos volt – idézi fel. – Azt akartam, hogy a gyermekeim ott legyenek az Elemiben, és így én is ott tudtam lenni velük. A tanításra pedig még nem álltam készen.” Szolgálata során továbbra is érezte a körülötte lévőkötől a hívást: „Gyere! Szükségünk van rád, bárhol is tartasz, s majd félúton találkozunk. Add át, bármi is az, amit fel tudsz kínálni.”

Az elemis dalokat játszva gyakran gondolt erre: „Itt vannak ezek az igazságok, amelyeket szeretek. Még mindig tudok bizonyosságot tenni. Azt fogom mondani, amit tudok és amiben megbízom. Lehet, hogy nem a tudás tökéletes felajánlása lesz, de az én saját felajánlásom lesz. Amire összpontosítok, egyre kitágul a bensőmben. Csodálatos érzés újra eljutni az evangélium lényegéhez és tisztán látni!”

Miközben ezt a fiatal nőtestvért hallgattam azon a vasárnap délelőttön, amint megosztotta utazásának történetét, emlékezetembe ötlött, hogy mindannyiunknak „Megváltónk sziklájára

...kell építen[ünk] az alap[unkat]”⁸ Emlékezetembe idéztem Jeffrey R. Holland elder tanácsát is: „kapaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok!”⁹

E nőtestvér tanítása során minden korábbinál jobban ráébredtem, hogy őszinte kérdéseinkre akkor kapunk válaszokat, amikor buzgón kutatunk, és amikor a parancsolatok szerint élünk. Emlékeztetett arra, hogy hitünk képes átívelni a jelen értelem korlátain.

És ő, mennyire szeretnék olyan lenni, mint azok, akik körülvették ezt a fiatal anyát, szeretetet és támaszt nyújtva neki! Ahogyan azt Dieter F. Uchtdorf elnök mondta: „...mindannyian zárándokok vagyunk, akik Isten világosságát keresik, miközben a tanítványság ösvényén utazunk. Nem ítélünk el másokat azért, hogy mennyi világosságuk van vagy nincs, hanem inkább táplálunk és bátorítunk minden világosságot, amíg tisztán, fénylően és igazán fel nem ragyog.”¹⁰

Amikor az elemis gyerekek az Egy gyermek imája című dalt éneklük, ezt a kérdést teszik fel: „Mennyei Atyám, ott vagy igazán? Hallod-e és megválaszolod az imám?”¹¹

Talán mi is eltűnődünk: „Vajon igazán ott van Mennyei Atyánk?” Aztán pedig – a barátnőmhöz hasonlóan – örvendezhetünk, amikor a válaszok megérkeznek a

maguk csendes, egyszerű bizonyosságában. Bizonyosságomat teszem arról, hogy ezek az egyszerű megerősítések jönni fognak, amint az Úr akarata a sajátunkká válik. Bizonyosságomat teszem arról, hogy az igazság jelen van ma a földön, és Isten evangéliuma megtalálható Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Örömet lelteni a földi utazásunkban, *Liahóna*, 2008. nov. 85.
2. Thomas S. Monson: Legyetek jó reménységben! *Liahóna*, 2009. máj. 92.
3. Tudom, hogy Szabadítóm szeret engem. *Tudom, hogy Szabadítóm szeret engem: A közös foglalkozás 2015-es vázlatja* (2014). 29.
4. Russell M. Nelson, in M. Russell Ballard, “What Came from Kirtland” (Brigham Young University fireside, Nov. 6, 1994); speeches.byu.edu.
5. *Mother Teresa: Come Be My Light—The Private Writings of the Saint of Calcutta*, ed. Brian Kolodiejchuk (2007), 149–50.; lásd Kalkuttai Teréz anya: Jöjj, légy a világosságom! „Kalkutta Szentjének” személyes írásai (2009). Szerk.: Brian Kolodiejchuk, ford.: Lukács József, Lukács László.
6. Jeffrey R. Holland: Ne félj, csak higgy! (Egy est Jeffrey R. Holland elderrrel, 2015. febr. 6.); lds.org/broadcasts.
7. Móziás 4:9.
8. Lásd Hélamán 5:12.
9. Jeffrey R. Holland: „Hiszek Uram!” *Liahóna*, 2013. máj. 94.
10. Dieter F. Uchtdorf: Bizonyosságot kapni a világosságról és az igazságról. *Liahóna*, 2014. nov. 23.
11. Egy gyermek imája. *Gyermekek énekeskönyve*, 6–7.

José A. Teixeira elder
a Hetvenektől

Keresd az Urat!

Miközben elmélyítjük a Szabadítóról való tudásunkat, sokkal jobban fogunk vágyani az örömteli életre, és megerősödik az a meggyőződésünk, hogy ez az öröm elérhető.

Kedves testvérek! Nagy örömmel állok most itt előttetek, miközben mindannyian részt veszünk ezen az általános konferencián. Felbecsülhetetlen áldást jelent Teixeira nőtestvér, a családjunk és jómagam számára az, hogy hosszú évek óta hallhatunk bölcsességeket, tanácsokat, vigaszt és figyelmeztetést nyújtó szavakat az általános konferenciákon.

Az év eme különleges időszakában, különösképpen pedig húsvét vasárnap, muszáj említést tennem a Szabadító tanításairól, valamint az életemben betöltött kedves és szeretetteljes példájáról.

A Jézus Krisztusról való mélyebb tudás nagyobb reményt is biztosít a jövőnkkel kapcsolatban, és tökéletlenségeink ellenére nagyobb önbizalmat is ad igazlelkű céljaink eléréséhez. Ez pedig nagyobb vágyat ébreszt bennünk embertársaink szolgálatára is.

Az Úr ezt mondta: „Minden gondolatban [engem keressetek]; ne kételkedjetelek, ne féljetelek!”¹ Az Úr keresése és az Ő jelenlétének érzése egy mindennapos, minden fáradságot megérvő feladat.

Testvérek! Ma minden eddiginél nagyobb mértékben állnak rendelkezésünkre azok a kiváló lehetőségek és források, melyek segítségével elmélyíthetjük tudásunkat Jézus Krisztus

tanításairól és engeszteléséről. E források megfelelő használata segíteni fog nekünk abban, hogy örömteli és gyümölcsöző életet élhessünk.

A szőlőtőről való példázatában a Szabadító ezt mondta: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok.”²

Minél inkább megértjük, hogy Krisztus milyen kivételes szerepet tölt be az életünkben, annál tudatosabbá válnunk földi célunkat illetően, vagyis, hogy örömünk legyen. Ez az öröm azonban nem zárja ki azt, hogy nehézségeket és próbatételeket kelljen átélnünk, melyek közül néhány olyan hatalmas és összetett, hogy már-már arra gondolhatunk, hogy ilyen körülmények között lehetetlen boldogságra lenni.

Személyes tapasztalatból tudom, hogy az igazlelkű életből és az abból fakadó örömből, hogy megmaradunk Krisztusban, a halandóságra jellemző megpróbáltatások ellenére is töretlenül folytatódhat. E próbatételek gyakran gazdagítanak és csiszolnak, valamint mélyebb megértéshez vezetnek bennünket a halandóságban való létezésünk céljával és Jézus Krisztus

engesztelésével kapcsolatban. Az öröm teljességét igazán csakis Jézus Krisztus által tapasztalhatjuk meg.³

Ezt mondta: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”⁴

Hiszem, hogy miközben elmélyítjük a Szabadítóról való tudásunkat, sokkal jobban fogunk vágyani az örömteli életre, és megerősödik az a meggyőződésünk, hogy ez az öröm elérhető. Következésképpen nagyobb lendülettel és lelkesebben tudjuk elkezdni a mindennapjainkat és élni az életünket, valamint betartani Isten parancsolatait még nehéz körülmények között is.

Amit ma megtehetünk, ne halasszuk holnapra! Most van itt az ideje annak, hogy Krisztushoz jöjjünk, mert ha hiszünk Benne, akkor addig dolgozunk, amíg mának neveztetik a nap.⁵

Mindennap meg kell fontolnunk, hogy gyakorta elővesszük Krisztus tanításait. A naponta végzett apró gesztusok és cselekedetek révén:

1. Mélyebben fogjuk érteni azt, hogy az Úr milyen jelentős szerepet játszik az életünkben. Továbbá:
2. Segítséget kapunk ahhoz, hogy megosszuk ezt a tudást a felnövekvő nemzedékekkel, akik bizonyos, hogy érezni fogják Mennyei Atyánk és Fia, Jézus Krisztus szeretetét, amikor látják példánkat, hogy őszintén az evangélium szerint élünk.

Mik tehát azok az egyszerű viselkedési formák a napjainkban, melyek lelkünkre adott gyógyírként erősítik meg a Krisztusról és az Ő küldetéséről való bizonyosságunkat?

2014-ben a National Geographic Fotópályázatára több mint 150 országból 9200 pályamű érkezett profi fotósoktól

és lelkes amatőröktől. A nyertes fénykép egy nőt ábrázol egy zsúfolt vasúti kocsi közepén. A mobiltelefonja fénye megvi-

Fent: az általános konferenciák közvetítése megtekintése repülés közben
Balra: a 2014-es National Geographic Fotópályázatának nyertes képe egy nőt ábrázol, aki teljesen egyértelmű üzenetet sugall a vonat többi utasa felé: annak ellenére, hogy fizikailag jelen van, igazából máshol jár

online tevékenység kialakításához. E szokások olyan napi önvizsgálatokat fognak eredményezni, melyek szükségesek ahhoz, hogy közelebb kerüljünk Mennyei Atyánk és a Fia, Jézus Krisztus tanításaihoz.

1. szokás: Látogassatok el az egyház hivatalos forrásait tartalmazó honlapokra!

Ha a hét során gyakran felkeressük ezeket a forrásanyagokat, az segíteni fog nekünk, hogy fogékonyabbak legyünk az evangélium tanításaira, a családtagjainkat és barátainkat pedig arra fogja buzdítani, hogy arra gondoljanak és azon elmélkedjenek, ami igazán számít.

2. szokás: Csatlakozzatok az egyház hivatalos közösségi hálózataihoz!

E döntések hatására olyan tartalmak fognak megjelenni a képernyőnkön, melyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy komolyabban kutassátok és keressétek az Urat és az Ő tanításait, és megerősítik azon vágyatokat, hogy megértsétek az evangéliumot. De ami még ennél is fontosabb, mindez segíteni fog nektek emlékezni arra, hogy Krisztus mit vár el mindannyiunktól.

Ahogy a „jó termőföld is hasztalan a jó gazda nélkül”⁷, hasonlóképpen az online aratásunk is szegényes lesz, ha már az elején nem állítjuk fel a megfelelő fontossági sorrendet mindarra vonatkozóan, ami ujjaink és elménk számára elérhető.

lágítja az arcát. Ez a nő egy teljesen egyértelmű üzenetet sugall a többi utas felé: annak ellenére, hogy fizikailag jelen van, igazából máshol jár.⁶

A mobilnet, az okostelefonok és a közösségi hálózatok hatalmas változást hoztak abban, ahogyan a világban jelen vagyunk, és ahogyan másokkal kommunikálunk.

Ebben a digitális korban olyan gyorsan át tudjuk helyezni magunkat egy másik helyre vagy tevékenységbe, hogy egyúttal ugyanezzel a sebességgel ki is vonjuk magunkat mindabból, ami a tartós, örömmel teli élethez létfontosságú lenne.

Amennyiben irányítás nélkül marad, ez a behálózott élet olyan emberekkel való kapcsolatokhoz vezet, akiket nem ismerünk, vagy akikkel soha nem is találkoztunk, ahelyett, hogy azokkal lennénk, akikkel együtt

élünk, vagyis a saját családukkal.

Másrészről mindannyian tudjuk, hogy kiváló online forrásokkal is megáldatunk, beleértve ebbe az egyház által kifejlesztett olyan tartalmakat is, mint például a szentírások hangoskönyv változata, az általános konferenciái anyagok, a Jézus Krisztus életéről és tanításairól szóló filmek, a családtörténeti munkát segítő alkalmazások vagy a felemelő zene hallgatásának lehetősége.

Az online töltött időnkkel kapcsolatos választásaink és fontossági sorrendünk döntő jelentőségűek. Meghatározhatják az evangéliumban való lelki fejlődésünket és érettségünket, valamint azon vágyunkat, hogy jobb világot hozzunk létre, és hasznosabb életet éljünk.

Ezen okok miatt ma szeretnék három egyszerű szokást megemlíteni, melyek hozzájárulnak az egészséges

3. szokás: Időről időre tegyétek le a mobileszközeiteket!

Igazán felfrissítő, amikor egy időre félretesszük az elektronikus berendezéseinket, és inkább a szentírásokat nyitjuk ki, vagy időt szánunk arra, hogy a családtagjainkkal és barátainkkal beszélgessünk. Főleg az Úr napján tegyünk így, és tapasztaljuk meg az úrvacsorai gyűlésen való részvétellel járó békességet anélkül, hogy állandóan készletet éreznénk arra, hogy megnézzük, érkezett-e újabb üzenet vagy bejegyzés.

Ha egy időre leteszed a mobileszközeidet, tágabb és gazdagabb rálátást nyersz az életre, mert az élet nem korlátozódik egy 10 cm átmérőjű képernyőre.

Az Úr Jézus Krisztus ezt mondta: „Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szeretlek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.”⁸ Isten azt akarja, hogy örömünk legyen, és érezzük az Ő szeretetét. Ezt az örömet Krisztus mindannyiunk számára lehetővé teszi. Minden eszközünk megvan ahhoz, hogy jobban megismerjük Őt, és az evangéliuma szerint éljünk.

Bizonyágomat teszem arról az örömről, melyre a parancsolatok betartásakor teszünk szert, valamint arról a békességről és biztonságról, melyet akkor érezhetünk, amikor megmaradunk Mennyei Atyánk és az Ő Fia, a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus szeretetében. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 6:36.

2. János 15:4.

3. Lásd János 15:11.

4. János 15:5.

5. Lásd Tan és a szövetségek 64:25.

6. Lásd "Photo Contest 2014,"

National Geographic, photography.
nationalgeographic.com/photography/
photo-contest/2014/.

7. Ismeretlen szerző.

8. János 15:9.

Gérald Caussé püspök

első tanácsos az Elnöklő Püspökségben

Még mindig csodás-e számotokra?

A hit egyik jele az, amikor elámulunk az evangélium csodáin. Amikor felismerjük az Úr kezét az életünkben és mindenben, ami körülvesz minket.

Feleséggel abban a nagyszerű örömben volt részünk, hogy öt gyermekünket Párizs lenyűgöző városa közelében nevelhettük fel. Azon évek során bőséges lehetőségeket szerettünk volna biztosítani számukra, hogy felfedezhessék a világban lévő csodás dolgokat. A családdal minden nyáron hosszú utakra keltünk, hogy ellátogassunk Európa legjelentősebb emlékműveihez, történelmi helyszíneire és természeti csodáihoz. Most

azonban a Párizs mellett töltött 22 év után végre készen állunk a költözésre. Még mindig emlékszem a napra, amikor gyermekeim odajöttek hozzám és a következőket mondták: „Apa, ez azért elég nagy szégyen! Egész életünkben itt éltünk, és soha nem voltunk még az Eiffel toronynál.”

Oly sok csoda van ebben a világban. Néha azonban, ha valami állandóan a szemünk előtt van, akkor teljesen természetesnek vesszük. Nézzünk, de

valójában nem látunk; hallunk, de igazából nem figyelünk.

Földi szolgálata során Jézus ezt mondta a tanítványainak:

„Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok.

Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok, de nem hallották.”¹

Gyakran eltöprengtem azon, hogy vajon milyen lehetett a Szabadító korában élni. El tudjátok képzelni, hogy ott ültök a lábainál? Érzitek az ölelését? Tanúi vagytok annak, ahogy másokat szolgál? Mégis sokan voltak olyanok, akik amikor találkoztak velem, nem vették észre – nem látták –, hogy maga az Isten Fia él közöttük.

Mi is kiváltságosak vagyunk, hogy egy ilyen kivételes időszakban élhetünk. Az ősi próféták „bámulatos művet és csodát”² láttak a visszaállítás munkájában, és akként tekintettek rá. Egyetlen előző adományozási korszakban sem hívtak el ilyen sok misszionáriust, nem volt ennyi nemzet nyitva az evangélium üzenete előtt, és nem épült ennyi templom sem világszerte.

Mi, utolsó napi szentek, a személyes életünkben is tanúi lehetünk csodáknak. Beletartozik ebbe a saját megtérésünk, az imáinkra kapott válaszok, valamint mindazon gyengéd áldások, melyekkel Isten naponta elhalmoz bennünket.

A hit egyik jele az, amikor elámulunk az evangélium csodáin. Amikor felismerjük az Úr kezét az életünkben és mindenben, ami körülvesz minket. Az ámulatunk lelki erőt is teremt. Megadja nekünk az ahhoz szükséges energiát, hogy szilárdan álljunk a hitünkben, és részt vegyünk a szabadítás munkájában.

Legyünk azonban körültekintőek. Az ámulatra való képességünk igen

törékeny dolog. Hosszú távon az olyan dolgok, mint a parancsolatok alkalmoszerű betartása, a közöny, vagy akár a kimerültség is eltompíthatja érzéseinket az evangéliumnak akár a leginkább figyelemre méltó jelei és csodái iránt is.

A Mormon könyve ír egy, a miénkhez nagyon hasonló időszakról, mely a Messiásnak az amerikai kontinensre való eljövetelét előzte meg. Születésének jelei hirtelen megjelentek az égen. Az embereket annyira lenyűgözte ez az élmény, hogy megalázkodtak, és majdnem mindegyikük meg is tért. Négy rövid év alatt azonban „a nép kezdte elfelejteni azokat a jeleket és csodákat, amikről hallottak, és már egyre kevésbé és kevésbé csodálkoztak egy-egy égi jelen vagy csodán...”, és kételkedni kezdtek mindabban, amit hallottak és láttak”³.

Testvérek, még mindig csodás-e számotokra az evangélium? Képesek vagytok-e még mindig látni, hallani, érezni és ámulni? Vagy a lelki érzékelőitek már készenléti üzemmódba kapcsolnak? Bármilyen helyzetben legyetek is, felhívlak benneteket, hogy tegyetek meg három dolgot.

Először is, soha ne fáradjatok bele abba, hogy felfedezitek és újra felfedezitek az evangélium igazságait. Marcel Proust író ezt mondta: „A felfedezés igazi utazása nem új tájak, hanem az új látásmód felfedezésében áll.”⁴ Emlékeztek még arra, amikor egy szentírásvers elolvasása után először éreztétek úgy, hogy az Úr személyesen hozzátok szól? Fel tudjátok idézni az első olyan alkalmat, amikor éreztétek, ahogy a Szentlélek édes hatása eltölt benneteket, még talán az előtt, hogy tudtátok volna, hogy ez a Szentlélek? Hát nem voltak ezek szent és különleges pillanatok?

Mindennap lelki tudásra kellene éhezniünk és szomjazniunk. Ennek alapjait a személyes életünkben a tanulmányozás, az elmélkedés és az ima fekteti le. Időnként kísértést érezhetünk azt gondolni, hogy „ma nem kell tanulmányoznom a szentírásokat; már mind egyiket olvastam”, vagy „ma nem kell elmennem az egyházi gyűlésekre; nincs ott semmi újdonság”.

Az evangélium azonban a tudás soha ki nem apadó forrása. Mindig tudunk valami újat tanulni és érezni – minden

egyes vasárnap, minden egyes gyűlésen és minden szentírásversben. Hittel tartunk ki amellet az ígélet mellett, hogy ha keresünk, akkor találunk is.⁵

Másodsor: hiteteket az evangélium nyilvánvaló és egyszerű igazságaihoz horgonyozzátok le. A csodálatunknak hitünk alapvető tanítételeiben, a szövetségek és szertartások tisztaságában, illetve a hódolat legegyszerűbb cselekedeteiben kell gyökereznie.

Egy misszionárius nővér egyszer elmesélt egy történetet három férfiról, akikkel Afrikában egy kerületi konferencián találkozott. Egy igen elszigetelt, távoli faluból érkeztek, ahol az egyházat még nem alapították meg, de már volt 15 hithű egyháztag és közel 20 érdeklődő is. Ezek a férfiak több mint két hétig és több mint 480 kilométert gyalogoltak sár és eső áztatta ösvényeken, hogy részt vehessenek a konferencián, és elhozhassák a csoportjuk tagjai által küldött tizedfelajánlásokat. Úgy tervezték, hogy egy teljes hetet maradnak, hogy élvezhessék azt a kiváltságot, hogy a következő vasárnap vegyenek az úrvacsorából, és remélték, hogy a visszaútra a fejükön több doboznyit is haza tudnak majd vinni a Mormon könyvből is, hogy azokat a faluban élőknek adhassák majd.

A misszionárius bizonyóságot tett arról, hogy mennyire megértette a szóban forgó férfiak által tanúsított

csodálat, valamint a teljes szívükből hozott áldozat, hogy részesülhessenek azokból a dolgokból, mely számára mindig is elérhető volt.

Így töprengett: „Ha Arizona államban az egyik vasárnap arra ébrednék, hogy nem indul az autóm, vajon elindulnék-e gyalog a gyülekezeti házamba, mely csupán néhány háztömbnyire van tőlünk? Vagy csak otthon maradnék, mert túl messze van, vagy éppen esik az eső?”⁶ Ezek jó kérdések mindannyiunk számára.

Végül pedig arra szólítalak fel benneteket, hogy törekedjete rá és tartásotok becsben a Szentlélek társaságát. Az evangélium bámulatos dolgainak zömét nem lehet felfogni a természetes érzékeinkkel. Ezek azok a dolgok, melyeket „szem nem látott, fül nem hallott... , a miket Isten készített az őt szeretőknek”⁷.

Amikor velünk van a Lélek, a lelki érzékeink fogékonyabbak, az emlékezőtehetségünk pedig élesebbé válik, hogy ne tudjuk majd elfelejteni a csodákat és jeleket, melyeknek éppen tanúi voltunk. Ezért van az, hogy amikor tudták, hogy Jézus el fog menni tőlük, a nefita tanítványai buzgón „azért imádkoztak, amit a legjobban óhajtottak; és azt óhajtották, hogy adassék meg nekik a Szentlélek”⁸.

Jóllehet, saját szemükkel látták a Szabadítót, és saját kezükkel érintették

meg a sebeit, tudták, hogy ha Isten Lelkének hatalma által folyamatosan nem újulnak meg, a bizonyosságuk idővel elhalványul. Testvérek, soha ne tegyetek olyat, amivel megkockáztatnátok azt, hogy elveszítitek ezt a becses és bámulatos ajándékot – a Szentlélek társaságát! Törekedjete rá buzgó ima és igazlelkű élet által!

Bizonyóságot teszem arról, hogy a munka, melyben részt veszünk, egy „bámulatos mű és csoda”. Miközben Jézus Krisztust követjük, Isten „jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szent Léleknek közléseivel az ő akarata szerint” fog tanúságot tenni nekünk.⁹ Ezen a különleges napon tanúbizonyóságot teszem arról, hogy az evangélium bámulatos csodái Isten legnagyobb ajándékából, a Szabadító engeszteléséből fakadnak. Ez a szeretet tökéletes ajándéka, melyet az Atya és a Fiú – akik egyek a céljaikban – mindegyikünknek felajánlott. Veletek együtt „ámulok, hogy Jézusunk mily nagyon szeretett... Ó, mily csodálatos, csodás ez nékem!”¹⁰

Legyen meg mindig a szemünk a látásra, a fülünk a hallásra, a szívünk pedig mindig vegye észre e bámulatos evangélium csodáit! Ezért imádkozom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lukács 10:23–24.
2. Lásd 2 Nefi 27:26.
3. Lásd 3 Nefi 2:1.
4. “Marcel Proust,” *Guardian*, July 22, 2008, theguardian.com/books/2008/jun/11/marcelproust.
5. Lásd Máté 7:7.
6. Adapted from Lorraine Bird Jameson, “The Giants of Kinkondja” (article on Africa Southeast Area website, 2009); web.archive.org/web/20101210013757/http://www.lds.co.za/index.php/news-a-events/news/aseanews/91-the-giants-of-kinkondja.
7. 1 Korinthusbeliek 2:9.
8. Lásd 3 Nefi 19:9.
9. Zsidók 2:4.
10. Ámulok Jézus szeretetén, *Himnuszok*, 115. sz.

Brent H. Nielson elder
a Hetvenektől

A tékozlóra várva

Kívánom, hogy ti és én is kinyilatkoztatást kapjunk arról, miként közeledjünk az elveszettekhez az életünkben.

A Szabadító Jézus Krisztus egész földi szolgálata során az Ő gyógyító és megváltó hatalmáról tanított. Egy ilyen alkalommal, melyről az Újszövetségben Lukács 15. fejezetében olvashatunk, még kritizálták is Őt, mert a bűnösökkel étkezett és töltött időt (lásd Lukács 15:2). A Szabadító ezt a kritikát lehetőségként használta arra, hogy megmutassa nekünk, miként közeledjünk azok felé, akik letértek az útról.

Az Őt bírálóknak két fontos kérdéssel válaszolt:

„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?” (Lukács 15:4).

„Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyűjt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?” (Lukács 15:8).

A Szabadító ezután a tékozló fiú példázatát tanította nekik. Ez a példázat nem a 100 bárányról vagy a 10 ezüstről szól, hanem arról a becses fiúról, aki elveszett. Mit tanít a Szabadító az egész példázat során arról, hogy miként reagáljunk, amikor egy családtag letér az útról?

A tékozló fiú közli az apjával, hogy azonnal szeretné kikérni az örökségét. El akarja hagyni az otthona és családja által nyújtott biztonságot, hogy a világi dolgokat hajszolja (lásd Lukács 15:12–13). Figyeljétek meg, hogy a Szabadító példázatában az apa szeretettel válaszol a kérésre, kiadja a fiú örökségét. Biztos vagyok benne, hogy az apa minden tőle telhetőt megtett azért, hogy a fiát maradásra bírja. Amikor azonban a felnőtt fia meghozza döntését, a bölcs apa elengedi őt. Az apa ezután őszinte szeretetet tanúsít, majd figyeli fiát és vár (lásd Lukács 15:20).

A családomnak is hasonló élményben volt része. A két hithű fiútestvéremet, a csodálatos nővéremet és engem példás szülők neveltek. Otthon mindegyikőnknek tanították az evangéliumot, sikeresen elértük a felnőttkort is, majd pedig mind a négyen a templomban kötöttük házasságot. 1994-ben azonban a nővérünk, Susan kiábrándult az egyházból és annak néhány tanításából. Azok győzték meg, akik az egyház korai vezetőit is gúnyolták és kritizálták. Nővérem pedig hagyta, hogy az élő prófétákba és apostolokba vetett hite elhalványuljon. Idővel a kétségei felülkerekedtek a hitén, és úgy döntött, hogy elhagyja az egyházat. Susan megengette nekem, hogy megosszam veletek a történetét abban a reményben, hogy talán majd másoknak segítségül szolgál.

A fivéreimet, az özvegy édesanyánkat és engem is lesújtottak a történetek. El sem tudtuk képzelni, hogy mi lehetett az, ami a testvérünket a hite elhagyásához vezette. A nővérem választatásai összetörték édesanyánk szívét.

A fivéreim és én is szolgáltunk már püspökként és kvórumelnökként, és mindannyian megtapasztaltuk a siker örömét az egyházközség és a kvórum

tagjaival együtt, amikor otthagytuk a kilencvenkilencet, hogy az egy után menjünk. A nővérünk esetében azonban a visszahívására irányuló kitartó próbálkozásaink csak egyre távolabb sodorták őt az egyháztól.

Miközben mennyei segítségre törekedtünk, hogy megtudjuk, miként közelítsünk felé, nyilvánvalóvá vált, hogy a tékozló fiú példázatában szereplő apa példáját kell követnünk. Susan már meghozta a döntését, nekünk pedig képletesen el kellett engednünk őt – előtte viszont tudatunk és érzetünk kellett vele, hogy milyen őszintén szeretjük őt. Így tehát a megújult szeretetünkkel és kedvességünkkel figyeltük őt és vártunk.

Édesanyám Susan iránti szeretete és törődése soha nem szűnt meg. Édesanyám minden egyes alkalommal, amikor elment a templomba, Susan nevét felírta az imalistára, és soha nem adta fel a reményt. A bátyám a feleségével együtt mindig meghívta Susant a családi összejövetelekre, mivel ők éltek hozzá legközelebb Kaliforniában. Susan születésnapján mindig együtt készítették el az ebédet az ő otthonukban. Gondoskodtak róla, hogy mindig kapcsolatban maradjanak, és hogy tudassák vele, mennyire szeretik őt.

Az öcsém és a felesége pedig Susan gyermekei felé nyújtották ki kezüket Utah államban, hogy gondoskodó szeretetet tanúsítsanak irántuk. A gyerekeket mindig meghívták a családi

összejövetelekre, amikor pedig eljött az ideje annak, hogy Susan unokája megkeresztelkedjen, az öcsém készen állt, hogy elvégezze a szertartást. Susannak szerető házi- és látogatótanítói is voltak, akik soha nem adták fel a reményt.

Időközben a gyerekeink missziót szolgáltak és megházasodtak, Susant pedig minden ilyen családi ünnepre meghívtuk, és ő el is jött mindig. Szorgalmasan próbáltunk olyan családi eseményeket szervezni, ahol Susan a gyerekeivel együtt ott lehetett, és ahol érezhette, hogy mi mennyire szeretjük őket, és hogy ők is a családhoz tartoznak. Amikor Susan lediplomázott egy kaliforniai egyetemen, mindannyian ott voltunk, hogy megünnepeljük. Habár

nem tudtuk támogatni minden döntésében, mindig kitért karokkal fogadtuk. Szerettük, figyeltük és vártunk.

2006-ban, 12 évvel azután, hogy Susan elhagyta az egyházat, Katy lányunk a férjével együtt Kaliforniába költözött, hogy ott járjon jogi egyetemre. Ugyanabban a városban laktak, mint Susan. Ez a fiatal pár Susanhoz fordult segítségért és támogatásért, és nagy szeretettel voltak iránta. Susan segített vigyázni a kétéves unokánkra, Lucyra, és gyakran segített neki elmondani az esti imáit. Az egyik nap Katy felhívott és megkérdezte, gondoltam-e már arra, hogy Susan valaha is visszatér az egyházba. Biztosítottam afelől, hogy érzéseim szerint vissza fog térni,

és hogy továbbra is türelmesnek kell lennünk. További három év telt el, mi pedig szüntelen szeretettel figyeltünk és vártunk.

Ezen a hétvégén van hat éve annak, amikor a feleségemmel, Marciával a Konferencia-központ első sorában ültünk. Engem éppen aznap támogattak új általános felhatalmazottként. Marcia, aki mindig közeli kapcsolatban áll a Lélekkel, írt nekem egy rövid üzenetet, melyben ez állt: „Azt hiszem, itt az ideje, hogy Susan visszatérjen.” Katy lányom azt javasolta, hogy menjek ki a teremből, hívjam fel Susant és kérjem meg őt, hogy aznap nézze a konferenciai közvetítést.

E két nagyszerű nő készítését követve kimentem a folyosóra és felhívtam a nővéremet. A hangpostája jelentkezett be, így egyszerűen csak megkértem, hogy nézze az általános konferencia azon ülését. Megkapta az üzenetet. Örömkre szolgált, hogy úgy érezte, az összes konferenciai ülést meg kell néznie. Hallotta azokat az apostolokat és prófétákat, akiket a korábbi évei során nagyon szeretett. Olyan új nevekkkel is találkozott, akikről korábban még nem hallott – Uchtdorf elnökkel, Bednar, Cook, Christofferson és Andersen elderekkel. Ez az esemény, valamint más különleges, menny által sugalmazott élmények hatására a nővérem a tékozló fiúhoz hasonlóan magába szállt (lásd Lukács 15:17). A próféták és apostolok szavai, valamint a családja szeretete arra indította, hogy megforduljon, és elinduljon hazafelé. 15 év után a szüleim lánya, az én nővérem, aki elveszett, végül megtaláltatott. A figyelemmel teli várakozás véget ért.

Susan ugyanúgy írja le ezt az élményét, ahogyan Lehi is tette a Mormon könyvében. Elengedte a vasrudat és a sötét ködben találta magát (lásd 1 Nefi 8:23). Elmondta, hogy nem is tudta,

hogy elveszett mindaddig, amíg Krisztus világossága a hitét újra életre nem keltette, melynek hatására aztán élesen látta a különbséget a világ, valamint az Úr és a családja által nyújtott dolgok között.

Az elmúlt hat évben egy csodának lehettünk tanúi. Susan megújult bizonyosságot szerzett a Mormon könyvről. Templomi ajánlást kapott. Templomi szertartásszolgaként is szolgált, jelenleg pedig az egyházközsege Evangéliumi tanok osztályát tanítja. A menny ablakai megnyíltak számára, valamint a gyermekei és unokái számára is, és bár tettének volt néhány nehéz következménye, úgy érzi, mintha soha el sem ment volna.

A Nielson családhoz hasonlóan talán néhányatoknak vannak olyan családtagjai, akik átmenetileg letértek az útról. Azoknak, akiknek 100 juhuk van a Szabadító azt az utasítást adta, hogy hagyják ott a kilencvenkilencet, és menjenek megmenteni az egyet. Azoktól, akiknek 10 ezüstjük van és egyet elveszítenek, azt kéri, hogy addig keressék azt, míg meg nem találják. Amikor az elveszett személy a ti fiatok vagy lányotok vagy testvéretek, és úgy döntött, hogy letér az útról, a mi családjunkban azt tanultuk, hogy végső soron csak annyit tehetünk, hogy teljes szívünkkel szeretjük az illetőt, majd pedig figyelünk, imádkozunk és várunk arra, hogy az Úr keze megnyilvánuljon a szerettünk életében.

A legfontosabb leckét e folyamat során az Úr talán akkor tanította nekem, amikor éppen családi szentírás-tanulmányozást tartottunk, miután a nővérem elhagyta az egyházat. A Lukács 15. fejezetét tanulmányoztuk közösen, és épp David fiunk olvasott fel. Miközben a tékozló fiú példázatát olvasta, teljesen mást hallottam ki belőle, mint azelőtt bármikor. Valamiért mindig is azzal a fiúval tudtam azonosulni, aki otthon maradt. De aznap reggel, amíg David felolvasott, rájöttem, hogy bizonyos értelemben *én magam* voltam a tékozló fiú. Mindannyian híján vagyunk az Atya dicsőségének (lásd Rómabeliek 3:23). Mindannyiunknak szüksége van a Szabadító gyógyító engesztelésére. Mindannyian elvesztünk, és meg kell, hogy találtsunk. Ez a kinyilatkoztatás aznap segített tudnom azt, hogy a nővéremnek és nekem is szükségem van a Szabadító szeretetére és engesztelésére. Susan és én is ugyanazon az úton tartottunk hazafelé.

A példázatban a Szabadító szavai, melyekkel leírja, miként üdvözli az apa a tékozló fiát, igen erőteljesek, és úgy vélem, pontos leírást adnak az általam és általam is majd tapasztalható eseményről, amikor majd visszatérünk Atyánkhoz a mennyi otthonunkba. Egy olyan atyáról tanítanak, aki szeret, vár és figyel. Így hangzanak a Szabadító szavai: „Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megeseék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt” (Lukács 15:20).

Kívánom, hogy ti és én is kinyilatkoztatást kapjunk arról, miként közeledjünk az elveszettekhez az életünkben, és hogy amikor szükséges, Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus szeretetével és türelmével tudjuk szeretni és figyelni és visszavárni a tékozló gyermeket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az igazság s a kegyelem egy lett szeretetben

*Jézus Krisztus azért szenvedett, halt meg és támadt fel a halálból,
hogy fel tudjon emelni minket az örök életbe.*

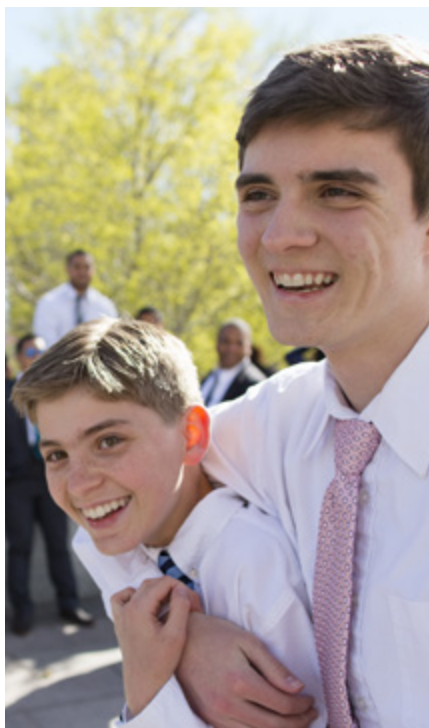
Biztosítókötél, heveder vagy bármiféle mászófelszerelés nélkül két fivér – 14 és 19 évesek (nevezük őket Jimmynek és Johnnak) – kísérletet tettek arra, hogy megmásszanak egy pusztai kanyonfalat a szülőföldemen, dél-Utahban lévő Snow Canyon Nemzeti Parkban. Nagy fáradtság árán már majdnem felértek a sziklafal tetejére, amikor azt látták, hogy egy kiugró párkány megakadályozza őket az utolsó néhány méter megtételében. Képtelenek voltak átjutni rajta, de most már nem tudtak visszaereszkedni sem. Megrekedtek. Némi óvatos manőverezést követően John eléggé megtudta vetni a lábát ahhoz, hogy öccsét feljuttassa a sziklaperem teteje nyújtotta biztonságba, saját magát azonban már nem tudta felemelni oda. Minél inkább erőlködött, hogy megfelelő kapaszkodót találjon, izmai annál inkább begörcsöltek. Egyre jobban eluralkodott rajta a pánik, és hatalmába kerítette a félelem, hogy veszélyben az élete.

Tudta, hogy már nem sokáig lesz képes kintartani, ezért John úgy határozott, hogy egyetlen esélye van: meg kell próbálnia felugrani, hogy belekapaszkodhasson a feje fölött ágaskodó

perem szélébe. Ha ez sikerül, akkor erős karjával talán fel tudja húzni magát a biztonságot jelentő csúcsra.

Saját szavait idézem:

„Mielőtt ugrottam volna, azt mondtam Jimmynek, hogy menjen, keressen

egy faágot, amely elég erős ahhoz, hogy leeressze hozzám és felhúzzon velem, bár tudtam, hogy ezen a sziklás csúcson semmi ilyesmit nem találhat. Ez csak egy kétségbeesett csel volt arra, hogy ha nem sikerül az ugrás, a legkevesebb, amit megtehetek, az, hogy az öcsémnek ne kelljen végignéznie, amint a biztos halálba zuhanok.

Miután elég időt vártam, hogy Jimmy látótávolságon kívülre kerüljön, elmondtam utolsó imámat – hogy szeretném, ha a családom tudná, mennyire szerettem őket, és hogy Jimmy biztonságban hazaérjen egymagában –, aztán elrugaszkodtam. Az adrenalin elég löketet adott ahhoz, hogy sikerült még a könyökömet is megvetnem a sziklaperemen. Amikor azonban körbetapogatóztam a felszínen, semmi mást nem éreztem, csak a sík követ borító pergő homokot. Még mindig élesen emlékszem a porladó kő érzetére, ahogy ott lógtam, és semmiben sem tudtam megkapaszkodni – sehol egy szegély, egy sziklataréj, semmi, amit megragadhatnék vagy megmarkolhatnék. Éreztem, ahogy az ujjaim lassacsckán csúszni kezdtek visszafelé a homokos felszínen. Tudtam, hogy vége az életemnek.

De akkor, mint egy nyári zivatarban felvillanó villámcsapás, hirtelen két kéz nyúlt elő valahonnan a szikla pereme mögül, méretüket meghazudtoló erővel és elszántsággal ragadva meg a csuklómat. Hűségecsikém nem indult el valamiféle képzeletbeli faágot keresni. Miután pontosan sejtette, hogy mire készülök, egy tapodtat se mozdult. Egyszerűen csak várt – nesztelenül, szinte lélegzetviszafojtva –, jól tudva, hogy elég ostoba leszek ahhoz, hogy megpróbáljak felugrani. Aztán amikor valóban ugrottam, akkor megragadott, megtartott, és nem hagyott lezuhanni. Azok az erős testvéri karok megmentették az életemet azon a napon, amikor

tehetetlenül lógtam a biztos halált jelentő mélység felett.”¹

Drága fivéreim és nőtestvéreim, ma húsvétvasárnap van. Noha *mindig* emlékeznünk kell (hetente ígéretet is teszünk erre az úrvacsorai imák során), mindazonáltal a mai az év legszentebb napja, hogy különösképpen emlékezzünk azokra a testvéri kezekre és eltökélt karokra, amelyek lenyúltak a halál szakadékába, hogy megmentsenek bennünket bukásainktól és kudarcainktól, bánatainktól és bűneinktől. Ezt a John és Jimmy családja által elmesélt történetet használva háttérként most hálámat fejezem ki az Úr Jézus Krisztus engeszteléséért és feltámadásáért, és köszönetet mondok mindazon eseményekért Isten mennyei tervében, amelyek elvezettek oda és jelentéssel töltik meg azt a kifejezést, hogy „Jézusunk mily nagyon szeretett”².

Egyre fokozottabban világias társadalmunkban épp olyan ritka, mint amilyen ódivatú Ádámról és Éváról, vagy az Éden kertjéről beszélni, vagy a halandóságba történő „szerencsés bukásukat” említeni. Mindazonáltal az az egyszerű igazság, hogy *nem tudjuk* teljességgel megérteni Krisztus engesztelését és feltámadását, és *nem fogjuk* megfelelően nagyra becsülni születésének vagy halálának páratlan célját – más szavakkal: lehetetlen igazán megünnepelni a

karácsonyt *vagy* a húsvétot – anélkül, hogy megértenénk, hogy létezett egy valódi Ádám és Éva, akik elbuktak az Éden kertjében, előidézve minden ezzel járó következményt.

Nem ismerem a részleteit annak, hogy mi történt ezen a bolygón azt megelőzően, azt azonban tudom, hogy ők ketten Isten mennyei keze által lettek megalkotva, és egy ideig egyedül éltek paradicsomi körülmények közepette, ahol nem volt sem emberi halál, sem jövőbeli család, valamint hogy bizonyos döntések sorozata által megszegték Isten egyik parancsolatát, ami aztán megkövetelte, hogy hagyják maguk mögött ezt a kerti környezetet, ugyanakkor lehetővé tette, hogy gyermekeik legyenek, mielőtt szembenézniük a fizikai halállal.³ Tovább fokozta körülményeik siralmosságát és összetettségét, hogy vétükük lelki következményekkel is járt: mindörökre kivágattak Isten színe elől. Mivel mi ezután ebbe a bukott világba születünk, és mivel mi magunk is áthágjuk Isten törvényeit, mi is ugyanazokra a büntetésekre vagyunk ítélve, mint amelyekkel Ádámnak és Évának kellett szembenéznie.

Micsoda szorult helyzet! Az egész emberiség szabadesésben zuhan – minden férfi, nő és gyermek fizikailag a maradandó halál irányába bukácsol,

lelkileg pedig az örök gyötrellem felé sodródik. Ez lenne hát az élet célja? Ez jelentené a halandó tapasztalat nagy fináléját? Mindannyian ott lógunk csupán egy rideg kanyonban valahol a közömbös világegyetemben, mind valamiféle támaszt, valamiféle kapaszkodót keresve – hogy aztán ne találjunk mást, csupán az ujjaink közül kipergő homokot, semmit, ami megmenthetne, semmit, amibe bekapaszkodhatnánk, és leginkább semmit, ami belénk kapaszkodna? Életünk egyedüli célja egy semmitmondó egzisztenciális gyakorlat lenne – pusztán annyi, hogy olyan magasra ugorjunk, amennyire csak tudunk, megkapaszkodjunk a számunkra előírt hetven-egynéhány évig, aztán kudarcot vallva elbukjunk, lezuhanjunk, és csak zuhanjunk, zuhanjunk mindörökké?

Az e kérdésekre adott válasz egy egyértelmű és örökkévaló nem! Ősi és mai prófétákkal együtt bizonyoságot tesztek arról, hogy „minden dolog annak bölcsessége szerint történt, aki minden dolgot tud”⁴. Így tehát attól a pillanattól fogva, hogy első szüleink kiléptek az Éden kertjéből, mindannyiunk Istene és Atyja, számítva Ádám és Éva döntésére, magukat a mennyei angyalokat küldte hozzájuk, hogy kijelentsék számunkra – és az időközön át számunkra is –, hogy ez az egész eseménysorozat a mi örökkévaló boldogságunkért lett eltervezve.

Részét képezte az Ő isteni tervének, amely biztosított egy Szabadítót, magának Istennek a Fiát – egy másik Ádámot, ahogyan Pál apostol nevezte⁵ –, aki eljön majd az idők delén, hogy engesztelést hozzon az első Ádám vétkéért. Ez az engesztelés pedig teljes győzelmet fog aratni a fizikai halál felett, feltétel nélkül biztosítva a feltámadást minden embernek, aki valaha is megszületett vagy meg fog születni erre a világra. Irgalommal telve a személyes bűnök megbocsátását is lehetővé teszi mindenkinek, Ádámtól kezdve a világ végezetéig, a bűnbánatnak és az isteni parancsolatok betartásának feltételével.

Elrendelt tanúi egyikeként kijelentem ezen a húsvét reggelen, hogy a Názáreti Jézus volt a világ e Szabadítója, ez „az utolsó Ádám”⁶, hitünk Szerzője és Beteljesítője, az örök élet Alfája és Omegája. „Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítetnek”⁷ – jelentette ki Pál. Lehi próféta-pátriárka pedig azt mondta: „Ádám elbukott, hogy lehessenek emberek... És az idő teljességében eljön a Messiás, hogy az emberek gyermekeit megválthassa a bukástól.”⁸ Legmélyrehatóbban pedig a Mormon könyve-beli Jákób próféta tanította a Jézus Krisztus engeszteléséről szóló kétnapos prédikációjában, hogy „a feltámadásnak a bukás következményeként szükségképpen el kell jönnie”⁹.

Ma tehát a győzelem ajándékát ünnepeljük: a győzelemét minden bukás felett, melyet valaha is megtapasztaltunk; minden bánat felett, melyet valaha is megismertünk; minden csüggedés felett, melyet valaha is átéltünk; minden félelem felett, mellyel valaha is szembesültünk – nem is szólva a halálból való feltámadásunkról és a bűneinkre nyert bocsánatról. Ez a győzelem pedig azoknak az eseményeknek köszönhetően vált elérhetővé számunkra, melyek egy, a pontosan a mostanihoz hasonló hétvégén történtek több mint két évezreddel ezelőtt Jeruzsálemben.

A Gecsemáné kertjének lelki gyötrelmével kezdődően a Kálvárián álló keresztre való felfeszítésen át egy gyönyörű vasárnap reggelen egy ajándékba adott sírkamrában végződve egy büntelen, tiszta és szent ember, maga Isten Fia, megtette azt, amit addig még egyetlen ember sem tett meg – vagy tudott volna megtenni –, aki meghalt. Saját erejénél fogva feltámadt a halálból, hogy teste soha többé ne váljon külön a lelkétől. Saját akaratából lehullatta magáról a temetkezési gyolcsot, melybe begöngyölték, gondosan külön helyezve „a keszkenő[t], a mely az ő fején volt”¹⁰, ahogyan a szentírás mondja.

Az engesztelés és a feltámadás ama első húsvéti eseménysorozata a világ történelmében valaha is előforduló legfontosabb következményekből álló

pillanatból, a legnagyobb ajándékából, a legszörnyűbb fájdalomból és a szeretet legnemesebb megnyilvánulásából állt. Jézus Krisztus, Isten Egyszülött Fia azért szenvedett, halt meg és támadt fel a halálból, hogy mint villám a nyári zivatarban, megragadhasson minket, miközben zuhanunk, megtarthasson a hatalmával, és a parancsolatainak való engedelmségünk által fel tudjon emelni bennünket az örök életbe.

Ezen a húsvéton köszönetet mondok Neki és az Őt nekünk adó Atyának azért, hogy Jézus, noha megsebzett lábakon, de még mindig diadalmasan áll a halál felett. Ezen a húsvéton köszönetet mondok Neki és az Őt nekünk adó Atyának azért, hogy Jézus, noha átszegzett tenyérrel és megsebzett csuklóval, de még mindig véget nem érő irgalmat nyújt felénk. Ezen a húsvéton köszönetet mondok Neki és az Őt nekünk adó Atyának azért, hogy így énekelhetünk egy véres verejtéktől pecsétetes kert, egy szegekkel átütött kereszt és egy dicsőségesen üres sírkamra előtt:

*A szabadítás nagy terve
Mily csodás, mily teljes!
Az igazság s a kegyelem
Egy lett szeretetben.*¹¹

A feltámadt Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jeffrey R. Holland birtokában lévő levelezés.
2. Ámulok Jézus szeretetén. *Himnuszok*, 115. sz.
3. Lásd 2 Nefi 2:19–29, különösen a 20–23. vers; Mózes 5:10–11.
4. 2 Nefi 2:24.
5. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:45.
6. 1 Korinthusbeliek 15:45.
7. 1 Korinthusbeliek 15:22.
8. 2 Nefi 2:25–26.
9. 2 Nefi 9:6.
10. János 20:7.
11. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A kegyelem ajándéka

Isten kegyelme elérhető ma és mindörökké mindazok számára, akik megtört szívűek és töredelmes lelkűek.

Húsvét vasárnapján a világtörténelem legrégebb óta várt és legdicsőségesebb eseményét ünnepeljük.

Ez az a nap, amely mindent megváltoztatott.

Ezen a napon megváltozott az én életem.

És megváltozott a ti életek is.

Isten minden gyermekének sorsa megváltozott.

Ezen az áldott napon az emberiség Szabadítója – aki magára vette a bennünket fogva tartó bűn és halál láncait – szétszakította ezeket a láncokat és szabaddá tett bennünket.

Szeretett Megváltónk áldozatának köszönhetően a halálnak nincs többé fullánkja, a sírnak pedig nincs többé győzelme,¹ Sátánnak nincsen tartós hatalma, mi pedig újjászülettünk „élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által”.²

Pár apostolnak valóban igaza volt, amikor azt mondta, hogy „vígasztaljátok egymást e beszédekkel”.³

Isten kegyelme

Gyakran beszélünk a Szabadító engeszteléséről – és jól is tesszük!

Jákób szavaival élve: „miért ne beszéljünk Krisztus engeszteléséről, és nyerjünk el róla tökéletes tudást”?⁴ Amikor azonban minden lehetőséget

megragadva „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, [és] Krisztusról próféta-lunk”,⁵ sohasem szabad elveszítelnünk a csodálat és mély hála érzését Isten Fíának örökkévaló áldozatáért.

A Szabadító engesztelése nem válhat hétköznapi témává a tanításainkban, a beszélgetéseinkben vagy a szívünkben. Szentséges ez, hiszen ez volt a „nagy és utolsó áldozat”, melynek révén Jézus a Krisztus „szabadítást hoz mindazoknak, akik hisznek az ő nevében”.⁶

Elámulok, amikor arra gondolok,

hogy Isten Fia leereszkedett, hogy megszabadítson bennünket, akik pedig tökéletlenek, tisztátalanok, hibára hajlamosak és gyakorta hálátlanok vagyunk. Megkíséreltem véges elmémrel megérteni a Szabadító engesztelését, és az egyetlen magyarázat, melyre gondolni tudtam, a következő volt: Isten mélyen, tökéletesen és örökkévalóan szeret bennünket. Még csak neki sem tudok kezdeni, hogy felmérjem, „mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága ... a Krisztus... szereteté[nek]”?⁷

E szeretet erőteljes megnyilvánulása az, amit a szentírások gyakorta *Isten kegyelmének* neveznek – vagyis az isteni segítség és az erővel való felruháztatás, melynek révén jelenlegi tökéletlen és korlátozott lényünk azzá a felmagasztosult lényévé növekedik, aki „igazságot és világosságot kap, míg nem megdicsőül az igazságban és minden dolgot tud”.⁸

Isten e kegyelme a legcsodásabb dolog, mégis gyakorta félreértik.⁹ Éppen ezért tudnunk kell Isten kegyelméről, ha szándékunkban áll mindazt örökölni, ami ránk vár az Ő örökkévaló királyságában.

Finnország, Helsinki

E célból most a kegyelemről szeretnék szólni. Konkrétabban pedig először arról, hogy miként *nyitja meg a kegyelem a mennyek kapuit*, és másodszor, hogy miként *tárja ki a mennyek ablakait*.

Először: A kegyelem megnyitja a mennyek kapuit

Mivel „mindnyájan vétkez[tünk] és szűkölköd[tünk] az Isten dicsősége nélkül”,¹⁰ és mivel „semmi tisztátalan dolog nem léphet be Isten királyságába”,¹¹ mindannyian érdemtelenek vagyunk arra, hogy visszatérjünk Isten színe elé.

Még ha teljes lelkünkben szolgálnánk is Istent, az sem elegendő; hiszen így is még mindig „haszontalan szolgálk”¹² lennénk. Nem dolgozhatunk meg saját erőnkkel azért, hogy a mennybe jussunk; az igazságosság követelményei gátat emelnek elénk, amelyen saját erőnkben képtelenek vagyunk átjutni.

De nincs minden veszve.

Isten kegyelme a mi nagyszerű és örökkévaló reményünk.

Jézus Krisztus áldozatán keresztül az irgalom terve kielégíti az igazságosság követelményeit,¹³ „és lehetővé teszi az emberek számára, hogy bűnbánathoz vezető hitük lehessen”.¹⁴

Bűneink, legyenek akár skarlátvörösek, hófehérré válhatnak.¹⁵ Mivel szeretett Szabadítónk „önmagát váltásá-gul [adta] mindenekért”,¹⁶ bemenetelt biztosított számunkra az Ő örökkévaló királyságába.¹⁷

A kapu kinyílt!

Isten kegyelme azonban nem csupán korábbi ártatlan állapotunkba

állít vissza bennünket. Ha a szabadítás ugyanis csupán hibáink és bűneink eltörlését jelenti, akkor ez a szabadítás – bármily csodálatos is – nem tölti be az Atya velünk kapcsolatos törekvéseit. Az Ő célja sokkal magasabb: azt szeretné, hogy fiai és leányai olyanokká váljanak, mint Ő maga.

Isten kegyelmének ajándéka révén a tanítványság ösvénye nem visszafelé vezet, hanem felfelé.

Olyan magasságokba visz, melyeket alig tudunk felfogni! Mennyei Atyánk celesztialis királyságában való felmagasztosuláshoz vezet, ahol szereteteink körében elnyerjük „az ő teljességét, valamint az ő dicsőségét”.¹⁸ Minden dolog a miénk, mi pedig Krisztuséi vagyunk.¹⁹ Mindaz, amivel az Atya rendelkezik, valóban nekünk adatik majd.²⁰

Ahhoz, hogy ezt a dicsőséget örököljük, többre van szükségünk egy nyitott kapunál; úgy kell belépnünk e

kapun, hogy változásra vágyik szívünk – oly drámai változásra, melyet így jellemeznek a szentírások: „újja kell szület[nünk]; igen, Istentől kell szület[nünk], megváltozva [világi] és bukkott állapotu[n]kból az igazlelkűségnek egy állapotába, megváltatván Isten által, fiaivá és leányaivá lévén”.²¹

Másodszor: A kegyelem kitarja a mennyek ablakait

Isten kegyelmének egy másik eleme a mennyek ablakainak kitarása, melyeken keresztül Isten az erő és hatalom áldásait árasztja ránk, lehetővé téve ezzel, hogy olyan dolgokat is megvalósítsunk, amelyek máskülönben elérhetetlenek lennének számunkra. Isten bámulatos kegyelme által van az, hogy gyermekei legyőzhetik a legfőbb megtévesztő és csaló örvényeit és futóhomokjait, a bűn fölé emelkedhetnek, és „tökéletesek [lehetnek] Krisztusban”.²²

Bár mindannyiunknak vannak gyengeségei, ezeket legyőzhetjük. Bizony Isten kegyelme révén van az, hogy ha megalázkodunk és van hitünk, akkor a gyenge dolgok erőssé tétethetnek.²³

Isten kegyelme egész életünkön át fizikai áldásokat és lelki ajándékokat ruház ránk, amelyek megnövelik képességeinket és gazdagítják az életünket. Kegyelme kifinomultabbá tesz minket. Kegyelme segít, hogy a lehető legtöbbet hozzuk ki magunkból.

Ki szerezhet jogot erre?

A Bibliában olvashatunk Krisztus látogatásáról a farizeus Simon otthonában.

Kívülről Simon jó és becsületes embernek tűnik. Rendszeresen kipipálgatott mindent a vallásos kötelezettségeit felsoroló teendő listáján: betartotta a törvényt, fizette a tizedét, megtartotta a szombat napját, naponta imádkozott, és eljárt a zsinagógába.

Míg azonban Jézus Simonnál volt, egy asszony jött oda, könnyeivel

mosva meg és drága olajjal kenve be a Szabadító lábát.

Simonnak nem nagyon tetszett a hódolat e megnyilvánulása, mert tudta, hogy az asszony bűnös. Úgy vélte, hogy ha Jézus ezt nem tudja, akkor minden bizonnyal nem is próféta, különben nem hagyná, hogy ez az asszony megérintse.

Belelátva Simon gondolataiba Jézus egy kérdést tett fel neki. „Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel.

És mikor nem volt [egyiküknek sem] miből megadni, mind a kettőnek elegendé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?”

Simon azt válaszolta, hogy amelyiknek többet engedett el.

Ekkor Jézus mélyreható leckét tanított: „Látod-é ez asszonyt? [...] Néki sok bűne bocsáttatott meg; *mert igen szeretett*; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.”²⁴

E két ember közül melyikre hasonlítunk inkább?

Simonra? Magabiztosak és kényelmesek vagyunk jó cselekedeteinkben, bízva saját igazlelkőségünkben? Olykor

talán türelmetlenek vagyunk azokkal, akik nem érnek fel a mi mércénkhez? Robotpilóta-üzemmódban vagyunk-e: rutinból végezve mindent, eljárva a gyűléseinkre, végigásítózva a vasárnapi iskolát, netán a mobilunkat vizslatva az úrvacsorai gyűlés alatt?

Vagy olyanok vagyunk, mint ez az asszony, aki úgy vélte, teljesen és reménytelenül elveszett a bűn miatt?

Vajon mi *igen szeretünk-e*?

Felfogjuk-e, mekkora adósságunk van Mennyei Atyánk felé, és teljes lelkünkkel könyörgünk-e Isten kegyelméért?

Amikor imához térdelünk, ezt vajon azért tesszük-e, hogy visszajátsszuk igazlelkű tetteink slágerlistáját, vagy azért, hogy beismerjük hibáinkat, Isten irgalmáért könyörgjünk, és a hála könnyeit hullassuk a megváltás bámulatos tervéért?²⁵

A szabadítást nem lehet az engedelmesség valutájával megvenni; Isten Fiának vére fizetett meg érte.²⁶ Amikor úgy véljük, hogy a jó tetteinket szabadításra válthatjuk, ez olyan, mintha a repülőjeggyel a zsebünkben azt

gondolnánk, hogy az egész légitársaság a miénk. Vagy ha a laktórt kifizetve úgy éreznénk, tulajdonjogot szereztünk az egész bolygóra.

Miért engedelmeskedjünk hát?

Ha a kegyelem Isten ajándéka, akkor vajon miért olyan fontos az Isten parancsolatainak való engedelmesség? Minek is foglalkozzunk Isten parancsolataival, vagy akár a bűnbánattal? Miért nem elég, ha csak elismerjük, hogy bűnösök vagyunk, és hagyjuk, hogy Isten megszabadítson minket?

Vagy Pál szavaival téve fel a kérdést: „Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen?” Pál válasza egyértelmű és világos: „Távol legyen!”²⁷

Testvérek, Isten parancsolatainak azért engedelmeskedünk, mert szeretjük Őt.

Ha igyekszünk teljes szívünkkel és elménkkel megérteni Isten kegyelmének ajándékát, az csak még több okot jelent arra, hogy szeressük Mennyei Atyánkat, valamint alázatosan és hála-telt szívvel engedelmeskedjünk Neki. Amikor a tanítványság ösvényét járjuk, az nemesít bennünket, fejleszt minket, segít nekünk Őhöz hasonlóbbá válni, és visszavezet bennünket az Ő színe elé. „A Mindenható Úr Lelke... hatalmas változást [visz] végbe bennünk..., úgy-hogy már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk.”²⁸

Ezért aztán az Isten parancsolatainak való engedelmisségünk az iránta érzett végtelen szeretetünk és a jósága miatt érzett hálánk természetes gyümölcse. Az őszinte szeretet és hála e formája csodálatos módon összefonja majd cselekedeteinket Isten kegyelmével. Az erény díszíti gondolatainkat szüntelenül, és önbizalmunk megerősödik Isten színe előtt.²⁹

Kedves testvérek, az evangélium szerinti hithű élet nem teher. Örömmel teli próba ez – felkészülés az örök-kévalóságok hatalmas dicsőségének elnyerésére. Azért igyekszünk engedelmelkedni Mennyei Atyánknak, mert lelkünk egyre jobban ráhangolódik a lelki dolgokra. Olyan távlatok nyílnak meg, amelyeknek még a létezéséről sem volt tudomásunk. Megvilágosodás és értelem árad ránk, amikor az Atya akaratát tesszük.³⁰

A kegyelem Isten ajándéka, és ha Isten minden egyes parancsolatának betartására vágyunk, azzal Mennyei Atyánk e szent ajándéka felé nyújtjuk ki halandó kezünket, hogy megkaphassuk azt.

Mindaz, amit meg tudunk tenni

Nefi próféta fontos elemekkel járult hozzá ahhoz, hogy jobban érthessük Isten kegyelmét, amikor azt mondta: „szorgalmasan dolgozunk, hogy... meggyőzzük gyermekeinket, és testvéreinket is, hogy higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel; mert tudjuk, hogy *kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni.*”³¹

Eltűnődöm azonban, hogy olykor nem értelmezzük-e félre a „mindaz után, amit meg tudunk tenni” kifejezést. Meg kell értenünk, hogy az „után” nem egyezik meg a „miatt” szóval.

Nem mindaz miatt nyerünk szabadítást, amit meg tudunk tenni. Tán bármelyikük is megtett-e *mindent*, amit csak tud? Isten talán vár addig, amíg már minden erőfeszítést kimerítettünk, mielőtt szabadító kegyelmével beavatkozna az életünkbe?

Sokan keserednek el azért, mert folyton hiányosságot tapasztalnak magukban. Első kézből tudják, milyen az, amikor „a lélek kész, de a test erőtelen”.³² Hangjuk Nefiével együtt jelenti ki: „lelkem bánkódik gonoszságaim miatt”.³³

Biztos vagyok abban, hogy Nefi tudta, hogy a Szabadító kegyelme *lehetővé teszi számunkra és képessé tesz bennünket, hogy legyőzzük a bűnt.*³⁴ Épp ezért munkálkodott Nefi oly szorgalmasan, hogy meggyőzze gyermekeit és fivéreit, hogy „higgyenek Krisztusban, és békéljenek meg Istennel”.³⁵

Hiszen végül is *ez az*, amit meg tudunk tenni! És *ez az*, ami a feladatunk a halandóságban!

A kegyelem mindenki számára elérhető

Amikor arra gondolok, mit tett értünk a Szabadító egészen addig a bizonyos első húsvét vasárnapig, akkor szeretném felemelni a hangomat, hogy dicséretet zenghessek a Magasságos Istennek és az Ó Fiának, Jézus Krisztusnak!

A mennyek kapui megnyíltak!

A menny ablakai kitérültek!

Isten kegyelme elérhető ma és mindörökké mindazok számára, akik megtört szívűek és töredelmes lelkűek.³⁶ Jézus Krisztus megtisztította az utat számunkra, hogy a halandó elme számára felfoghatatlan magasságokba emelkedhessünk.³⁷

Imádkozom azért, hogy új szemmel és új szívvel tekintsünk a Szabadító engesztelő áldozatának örökkévaló jelentőségére. Imádkozom azért, hogy kimutassuk Isten iránti szeretetünket és az Ó végtelen kegyelmének ajándéka miatti hálánkat azzal, hogy betartjuk a parancsolatait, és örömmel „új életben

járunk”.³⁸ Mesterünk és Megváltónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Korinthusbeliek 15:55; Móziás 16:8.
2. 1 Péter 1:3; kiemelés hozzáadva.
3. 1 Thessalonikabeliek 4:18; lásd még 13–17. vers.
4. Jákób 4:12.
5. 2 Nefi 25:26.
6. Alma 34:10, 15.
7. Efézusbeliek 3:18–19.
8. Tan és a szövetségek 93:28.
9. Tényleg „kisgyermek [vagyunk], és még nem értett[ük] meg, mily nagy áldásokat tart kezében és készített el [nekünk] az Atya” (Tan és a szövetségek 78:17).
10. Rómabeliek 3:23.
11. 1 Nefi 15:34; lásd még 1 Nefi 10:21; Mózes 6:57.
12. Móziás 2:21.
13. Lásd Alma 42:15.
14. Alma 34:15.
15. Lásd Ésaías 1:18.
16. 1 Timótheus 2:6.
17. Lásd 2 Péter 1:11.
18. Tan és a szövetségek 76:56.
19. Lásd Tan és a szövetségek 76:59.
20. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.
21. Móziás 27:25.
22. Moróni 10:32.
23. Lásd Ether 12:27.
24. Lásd Lukács 7:36–50; kiemelés hozzáadva.
25. Krisztus példázata a farizeusról és a vámszedőről jól szemlélteti ezt a gondolatot (lásd Lukács 18:9–14).
26. Lásd Apostolok cselekedetei 20:28.
27. Rómabeliek 6:1–2.
28. Móziás 5:2.
29. Lásd Tan és a szövetségek 121:45.
30. Lásd János 7:17.
31. 2 Nefi 25:23; kiemelés hozzáadva.
32. Máté 26:41; lásd még Rómabeliek 7:19.
33. 2 Nefi 4:17.
34. Lásd 2 Nefi 4:19–35; Alma 34:31.
35. 2 Nefi 25:23.
36. Lásd 3 Nefi 9:19–20.
37. Lásd 1 Korinthusbeliek 2:9.
38. Rómabeliek 6:4.

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az önrendelkezés megőrzése, a vallásszabadság védelme

*Önrendelkezésünk hithű használata azon múlik, hogy
a vallásszabadságunk biztosítva van-e.*

Húsvét vasárnapja van, a hála napja, amikor tiszteletteljesen felidézünk Szabadítónk, Jézus Krisztus egész emberiségért végzett engesztelését és feltámadását. Hódolunk Neki, hálával a vallásszabadságunkért, a gyülekezési szabadságunkért, a szólásszabadságunkért és az Istentől kapott önrendelkezési jogunkért.

Amint azt a próféták ezen utolsó napokkal, a mi időnkkel kapcsolatban megjövendölték, sokan nem tudják, hogy kik vagyunk és miben hiszünk. Vannak köztük „rágalmazók, ...a jónak nem kedvelői”¹. Mások „a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; ...a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik”².

Míg a körülöttünk lévők eldöntik, hogyan reagálnak a hitelveinkre, nekünk nem szabad elfelejtenünk, hogy az erkölcsi önrendelkezés elengedhetetlen részét képezi Isten minden gyermeke számára alkotott tervének. A halandóság előtti mennyei tanácsban elének tárt örökkévaló terv az önrendelkezés ajándékát is magában foglalta.³

Ebben a nagy tanácsban Lucifer, akit Sátánként ismerünk, önrendelkezésével élve ellenszegült Isten tervének. Isten azt mondta: „[M]ivel... Sátán fellázadt ellenem, és az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett, amelyet én, az Úristen adtam neki, ...letaszítottam”⁴.

Így folytatta: „[É]s a mennyek seregeinek harmad részét is elfordította tőlem, önrendelkezésük miatt”⁵.

Ennek következtében Mennyei Atyánk azon lélekgyermekai, akik tervének elutasítása és Lucifer követése mellett döntöttek, elveszítették isteni rendeltetésüket.

Jézus Krisztus önrendelkezésével élve azt mondta:

„Itt vagyok, küldj engem.”⁶

„[A] te akaratom legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”⁷

Az Atya Jézust nevezte meg és jelölte ki Szabadítónkká, aki önrendelkezését használva támogatta Mennyei Atyánk tervét, melyben előre el lett rendelve arra, hogy mindenkiért elvégezze az engesztelő áldozatot. Hasonlóképpen, ha önrendelkezésünk gyakorlásával

betartjuk a parancsolatokat, ez képessé tesz bennünket arra, hogy teljes mértékben megértsük, kik vagyunk, valamint elnyerjük mindazon áldásokat, melyekkel Mennyei Atyánk rendelkezik – többek között, hogy testet kaphassunk, fejlődhessünk, megtapasztalhassuk az örömet, családjunk lehessen, valamint örök életet nyerhessünk.

A parancsolatok betartásához ismerünk kell az egyház hivatalos tanát, hogy az egyének állandóan változó hóbortjai ne térítsenek el minket attól, amerre Krisztus vezet.

Most élvezett áldásainkat az teszi lehetővé, hogy ezen élet előtt a Szabadító követése mellett döntöttünk. E szavakat hallva vagy olvasva legyetek bárhol, bárkik és bármilyen múlttal, ne feledjétek: nem túl késő újra meghozni ugyanezt a döntést és követni Őt.

Akkor Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitünk, bűneink megbánása, valamint keresztelkedés által elnyerhetjük a Szentlélek mennyei ajándékát. Ez az ajándék ismereteket és tudást, útmutatást és erőt ad a tanuláshoz és a bizonyosság megszerzéséhez, hatalmat és megtisztulást a bűn

legyőzéséhez, valamint vigaszt és buzdítást ahhoz, hogy hűek legyünk a győrelmekben. A Lélek e páratlan áldásai növelik a jó cselekedetekhez szükséges szabadságunkat és erőnket, mert „a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság”⁸.

A lelki szabadság ösvényén járva ezekben az utolsó napokban tudatában kell lennünk annak, hogy önrendelkezésünk hithű használata azon múlik, hogy a vallásszabadságunk biztosítva van-e. Azt már tudjuk, hogy Sátán nem akarja, hogy meglegyen ez a szabadságunk. A mennyben is megpróbálta lerombolni az erkölcsi önrendelkezést, most pedig a földön is vadul igyekszik aláásni a vallásszabadságot, ellenállni annak, és zagyvaságokat terjeszteni arról, hogy az miből is áll, és miért szükséges a lelki életünkhöz és a szabadulásunkhoz.

A vallásszabadságnak négy olyan szegletköve van, melyekre utolsó napi szentekként támaszkodnunk kell, és amelyeket meg kell védenünk.

Az első a hit szabadsága. Sem egyének, sem kormányzatok nem kritizálhatnak, üldözhetnek vagy támadhatnak senkit azért, amit Istennel kapcsolatban hisz. Ez nagyon személyes és nagyon fontos. A vallásszabadsággal kapcsolatos egyik korai hitelvünk kijelenti:

„[E]gyetlen kormány sem létezhet békeességben, csak ha olyan törvényeket alkot, és őriz meg sértetlenül, amelyek minden egyén számára biztosítják a lelkiismeret szabad gyakorlását...

A polgári előjáró fogja vissza a bűnözést, de soha ne rendelkezzen a lelkiismeret felett [és] ne nyomja el a lélek szabadságát.”⁹

Azóta az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában az Egyesült Nemzetek is elismerte ezt az alapjogot, és más nemzeti és nemzetközi emberi jogi dokumentumok is tartalmazzák azt.¹⁰

A vallásszabadság második szegletköve az, hogy szabadon megoszthatjuk másokkal a hitünket és a hitelveinket. Az Úr megparancsolta nekünk, hogy tanítsuk meg otthon gyermekeinket az evangéliumra.¹¹ A tanítványainak is azt mondta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek.”¹² Szülőként, teljes idejű misszionáriusként és egyháztag misszionáriusként is a vallásszabadságra támaszkodva tanítjuk az Úr tanát a családjunkban és szerte a világon.

A vallásszabadság harmadik szegletköve az a szabadság, hogy vallási szervezetet, egyházat hozhatunk létre és békében hódolhatunk másokkal együtt. A tizenegyedik hittétel kijelenti: „Igényt tartunk arra a kiváltságra, hogy saját lelkiismeretünk parancsai szerint hódoljunk a Mindenható Istennek, és minden embernek megadjuk ugyanezt a kiváltságot, hadd hódoljanak úgy, ott és annak, ahogy, ahol és aminek akarnak.” A nemzetközi emberi jogi dokumentumok és számos nemzet alkotmánya támogatja ezt az alapelvet.

A vallásszabadság negyedik szegletköve az a szabadság, hogy a hitünk szerint élhetünk – nemcsak otthon és a kápolnában gyakorolhatjuk szabadon a hitünket, hanem közterületen is. Az Úr azt parancsolja nekünk, hogy ne csak titkon imádkozzunk¹³, hanem menjünk és engedjük úgy fényleni a mi világságunkat az emberek előtt, hogy lássák a mi jó cselekedeteinket, és dicsőítsék a mi Mennyei Atyánkat¹⁴.

Vannak, akik számára sértő, amikor közszíntérré visszük a vallásunkat. Ugyanakkor pont azok, akik ragaszkodnak hozzá, hogy saját nézeteiket és tetteiket tolerálja a társadalom, gyakran csak nagyon vonakodva adják meg ugyanezt a toleranciát azon hívők számára, akik szintén szeretnék, hogy nézeteiket és tetteiket tolerálják. A vallási nézetekkel szembeni általános tiszteltenség nagyon gyorsan a vallásos emberek és intézmények elleni társadalmi és politikai intoleranciává fajul.

Miközben egyre nagyobb nyomással nézünk szembe, hogy hajoljunk meg a világi normák előtt, adjuk fel a vallási szabadságjogainkat és kössünk kompromisszumot az önrendelkezésünk vonatkozásában, gondoljátok át, mit tanít a Mormon könyve ez irányú felelősségeinkről. Alma könyvében azt olvassuk, hogy Amlici „nagyon ravasz” és „gonosz ember” volt, aki arra törekedett, hogy király legyen a nép felett, és megfossa „őket egyházi jogaiktól és kiváltságaiktól”, ami „riasztó volt az egyház népe számára”¹⁵. Móziás király arra tanította őket, hogy emeljék fel szavukat amellelt, amit helyesnek érznek.¹⁶ Összegyűltek tehát „szerte az országban... külön csoportokban, minden ember aszerint, hogy miként vélekedett, hogy Amlici mellett vagy ellen volt-e, és sok vitájuk... [volt] egymással”¹⁷.

Ezen viták során az egyház tagjai és mások is lehetőséget kaptak rá, hogy

összegyűljenek, megtapasztalják az egység lelkületét, és hasson rájuk a Szentlélek. „És lőn, hogy a nép hangja Amlici ellen szólt, így nem tették meg királlyá a nép felett.”¹⁸

Jézus Krisztus tanítványaiként feladatunk együtt dolgozni a hasonlóan gondolkozó hívőkkel, és felemelni szavunkat amellel, ami helyes. Bár az egyháztagoknak soha nem szabad azt állítaniuk, vagy akár csak sugallniuk, hogy az egyház nevében beszélnek, állampolgárokként mindannyian felkérést kaptunk arra, hogy meggyőződéssel és szeretettel osszuk meg személyes tanúbizonyosságunkat – „minden ember aszerint, hogy miként véleked[ik]”¹⁹.

Joseph Smith próféta azt mondta: „[B]átran kijelentem a menny előtt, hogy ugyanígy kész vagyok meghalni egy presbiteriánus, egy baptista vagy bármely más felekezethez tartozó jó embernek a jogai védelmében[; mint a mormonok jogai védelmében]; mert az a tantétel, amely az utolsó napi szentek jogait eltaposná, eltaposná a római katolikusok vagy bármely más felekezethez tartozók jogait is, akik esetleg népszerűtlene, vagy túl gyengék ahhoz, hogy megvédjék magukat.

A szabadság szeretete az, ami lelkemet inspirálja – az egész emberi faj polgári és vallási szabadságjának szeretete.”²⁰

Testvérek! Felelősek vagyunk azért, hogy megvédjük ezeket a szent szabadságjogokat mind magunk, mind pedig a leszármazottaink számára. Ti és én vajon mit tehetünk?

Először is, tájékozódhatunk. Figyeljete oda azokra az ügyekre a közösségekben, amelyek hatással lehetnek a vallásszabadságra.

Másodszor, a személyes körökön belül fogjatok össze azokkal, akik ugyanígy el vannak kötelezve a vallásszabadság mellett. Munkálkodjatok

vállvetve a vallásszabadság megvédésén.

Harmadszor, éljetez úgy, hogy szóban és tettben is jó példái legyetek annak, amiben hisztek. Ahogy a vallásunk szerint élünk, az sokkal fontosabb annál, mint amit a vallásunkról esetleg mondunk.

Közeleg Szabadítónk második eljövetele. Ne késlekedjünk ebben a nagy-szerű ügyben! Emlékezzetek Moróni kapitányra, aki kitűzte a szabadság zászlaját, melyen ezek a szavak álltak: „Emlékeztetől Istenünkre, vallásunkra és szabadságunkra, és békénkre, asszonyainkra és gyermekeinkre”²¹. Ne feledjük, hogyan reagált a nép: önrendelkezésüket gyakorolva „mindenfelől futva” jöttek és szövetséget kötöttek, hogy cselekedni fognak.²²

Szeretett testvéreim, ne sétáljatok! Fussatok! Fussatok, hogy elnyerjétek az önrendelkezés áldásait, a Szentlélek követése és azon szabadságjogok gyakorlása által, melyeket Isten azért adott nekünk, hogy megtegyük az Ő akaratát!

Ezen a különleges húsvéti napon különleges tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus önrendelkezését gyakorolva tett eleget Atyánk akaratának.

Szabadítónkról azt énekeljük: „Önként adta drága véré, Bűntelen életét”²³. És mivel ezt tette, megfizethetetlen lehetőséget adott nekünk arra, hogy engesztelésének hatalma és áldásai által „a szabadságot és az örök életet”²⁴ válasszuk. Szabadon döntsünk úgy ma

és mindig, hogy Őt követjük, ezért imádkozom az Ő szent nevében, méghozzá Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Timótheus 3:3.
2. Ésaías 5:20.
3. Lásd Mózes 6:56.
4. Mózes 4:3.
5. Tan és a szövetségek 29:36.
6. Ábrahám 3:27.
7. Mózes 4:2.
8. 2 Korinthusbeliek 3:17.
9. Tan és a szövetségek 134:2, 4.
10. Lásd Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát, melyet 1948. december 10-én fogadott el az Egyesült Nemzetek Szervezetének Közgyűlése. <http://www.menszt.hu/layout/set/print/content/view/full/201.A> 18. cikkben ez áll: „Minden személynek joga van a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához, ez a jog magában foglalja a vallás és a meggyőződés megváltoztatásának szabadságát, valamint a vallásnak vagy a meggyőződésnek mind egyénileg, mind együttesen, mind nyilvánosság előtt, mind a magánéletben oktatás, gyakorlás és szertartások végzése útján való kifejezésre juttatásának jogát.” Lásd még az 1953. szeptember 3-án ratifikált Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről 9. cikkét. http://www.echr.coe.int/Documents/Convention_HUN.pdf
11. Lásd 5 Mózes 11:19.
12. Márk 16:15.
13. Lásd Máté 6:6.
14. Lásd Máté 5:16.
15. Lásd Alma 2:1–4.
16. Lásd Móziás 29:25–26.
17. Alma 2:5; kiemelés hozzáadva.
18. Alma 2:7.
19. Alma 2:5.
20. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith (2007)*. 362.
21. Alma 46:12.
22. Alma 46:21.
23. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.
24. 2 Nefi 2:27.

Kevin W. Pearson elder
a Hetvenektől

Maradj a fánál!

Lehinek az élet fájáról szóló látomása erőteljes példaként szemlélteti a mindvégig kitartást.

Röviddel Heber J. Grant elnök halála előtt a Fivérek egyike ellátogatott hozzájuk. Távozása előtt Grant elnök így imádkozott: „Ó Istenem, áldj meg, hogy ne veszítsem el a biztonságomat, és mindvégig hithű maradjak!”¹ Az egyház elnökeként végzett közel 27 évnyi szolgálata után is ez volt buzgó imája. Az ő példája éles emlékeztetőül szolgál arra, hogy életkortól függetlenül senki sem védtelen Sátán befolyásával szemben. Sátán két legerőteljesebb eszköze az elterelés és a megtévesztés.

A mindvégig kitartás az igaz tanítványság fémjele, és elengedhetetlen az örök élethez. Amikor azonban kihívások és próbatételek érnek, gyakran kapjuk másoktól azt a tanácsot, hogy: „Fel a fejjel! Majd csak lesz valahogy.” Hadd legyen világos: a „majd csak lesz valahogy” nem evangéliumi tantétel. A mindvégig kitartás azt jelenti, hogy folyamatosan Krisztushoz jövünk és tökéletessé válunk Benne.

Ha a mindvégig kitartás az örök élet elengedhetetlen része, akkor miért jelent küszködést, hogy hithűek legyünk? Küszködünk, amikor különböző fontosságú dolgok között kell döntenünk. Az alkalomszerű engedelmesség és a langymeleg elkötelezettség meggyengíti a hitet. A mindvégig kitartáshoz

a Szabadító és a szövetségünk iránti teljes elkötelezettségre van szükség.

Lehinek az élet fájáról szóló látomása erőteljes példaként szemlélteti a mindvégig kitartást. Kérlek benneteket, imádságos lélekkel tanulmányozzátok Lehi álmát és elmélkedjétek róla, majd pedig vonatkoztassátok magatokra. Miközben ezt teszitek, vegyetek fontolóra hat olyan fontos alapelvet, amely segít nekünk mindvégig kitartani.

1. Soha ne feledkezz meg az imáról!

Kezdetben Lehivel együtt mi is egy „sötét és kietlen pusztaságban”² vagyunk. Időnként mindannyian meg tapasztaljuk a sötétséget és a magányt. „Ha sivár és zord az élet, mondj imát, ne félj!”³ Kövessétek Heber J. Grant elnök példáját. Imádkozzatok erőért a mindvégig kitartáshoz. Kérdezzétek meg Mennyei Atyánktól: „Még mit szeretnél, mit tegyek?”

2. Jöjj Krisztushoz, és legyél benne tökéletessé!

Lehi álmának középpontjában az élet fája áll. Minden az élet fája felé mutat. A fa Krisztust jelképezi, aki Isten szeretetének egyértelmű megnyilatkozása. A gyümölcs az Ő végtelen engesztelését jelképezi, valamint nagyszerű bizonyítéka Isten szeretetének. A szereteteinkkel töltött örök élet minden más dolognál édesebb és kívánatosabb. Ahhoz, hogy szert tehessünk erre az ajándékra, Krisztushoz kell jönnünk és

tökéletessé kell válnunk benne.⁴ Ő „az út, az igazság és az élet”⁵. Életünket megtölthetjük világi sikerekkel és jótettekkel, végül azonban, ha nem kötünk szent szövetségeket arra, hogy Krisztust követjük, és e szövetségeket nem tartjuk meg hűen, akkor teljesen és végérvényesen elvétjük a célt.

3. Hittel törekedj előre!

Van egy ösvény, mely az élet fájához, Krisztushoz vezet. Szoros, keskeny, szigorú és pontos ösvény ez. Isten parancsolatai szigorúak, de nem korlátozóak. Megvédenek bennünket a lelki és fizikai veszélyektől, és megóvnak bennünket attól, hogy elveszünk.

Az engedelmesség építi a Krisztusba vetett hitet. A hit a cselekvés és a hatalom tantétele. A Szabadító példájának következetes követése által lelki erőre és cselekvőképességre teszünk szert. Az engesztelés megerősítő és képessé tevő hatalma nélkül lehetetlen az ösvényen maradni és kitartani.

„Krisztusba vetett állhatatossággal [törekedjete]k] előre.”⁶

4. A Mormon könyve kulcsfontosságú a lelki túléléshez

Életünk utazása kihívásokkal teli. Könnyen elterelődik a figyelmünk, elköborlunk az ösvényről, és eltévedünk. A gyötrelmek örökkévaló fejlődésünk elkerülhetetlen és elengedhetetlen részét képezik. Amikor nehézségek érnek, ne hagyjátok, hogy valami, amit még nem teljesen értetek, teljesen megsemmisítse mindazt, amit viszont tudtok. Legyetek türelmesek, ragaszkodjatok az igazsághoz; a megértés is meg fog érkezni. A próbatételek olyanok, mint a hatalmas sötét köd, mely vakká tesz és megkeményíti a szívünket. Ha nem kapaszkodunk folyamatosan és szilárdan Isten szavába,⁷ és nem élünk aszerint, akkor annak lelki látásmód helyett lelki

vakság lesz az eredménye. Kutassátok a Mormon könyvét és az élő próféták szavait mindig, mindennap, minden egyes nap. Ez lelki túlélésünk, valamint a megtévesztés elkerülésének kulcsa. E nélkül lelkileg elveszünk.

5. Ne terelődjön el a figyelmed és ne hagyj magad megtéveszteni!

Megszívlelni valamit annyit tesz, mint gondosan odafigyelni rá. Az nem fog segíteni megtalálni Krisztust, ha azokra figyelmeztet, akik nem hisznek benne. A #nagyéstágasépület hashtagre való kereséssel megszerzett tudás nem fog az igazsághoz vezetni. Nem ott fogják kiposztolni. Csakis a Szabadító rendelkezik az örök élet szavaival.⁸ Minden más pusztá szó csupán. A nagy és tágas épület a világ hiú képzelgéseit és kevélységét⁹ jelképezi – vagyis a figyelemelterelést és a megtévesztést. Olyan jól öltözött emberekkel van tele, akiknek látszólag mindenük megvan, a Szabadítót és az Őt követőket azonban kigúnyolják. Ezek az emberek „mindenkor tanulnak, de az igazság

megismerésére soha el nem juthatnak”¹⁰. Lehet, hogy politikailag korrektek, lelki értelemben azonban elvesztek.

6. Maradj a fánál!

Lehi üzenete az, hogy maradjunk a fánál. Azért maradtunk ott, mert megtértünk az Úrhoz. Alma ezt tanította: „Íme, megváltoztatta a szívüket; igen, mély álomból ébresztette fel őket, és akkor ráeszméltek Istenre.”¹¹ Amikor átengedjük szívünket Istennek, a Szentlélek megváltoztatja a természetünket; teljes mértékben megtérünk az Úrhoz, és már nem keressük a nagy és tágas épületet. Ha felhagyunk azokkal a dolgokkal, melyek elmélyítenék a lelki megtérésünket, lelki hanyatlásnak fogunk indulni. A hitehagyás a megtérés ellentéte.

Minden volt és jelenlegi misszionáriusnak a következőt üzenem: elderek és nővérek, nem tehetitek meg azt, hogy a missziótokról hazatérve újra fejest ugrotok Babilonba, ahol órák hosszat értelmetlen és haszontalan videojátékokkal játszatok, és ne zuhannátok mély lelki álomba. Nem merülhettek el az online

minden egyes nap! Bizonyosságomat teszem a Mormon könyvében található azon mélyreható erőről, mely meg fogja változtatni az életeteket, és meg fogja erősíteni azon elhatározásokat, hogy Krisztust kövessétek. A Szentlélek meg fogja változtatni a szíveteket, és segíteni fog nektek meglátni a dolgokat úgy, „ahogy azok valójában vannak”¹². Ő majd megmutatja nektek a következő lépést. Nefi ezt ígérte számotokra:

„És azt mondtam nekik, hogy... akik Isten szavára hallgatnak és ahhoz ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket.

Tehát... arra buzdítottam őket..., hogy szívleljék meg Isten szavát és mindig mindenben emlékezzenek parancsolatainak megtartására.”¹³

Testvérek, a mindvégig kitarás a tanítványság legnagyobb próbatétele. Mindennapi tanítványságunk fogja meghatározni örökkévaló rendeltetésünket. Esméljetez rá Istenre, ragaszkodjatok az igazsághoz, tartsátok meg szent templomi szövetségeiteket, és maradjatok a fánál!

Tanúságomat teszem a feltámadt, élő Krisztusról. Tudom, hogy Ő él. Az minden vágyam, hogy a legvégsőig igaz és hű maradhassak az Ő nagyszerű példájához. Az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Idézet John Longdentől, Conference Report, Oct. 1958, 70.
2. 1 Nefi 8:7.
3. Mondtál-e imát? *Himnuszok*, 82. sz.
4. Lásd Moróni 10:32.
5. Lásd János 14:6.
6. 2 Nefi 31:20.
7. Lásd 1 Nefi 8:30.
8. Lásd János 6:68.
9. Lásd 1 Nefi 12:18.
10. 2 Timótheus 3:7.
11. Alma 5:7.
12. Jákób 4:13.
13. 1 Nefi 15:24–25.

pornográfiában, és nem hagyhatjátok figyelmen kívül az erényt és az erkölcsi tisztaságot sem anélkül, hogy annak szörnyű következményeit viselnetek kéne. Ha elveszítitek a Lelket, ti magatok is elvesztetek. Ne terelődj el a figyelmetek és ne hagyjátok magatokat megtéveszteni!

Az igaz tanítványok jelentőségteljes személyes ima, buzgó szentírás-tanulmányozás, személyes engedelmesség és önzetlen szolgálat által folyamatosan és mindennap ráeszmélnek Istenre. Maradjatok a fánál és maradjatok ébren!

Évekkel ezelőtt Pearson nőtestvér és engem elhívtak, hogy a Washingtoni Tacoma Misszió felett elnököljünk. Az elhívás teljesen váratlanul ért bennünket. Némileg tartva a reakciójuktól, találkozózt beszéltem meg a főnökeimmel, és tájékoztattam őket a missziós elhívásomról. Láthatóan feldúlta őket a döntésem, hogy otthagytam a céget. „Mégis mikor hozta meg ezt a döntést, és miért nem említette korábban?” – vontak kérdőre.

Ekkor egy teljesen világos és mélyreható válasz jutott eszembe.

Ezt mondtam: „Ezt a döntést még 19 éves fiúként hoztam meg, amikor szent szövetségeket kötöttem a templomban Istennel, hogy követni fogom a Szabadítót. Az egész életemet e szövetségekre építettem, és minden szándékom most meg is tartani azokat.”

Mihelyt szövetségre léptünk Istennel, már nem hátrálhatunk ki. Nem tehetjük meg, hogy engedünk, feladjuk vagy lemondunk. Isten királyságában a kiválóság normája vonatkozik a felmagasztosulásra. Ehhez bátor tanítványságra van szükség. Ott nincs helye átlagos és öntelt tanítványoknak. Az átlagosság a kiválóság ellensége, az átlagos elkötelezettség pedig meg fog benneteket akadályozni abban, hogy mindvégig kitarstok.

Ha éppen valamivel küszködtök, össze vagytok zavarodva, vagy lelkiileg elvesztetek, sürgetve buzdítalak benneteket, hogy tegyetek meg valamit, amiről tudom, hogy visszavisz benneteket a helyes útra. Újra kezdjétek el imádságos lélekkel tanulmányozni a Mormon könyvét, és éljétek annak tanításai szerint mindig, mindennap,

Rafael E. Pino elder
a Hetvenektől

Az evangélium örökkévaló látószöge

Az örökkévalóságra is kiható döntésekhez elengedhetetlen az evangéliumi perspektíva.

Egy Mózesnek adott kinyilatkoztatásban Mennyei Atyánk kijelenti, mi a szándéka: „Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.”¹ E kijelentés szerint az Atya arra vágyik, hogy mindenkinek megadja a lehetőséget az öröm teljességének elnyerésére. Utolsó napi kinyilatkoztatások tanúsága szerint Mennyei Atyánk minden gyermeke számára alkotott egy boldogságtervet, egy nagyon különleges tervet azért, hogy visszatérhessünk Hozzá és Vele élhessünk.

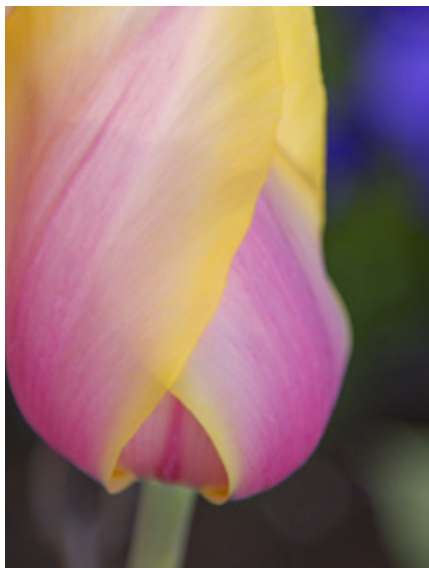
E boldogságterv megértése örökkévaló látószöget biztosít számunkra, és segít nekünk igazán értékelni a parancsolatokat, a szertartásokat, a szövetségeket, valamint a próbatételeket és a megpróbáltatásokat.

Alma egy kulcsfontosságú tantételre hívja fel a figyelmet: „Isten tehát, miután megismertette velük a megváltás tervét, parancsolatokat adott nekik.”²

Érdekes megfigyelni, mi hogyan követi egymást a tanítási folyamatban. Mennyei Atyánk először megtanította Ádámnak és Évának a megváltás tervét, majd parancsolatokat adott nekik.

Nagy igazság rejtőzik ebben. A terv megértése segíteni fog nekünk, hogy betartsuk a parancsolatokat, jobb döntéseket hozunk, és helyes indíttatásból cselekedjünk.

Az egyházban végzett szolgálatom során sok országban voltam tanúja az egyháztagok odaadásának és hithűségének, akár politikai, társadalmi vagy gazdasági feszültségek idején is. Az egyik közös vonás, amelyet gyakran láttam ezekben a hithű egyháztagokban, az az örökkévalósággal kapcsolatos látásmódjuk. Az evangélium örökkévaló látószögéből megértjük, milyen helyet foglalunk el Isten tervében, elfogadjuk a nehézségeket és fejlődünk

általuk, döntéseket hozunk, és az isteni lehetőségeinket helyezzük életünk középpontjába.

A látószög vagy perspektíva az, amikor a dolgokat egy bizonyos távolságból szemléljük, ami lehetővé teszi számunkra valódi értékük meglátását.

Olyan, mintha egy erdőben egy fa előtt állnánk. Ha nem lépünk egy kicsit hátrébb, akkor valóban elmondható, hogy nem látjuk a fától az erdőt. Egyszer ellátogattam a Brazília és Peru határvidékén található amazonas dzsungelbe a kolumbiai Leticiában. Addig nem tudtam átlátni, milyen hatalmas, míg fölé repülve megfelelő látószögbe nem kerültem.

Amikor a gyerekeink még kicsik voltak, gyakran néztek egy gyerekcsatornát, melyen volt egy *Mit látsz?* című műsor. A képernyő teljesen ráközelített valamire, a gyerekeknek pedig ki kellett találniuk, vajon mi lehet az, miközben a kép fokozatosan tágult. Ha már az egész tárgyat látni lehetett, könnyű volt megmondani, hogy macskáról, nővényről, esetleg egy gyümölcsről van-e szó, és így tovább.

Emlékszem, hogy egy alkalommal épp ezt a műsort nézték, és valamit nagyon közelről igen csúnyának láttak, azonban a kép távolodásával kiderült, hogy egy nagyon is ínycsiklandozó pizzáról van szó. Ekkor felkiáltottak: „Apa, pont ilyet vegyél nekünk!” Mikor már látták, miről is van szó, akkor ami eleinte visszataszítónak látszott, végül nagyon is vonzóvá vált.

Hadd mondjak egy másik példát. A gyerekeink szerették a kirakós játékot. Valószínűleg már mindannyian játszottunk ilyesmivel. Vannak olyanok, amelyek rengeteg apró darabból állnak. Emlékszem, az egyik gyerekünk (személyazonosságának védelme érdekében a nevét nem árulom el) az egyes darabokra összpontosított, és amikor

valami nem illett oda, ahová szerinte kellett volna, akkor mérges lett, és azt gondolta, hogy nem jó semmire, ezért ki akarta dobni. Végül aztán rájött, hogyan kell kirakózni, amikor megértette, hogy minden kis darabnak megvan a maga helye, akkor is, ha az adott pillanatban még nem tudjuk, hova illik majd a képben.

Az Úr tervét is szemléljük így. Nem kell aggódnunk annak egyes részei miatt külön-külön, inkább meg kell próbálnunk a kép egészét látni, és arra figyelni, mi lesz az eredmény a végén. Az Úr pontosan tudja, hogy az egyes részek hogyan illeszkednek a tervbe. A boldogság nagyszerű terve közegében minden parancsolat örökkévaló jelentőséggel bír.

Rendkívül fontos az, hogy ne a halandóság szemszögéből hozzunk meg örökkévaló értékkel bíró döntéseket.

Az örökkévalóságra is kiható döntésekhez elengedhetetlen az evangéliumi perspektíva.

Neal A. Maxwell elder azt tanította: „Bár nagy és végső reménységben horgonyozunk, néhány taktikai jellegű reményünk esetében egészen más a helyzet. Reménykedhetünk fizetésemelésben, egy különleges randevúban, választási győzelemben vagy egy nagyobb házban – ezek vagy megvalósulnak, vagy nem. Az Atya tervébe vetett hit akkor is kitartást ad nekünk, amikor kútba esnek ezek a közeli reményeink. A remény segít nekünk jó ügyekben »buzgón« munkálkodni (lásd T&S 58:27) még akkor is, ha ezek veszteségre álló ügyeknek látszanak.”³

Ha nincs örökkévaló látásmódunk vagy elvesztettük azt, akkor előfordulhat, hogy földi látószög határozza majd meg a személyes mércénket, és olyan

döntéseket hozunk, melyek nincsenek összhangban Isten akaratával.

A Mormon könyve említést tesz Nefi, valamint Lámán és Lemuel hozzáállásáról. Számos megpróbáltatásban és nehézségben volt részük, azonban ezekhez egészen másképp álltak hozzá. Nefi azt mondta: „És oly nagyok voltak rajtunk az Úr áldásai, hogy míg nyers húson éltünk a vadonban, asszonyaink bőségesen szoptatták gyermekeiket, és erősek voltak, igen, méghozzá olyanok, mint a férfiak; és már az utazásaikat is kezdték zúgolódás nélkül viselni.”⁴

Lámán és Lemuel viszont keservesen panaszkodtak. „És így Lámán és Lemuel, lévén a legidősebbek, zúgolódtak atyjuk ellen. És zúgolódtak, mert nem ismerték annak az Istennek a cselekedeteit, aki teremtette őket.”⁵ Ha valaki nem ismeri vagy figyelmen kívül hagyja Isten cselekedeteit, akkor bizony el tudja veszíteni az örökkévaló látószöveget, és a zúgolódás ennek csak az egyik tünete. Bár Nefivel együtt Lámán és Lemuel is sok csodának volt tanúja, így siránkoztak: „és ily sok éven át vándoroltunk a vadonban; és asszonyaink vesződtek, várandósan; és gyermekeket szültek a vadonban és minden dolgot elszenvedtek, a halált kivéve; és jobb is lett volna ha meghaltak volna, mielőtt kijöttek Jeruzsálemből, mint ezeket a megpróbáltatásokat elszenvedni.”⁶

Ez két, egymástól nagyon különböző hozzáállás, bár a nehézségek és a megpróbáltatások, melyekkel szembenéztek, hasonlóak voltak. Nyilvánvaló, hogy a látószögük volt más.

Spencer W. Kimball elnök a következőket írta: „Ha a halandóságra mint a létezés egészére tekinténénk, akkor a fájdalom, a bánat, a kudarc és az élet rövidsége balsors lenne. Ha azonban az életre örökkévaló dologként tekintünk, ami messze a halandóság előtti múltba, majd az örökkévaló, halál utáni jövőbe

nyúlik, akkor minden esemény a helyes megvilágításba kerülhet.”⁷

David B. Haight elder elmesélt egy történetet Michelangelóról, amely jól szemlélteti, milyen fontos, hogy mindent a megfelelő látószögből lássunk: „A szobrász éppen egy márványtömböt faragott, egy fiú pedig mindennap eljött és félénken figyelte. Amikor a kőből teljes mértékben előtűnt Dávid alakja, és már az egész világ megcsodálhatta, a fiú azt kérdezte Michelangelótól: »Honnan tudta, hogy ott van benne?«⁸

A szobrász egész más látószögből szemlélte a márványtömböt, mint a munkáját figyelő fiú. A művész meglátta a kőben rejlő lehetőségeket, és ez tette lehetővé számára a műalkotás létrehozását.

Az Úr nagyon jól tudja, mit akar véghezvinni mindannyiunkkal. Tudja, milyen változtatásokat akar elérni az életünkben, és nekünk nem áll jogunkban tanácsot adni Neki. Az Ő gondolatai magasabbak a mi gondolatainknál.⁹

Bizonyoságot teszek arról, hogy van egy szerető, igazságos és irgalmas Mennyei Atyánk, aki elkészítette az örök boldogságunk tervét. Bizonyoságot teszek arról, hogy Jézus Krisztus az Ő Fia, a világ Szabadítója. Tudom, hogy Thomas S. Monson elnök Isten prófétája. Mindezeket Jézus Krisztus nevében mondom, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:39.
2. Alma 12:32.
3. Neal A. Maxwell, „Brightness of Hope,” *Ensign*, Nov. 1994, 35–36.
4. 1 Nefi 17:2.
5. 1 Nefi 2:12.
6. 1 Nefi 17:20.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006). 16.
8. David B. Haight, „Your Purpose and Responsibility” (Brigham Young University fireside, Sept. 4, 1977), 2–3; speeches.byu.edu.
9. Lásd Ésaías 55:8–9.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

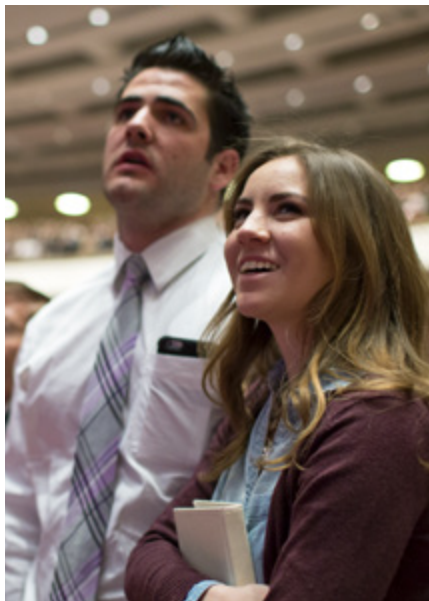
Jöjjön el a te országod

Eljövetelének gondolata felkavarja a lelkemet. Lélegzetelállító lesz! Hatásköre, nagyszerűsége, mérete és pompája mindent felül fog múlni, amit emberi szem valaha is látott vagy megtapasztalt.

Miközben énekelünk, mélyen megérintett a gondolat, hogy ebben a pillanatban hívó szentek százezrei, talán milliói – több mint 150 országban és csodás módon 75 különböző nyelven¹ – emelték fel hangjukat Istenhez velünk együtt énekelve:

*Jöjj el, ó, nagy Király!
Régóta várunk Rád.
Gyógyító szárnyaddal
Tedd néped szabaddá.²*

„Jöjj el, ó, nagy Király!”³ A hívők az egész világra kiterjedő, hatalmas családjához tartozunk – az Úr Jézus Krisztus tanítványai vagyunk.

Magunkra vettük a nevét, és az úrvacsora vételekor minden héten fogadalmat teszünk arra, hogy emlékezni fogunk Őrá és betartjuk a parancsolatait. Messze vagyunk a tökéletességtől, de a hitünk nem alkalomszerű. Hiszünk Jézus Krisztusban. Hódolunk Neki. Követjük Őt. Szívből szeretjük. Az Övé a világ legnagyobb ügye.

Testvérek, az Úr második eljövetelét megelőző napokban élünk, mely időszakot mindig is várták a különböző korokban élő hívők. A háborúk és háborús hírek napjaiban, a természeti csapások napjaiban, olyan napokban élünk, amikor zavar és felfordulás feszíti a világot.

Ám a dicsőséges visszaállítás időszaka is ez, amikor az evangélium az egész világhoz eljut – egy olyan időszak, mellyel kapcsolatban az Úr megígérte, hogy „felnevel... egy tiszta népet”⁴, akiket „igazlelkűséggel és Isten hatalmával”⁵ fog felfegyverezni.

Örvendezünk ezekben a napokban, és imádkozunk, hogy bátran tudjunk szembenézni a küzdelmeinkkel és a bizonytalanságainkkal. Egyesek nehézségei súlyosabbak, mint másokéi, de senki nincs védve tőlük. Neal A. Maxwell elder egyszer azt mondta nekem: „Ha épp minden jól alakul az életedben, csak várd ki a végét!”

Bár az Úr újra és újra biztosít minket arról, hogy „nem kell fél[nünk]”⁶, a megpróbáltatásaink közepette nem mindig könnyű világosan látni azt, ami ezen a világon túl van.

Thomas S. Monson elnök fontos leckét tanított nekem az örökkévaló látásmódról.

Tizennyolc évvel ezelőtt, amikor Svájcban együtt utaztam a vonaton Monson elnökkel, nehéz feladatairól kérdeztem. Válasza megerősítette a hitemet: „Az Első Elnökségben minden tőlünk telhetőt megteszünk e munka előmozdításáért – mondta. – Azonban ez az Úr munkája, és Ő irányítja azt. Ő áll a kormányruznál. Csodálattal ámulunk, amikor olyan ajtókat nyit meg, amelyeket mi nem tudunk megnyitni, és olyan csodákat tesz, amelyeket el sem tudunk képzelni.”⁷

Testvérek, ha látjuk és hisszük az Úrnak a földi királysága megalapítása közben tett csodáit, az segíthet észrevennünk és hinnünk azt, hogy az Úr keze a mi életünkben is munkálkodik.

Az Úr azt mondta: „...el tudom végezni a saját munkámat”⁸. Mindannyian igyekszünk megtenni a részünket, de Ő a fő építőmester. Atyjának irányítása alatt Ő teremtette ezt a világot. „Minden dolog általa lett megalkotva; és nélküle nem lett semmi megalkotva, amely alkotva lett.”⁹ Ha lelkileg éberek vagyunk, akkor világszerte és a saját személyes életünkben is észrevesszük az Ő kezét.

Hadd mondjak egy példát.

1831-ben, amikor még csak 600 tagja volt az egyháznak, az Úr kijelentette: „Isten királyságának kulcsai az emberre bízattak a földön, és innen gördül tovább az evangélium a földnek széleig, akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő gördül tovább, míg nem az egész földet betölti.”¹⁰

Nefi próféta előre látta, hogy napjainkban a föld népességéhez képest kevés tagja lesz az egyháznak, azonban ott lesznek „az egész föld színén”¹¹.

Három ilyen csodálatos példát jelentenek az Úr kezének munkálkodására azok a templomok is, melyeket Monson elnök ma bejelentett. Csupán néhány évtizeddel ezelőtt ki gondolta volna, hogy templom épül majd Haitin, Thaiföldön és Elefántcsontparton?

Egy templom helyszínének meghatározása nem kézenfekvő földrajzi döntés. Az Úrtól jön, kinyilatkoztatás által az Ő prófétájának, kifejezve, hogy nagy munkát kell elvégezni, és elismerve azon szentek igazlelkűségét, akik aztán nemzedékeken át becsben tartják az Ő házáat és gondoskodnak arról.¹²

Feleségemmel, Kathyvel két éve el látogattunk Haitire. A Port-au-Prince városára letekintő hegy egyik magaslatán csatlakoztunk a haiti szentekhez, akik megemlékezést tartottak arról, hogy csupán 30 évvel ezelőtt Thomas S. Monson elder – aki akkor még nem volt az egyház elnöke – felszentelte a hazájukat. Egyikünk sem fogja elfelejteni a 2010-es pusztító haiti földrengést. Hithű egyháztaggokkal és szinte kizárólag haiti származású misszionáriusok bátor csapatával az egyház folyamatosan gyarapszik és erősödik ezen a szigeten. Felszerkenti a hitemet, mikor elképzelem Isten igazlelkű szentjeit fehérbe öltözve, a szent papság hatalmát birtokolva arra, hogy igazgassák és elvégezzék a szent szertartásokat az Úr házában.

Ki tudta volna elképzelni, hogy az Úr háza fog állni Bangkok gyönyörű

városában? A keresztények csupán 1 százalékát teszik ki ennek az első-sorban buddhista országnak. Ahogy Haitin, Bangkokban is azt látjuk, hogy az Úr összegyűjtötte a föld választottait. Néhány hónappal ezelőtti látogatásunk során találkoztunk Szatit és Csutamasz Kaivaivanával és odaadó gyermekeikkel. Szatit 17 éves fiatalemberként találkozott az egyházzal, és a szülőföldjén szolgált missziót. Később a felsőfokú hitoktatáson találkozott Csutamasszal és a Fülöp-szigeteki Manila templomban pecsételték őket egymáshoz. 1993-ban a Kaivaivanáék elütötte egy teherautó, amelynek a sofőrje elaludt. Szatit mellől lefelé lebénuult. Soha nem ingott meg a hitük. Szatit köztisztviselőnek örvendő tanár a Bangkoki Nemzetközi

Iskolában, és a Thaiföld Bangkok Északi Cövek cövekelnökeként szolgál. Tanúi vagyunk Isten csodáinak az Ő csodás munkájában és a mi személyes életünkben.

Elefántcsontparton az egyház csodáiról nem mesélhetünk anélkül, hogy említést ne tennénk két házaspárról: Philippe és Annelies Assardról, vala-

években Philippe és Lucien is érezte, amint visszahúzza afrikai szülőházájába a cél, hogy építsék Isten királyságát. Rendkívüli hitet követelt a német születésű Assard nőtestvértől, hogy elszakadjon a családjától, Assard testvértől pedig az, hogy maga mögött hagyja gépészmérnökként betöltött magas beosztását. A két házaspár

először Elefántcsontparton találkozott egymással, ahol elindítottak egy Vasárnapi Iskolát. Ennek már 30 éve. Mostanra nyolc cövek és 27 ezer egyháztag található ebben a csodaszép afrikai országban. Affouék folytatják a nemes szolgálatot, miként Assardék is, akik nemrég fejezték be missziójukat a Ghánai Accra templomban.

Látjátok, hogyan mozdítja előre munkáját Isten keze? Látjátok Isten kezét a misszi-onáriusok életében Haitin, vagy Kaivaivanáék életében Thaiföldön? Látjátok Isten kezét Assardék és Affouék életében? Meglátjátok Isten kezét a saját életetekben is?

„És semmiben nem sérti meg az ember Istent, ...csak ...[ha] nem ismeri... el minden dologban a kezét”¹³.

Isten csodáira nem csupán Haitin, Thaiföldön vagy Elefántcsontparton kerül sor. Nézzetek körül.¹⁴ „Isten minden népre gondol, ...igen, megszámlálja az ő népét, és irgalmas bensője az egész földre kiterjed.”¹⁵

Előfordul, hogy mások életében észrevevessük Isten kezét, de felmerül bennünk a kérdés: Vajon a saját életemben hogyan láthatnám világosabban az Ő kezét?

A Szabadító azt mondta:
Ne kételkedjétek!¹⁶
Ne féljétek.¹⁷

„Nemde... egy [verebecske] sem esik... a földre a ti Atyátok [tudta] nélkül! [...]

Ne féljétek...; [mert] ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.”¹⁸

Ne feledjétek a szolgát, aki így kiáltott Elizeus prófétához, mikor körülvette őket az ellenség: „mit cselekedjünk?”¹⁹

Elizeus így felelt:

„Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velök.

[Ezután] imádkozott Elizeus...: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolgál szemeit és [látá, hogy] a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel”²⁰.

Ha betartjátok a parancsolatokat és hittel imádkoztok, hogy észrevegyétek az Úr kezét az életetekben, akkor

Balra fent: Thomas S. Monson elnök Haitin az ország felszentelésekor, 1983-ban Fent: Philippe és Annelies Assard (balra), valamint Lucien és Agathe Affoue, az elefántcsontparti pionírok Balra: Sathit Kaivaivatana, a hithű cövekelnök és felesége, Juthamas, a thaiföldi Bangkokban

mint Lucien és Agathe Affoue-ról. Fiatal házassokként csatlakoztak az egyházhoz, az egyik pár Németországban, a másik Franciaországban. Az 1980-as

megígérem nektek, hogy Ő tágabban nyitja majd a lelki szemeiteket, és világosabban fogjátok látni, hogy nem vagytok egyedül.

A szentírások azt tanítják, hogy álljunk meg állhatatosan „az eljövendőkbe vetett hitben”²¹. Mi az, ami eljövendő? A Szabadító így imádkozott:

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”²²

Nemrég énekeltük együtt, hogy: Jöjj el, ó, nagy Király!

Növekszik a hitünk, amikor várakozással tekintünk a Szabadító földre való visszatérésének dicsőséges napjára. Eljövételének gondolata felkavarja a lelkemet. Lélegzetelállító lesz! Hatásköre, nagyszerűsége, mérete és pompája mindent felül fog múlni, amit emberi szem valaha is látott vagy megtapasztalt.

Azon a napon nem bepólyálva, jászolban fekvé érkezik,²³ hanem „az ég felhőiben, hatalommal és nagy dicsőséggel felruházva; mind a szent angyalokkal”²⁴. Hallani fogjuk az „arkangyal szózatát[!]” és az „isteni harsonát[!]”²⁵. A nap és a hold megváltozik, „és a csillagok lehullanak helyükről”²⁶. Ti és én, illetve a minket követők, „a szentek[, akik] előjönnek a föld négy szegletéből”²⁷, „felragadtatnak, hogy találkozzanak vele”²⁸. Akik

igazlelkűségben haltak meg, azok is „felragadtatnak, hogy találkozzanak vele az ég... közepén”²⁹.

Ezután pedig egy látszólag lehetetlen élmény következik: „...minden test – mondja az Úr – együtt lát majd engem”³⁰. Ez hogyan fog megtörténni? Nem tudjuk. De biznyságomat teszem róla, hogy bekövetkezik – pontosan a jövendölés szerint. Áhítattal hajtunk majd térdet, „és az Úr hallatja hangját, és a földnek szélei mind meghallják azt”³¹. „És olyan hang lesz ez, mint a sok vizeknek hangja, és a nagy mennydörgés hangja”³². „És [akkor] az Úr, méghozzá a Szabadító, odaáll népe közé”³³.

Ekkor sor kerül a menny angyalainak és a földön lévő szenteknek feledhetetlen találkozására.³⁴ Ám ami még ennél is fontosabb, Ésaías szavai-val: „a föld minden határai [látni fogják] Istenünk szabadítását”³⁵, és Ő „uralkodni fog minden test felett”³⁶.

Ezen a napon elnémulnak a szkeptikusok, „mert minden fül meghallja, és minden térd meghajlik, és minden száj vallomást tesz”³⁷ arról, hogy Jézus a Krisztus, Isten Fia, a világ Szabadítója és Megváltója.

Ma húsvét napja van. Örvendezünk a keresztényekkel szerte a világon az Ő dicső feltámadásában és a mi saját megígért feltámadásunkban. Készüljünk hát fel az Úr eljövételére, újra és újra átismételve ezeket a dicső

eseményeket magunkban és a szereteteinkkel együtt, és legyen az Ő imája a mi imánk: „Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”³⁸ Tanúságomat teszem arról, hogy Ő él. „Jöjj el, ó, nagy Király!” Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Noha az általános konferenciát összességében 94 nyelvre fordítják, nem minden nyelvet sugároznak ugyanabban az időben, és nem minden nyelven kerül közzétételre az összes ülés. A mostani általános konferencia vasárnap délutáni ülését 75 nyelven sugározták élőben.
2. Jöjj el, ó, nagy Király! *Himnuszok*, 25. sz.
3. 2015. március 31-én az Első Elnökség hivatalától e-mailt kaptam, amelyben tudósomra hozták, hogy április 5-én, vasárnap délután, közvetlenül a Jöjj el, ó, nagy Király! című, közösen elénekelt himnusz után fogok beszélni. A visszaállítás e csodás himnuszának szövege – melyet Parley P. Pratt írt – alázatos könyörgés a Szabadítóhoz, hogy térjen vissza a földre. Talán nincs még egy himnuszunk, amely nagyobb erővel testesítené meg konferenciái beszédem üzenetét, mint ez. Nagyon megindított annak jelentősége, hogy a hívó szentek mindenütt együtt énekelték húsvét vasárnap, hangjuk egyként csendült fel Istennek: „Jöjj el, ó, nagy Király! Régióta várunk Rád.” Tudatában léve, hogy nekem személy szerint nem volt beleszólásom a zene kiválasztásába az általános konferenciára, felmerült bennem, hogy a zenéért felelős személyek talán elolvasták a beszédemet, Jöjjön el a te országod címmel, és ennek fényében választották ezt a himnuszt a Szabadító második eljövételéről. Később megtudtam, hogy a Tabernákulum Kórus karnagyai még március elején javasolták ezt a himnuszt az Első Elnökségnek, hetekkel azelőtt, hogy én átküldtem volna a beszédemet az Első Elnökségnek, hogy továbbíthassák a fordítóknak. Legutóbb 2002 októberében hangzott el gyülekezeti himnusként az általános konferencián a Jöjj el, ó, nagy Király! Mindannyian igyekszünk megenni a részünket, de Ő a fő építőmester.
4. Tan és a szövetségek 100:16.
5. 1 Nefi 14:14.
6. Tan és a szövetségek 10:55.
7. Személyes élmény, 1997. május.
8. 2 Nefi 27:20.
9. János 1:3.
10. Tan és a szövetségek 65:2.
11. 1 Nefi 14:12.

Jorge F. Zeballos elder
a Hetvenektől

12. 2001 őszén, amikor Brazíliában éltem, lelkesen osztottam meg James E. Faust elnökkel, az Első Elnökség tagjával számos lenyűgöző tényről a Curitiba városában élő szentekről, abban a reményben, hogy ő majd továbbítja az információt Gordon B. Hinckley elnöknek. Faust elnök azonban a szavamba vágott: „Neil – mondta –, nem lobbizunk az elnöknel. A döntés, hogy hol épüljön templom, az Úr és az Ő prófétája között születik meg.” A Brazíliai Curitiba templom 2008-ban került felszentelésre.
13. Tan és a szövetségek 59:21.
14. Az Úr keze által elvégzett nagyszerű csodák egyike az, ahogyan királysága az Amerikai Egyesült Államok minden államának városaiba eljut. Itt egy példa: 2006 májusában cövekkonferenciára voltam hivatalos a texasi Dentonba. A cövekelnök, Vaughn A Andrus házában szálltam meg. Andrus nőtestvér mesélt nekem az egyház kezdeteiről Dentonban, melynek szülei, John és Margaret Porter is részesei voltak. Először csak Vasárnapi Iskola volt, azonban Porterék megosztották az evangéliumot Ragsdale-ékkel, akik aztán megosztották Noble-ékkel és Martinoékkel. Természetesen a misszionáriusok is fontos szerepet játszottak. Sok család csatlakozott az egyházhoz. Olyanok is voltak, akik nyugatról költöztek Dentonba. Ahol egykor egy kis gyülekezet volt csak, ma már négy cövek van, és az egyik Martino fiú, aki 17 évesen csatlakozott az egyházhoz, most általános felhatalmazottként szolgál: James B. Martino elderként ismerjük.
15. Alma 26:37.
16. Lásd Máté 21:21.
17. Lásd Márk 5:36.
18. Máté 10:29, 31.
19. 2 Királyok 6:15.
20. 2 Királyok 6:16–17.
21. Móziás 4:11.
22. Máté 6:9–10; lásd még Tan és a szövetségek 65:6.
23. Lásd Lukács 2:12.
24. Tan és a szövetségek 45:44.
25. 1 Thessalonikabeliek 4:16.
26. Tan és a szövetségek 133:49.
27. Tan és a szövetségek 45:46.
28. Tan és a szövetségek 88:96.
29. Tan és a szövetségek 88:97.
30. Tan és a szövetségek 101:23.
31. Tan és a szövetségek 45:49.
32. Tan és a szövetségek 133:22.
33. Tan és a szövetségek 133:25.
34. Lásd Mózes 7:63.
35. Ésaías 52:10.
36. Tan és a szövetségek 133:25.
37. Tan és a szövetségek 88:104.
38. Lásd Máté 6:10.

Ha felelősséget vállalsz

Törekedjünk előre azáltal, hogy megismerjük kötelességünket, helyes döntéseket hozunk, e döntéseknek megfelelően cselekszünk, és elfogadjuk Atyánk akaratát!

Még csak 12 éves voltam, amikor a misszionáriusok először jöttek prédikálni a Chile északi részén található szülővárosomba. Egy vasárnap, amikor már hat hónapja jártam a kis gyülekezetbe, az egyik misszionárius az úrvacsorát osztva odakínálta nekem a kenyeret. Ránéztem, és halkán azt súgtam: „Nem lehet.”

„Miért nem?” – kérdezte.

Így feleltem: „Mert nem vagyok az egyház tagja.”¹

A misszionárius nem hitt a fülének, és valami megcsillant a szemében.

Szerintem azt gondolta: „Hiszen ez a fiatal férfi minden egyes gyűlésen ott van. Hogy lehet az, hogy nem tagja az egyháznak?”

Másnap a misszionáriusok már ott is voltak nálunk, és minden tőlük telhető megtettek azért, hogy az egész családomat taníthassák. Mivel azonban a családomat nem érdekelte a dolog, a misszionáriusoknak csak az adott elég önbizalmat a továbblépéshez, hogy már hat hónapja minden héten ott voltam az egyházi gyűléseken. Végre elérkezett a nagy pillanat, amire vártam: felkértek, hogy legyek tagja Jézus Krisztus egyházának. A misszionáriusok elmagyarázták nekem, hogy mivel kiskorú vagyok, szükség van a szüleim engedélyére. A misszionáriusokkal apám elé járultam, és úgy gondoltam, hogy szeretetteljesen ezt fogja válaszolni: „Fiam, majd amikor nagykorú leszel, akkor hozhatsz saját döntéseket.”

Miközben a misszionáriusokkal beszéltem, én buzgón imádkoztam, hogy érintse meg valami a szívét, és adja meg nekem az áhított engedélyt. A misszionáriusoknak azt mondta: „Elderek, az elmúlt hat hónapban láttam, amint fiam, Jorge, minden vasárnap korán reggel felkel, felveszi a legjobb ruháját, és elsétál az egyházba. Az egyháznak

csak jó hatását láttam megnyilvánulni az életében.” Azután hozzám fordult és meglepetésemre így szólt: „Fiam, ha felelősséget vállalsz a döntésedért, akkor engedélyt adok rá, hogy megkeresztelkedj.” Megöleltem és megpusztiltam édesapámat, és megköszöntem neki, amit tett. Másnap megkeresztelkedtem. A múlt héten volt életem e fontos pillanatának 47. évfordulója.

Milyen dolgokért vagyunk felelősek Jézus Krisztus egyháza tagjaként? Joseph Fielding Smith elnök azt mondta erről: „Ez a két nagy felelőségünk van: [...] Először, hogy saját szabadulásunkra törekedjünk; majd másodsor, hogy teljesítsük felebarátaink iránti köteleességünket.”²

Atyánk tehát ezt a két fő felelőséget bízta ránk: törekedjünk saját szabadulásunkra és másokéra, tudván, hogy ebben a kijelentésben a *szabadulás* azon dicsőség legmagasabb fokának elérését jelenti, melyet Atyánk biztosított engedelmes gyermekei számára.³ E ránk bízott felelőségeknek – amelyeket önként fogadtunk el – kell meghatározniuk a fontossági sorrendünket, a vágyainkat, a döntéseinket és a mindennapos viselkedésünket.

Aki már érti, hogy Jézus Krisztus engesztelése révén valóban elérhető számára a felmagasztosulás, annak kárhozatot jelent az, ha nem nyeri el. A szabadulás ellentéte tehát a kárhozat, éppen úgy, ahogy a siker ellentéte a kudarc. Thomas S. Monson elnök

azt tanította nekünk, hogy „[a]z ember nem nyugodhat sokáig megelégedve a középserűséggel, ha meglátja, hogy a kiválóság elérhető”⁴. Hogyan elégedhetnénk meg akkor bármivel, ami kevesebb a felmagasztosulásnál, ha tudjuk, hogy a felmagasztosulás lehetséges?

Hadd osszak meg veletek négy kulcsfontosságú tantételt, melyek elősegítik azon vágyunk beteljesedését, hogy felelőséget vállaljunk Mennyei Atyánk előtt, és eleget tegyünk azon elvárásának, hogy olyanná váljunk, amilyen Ő.

1. Köteleességünk megismerése

Ha Isten akaratát szeretnénk tenni, ha felelőséget kívánunk vállalni. Őelőtte, akkor azzal kell kezdenünk, hogy megismerjük, megértjük és elfogadjuk az Ő ránk vonatkozó akaratát, és annak megfelelően élünk. Az Úr azt mondta: „Most tehát minden ember tanulja meg a köteleességét, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.”⁵ Nem elég csak vágyani arra, hogy a jót tegyünk, ha közben nem ügyelünk arra, hogy megértsük, mit vár el tőlünk Atyánk, és mit akar, mit tegyünk.

Az Alice Csodaországban című mesében Alice nem tudja, merre menjen, így hát megkérdezi a Fakutyát: „Lenne szíves megmondani, merre kell mennem?”

A Fakutya így felel: „Az attól függ, hová akarsz jutni.”

Mire Alice azt mondja: „Ó, az egészen mindegy.”

„Akkor az is egészen mindegy, hogy merre mégy” – mondja a Fakutya.⁶

Mi azonban tudjuk, hogy az ösvény, mely ahhoz a fához vezet, „amelynek gyümölcse kívánatos...”, hogy boldoggá tegye az embert⁷, keskeny ösvény, melyen csak erőfeszítéssel lehet előrehaladni, és „kevesen vannak, a kik megtalálják”⁸.

Nefi azt tanítja nekünk, hogy „Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek”⁹, majd hozzáteszi, hogy a Szentlélek „minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek”¹⁰. A két forrás tehát, melyekből megismerhetjük a köteleességünket, Krisztus ősi és mai prófétákon keresztül kapott szavai, valamint a Szentlelken keresztül kapott személyes kinyilatkoztatás.

2. Döntéshozatal

Akár az evangélium visszaállításáról, akár egy bizonyos parancsolatról, egy elhívásban való szolgálattal kapcsolatos köteleességről, vagy a templomban kötött szövetségekről teszünk szert tudásra, miénk a döntés, hogy ezen új ismeret szerint cselekszünk-e. Mindenki szabadon, önmaga választja meg, hogy belép-e egy szent szövetségbe, amilyen a keresztelés vagy a templomi szertartások. Mivel az ősi időkben az emberek vallási életének természetes részét képezték a fogadalomtétel, a régi törvény megmondta, hogy „ne esküdjetez hamisan az én nevemre”¹¹. Az idők delén azonban kötelezettségeink betartásának egy jobb módjára tanított a Szabadító, amikor azt mondta, hogy az *igen* igent jelent, a *nem* pedig nemet.¹² Adott szavunknak elegendőnek kell lennie igazmondásunk és elkötelezettségünk biztosítékaként mások iránt – és ennek még inkább így kell lennie, ha az a másvalaki a mi Mennyei Atyánk. Ha eleget teszünk egy

kötelezettségnek, az jelzi szavunk igaz és őszinte voltát.

3. Ennek megfelelő tettek

Miután megismertük a kötelességünket és meghoztuk a hozzá kapcsolódó döntéseket, ennek megfelelően is kell cselekednünk.

A Szabadító és a hozzá gyógyításra odahozott gutaütött története nagyon jó példáját mutatja annak, hogy Ő milyen szilárdan eltökélte magát Atyjának tett kötelezettsége betartása mellett. „Jézus pedig azoknak hitét látván, monda a gutaütötteknek: Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid.”¹³ Tudjuk, hogy Jézus Krisztus engesztelése elengedhetetlen a bűnök bocsánatához, azonban ennek a gutaütött embernek a meggyógyításakor még nem került sor erre a nagyszerű eseményre; ez még azelőtt volt, hogy a Szabadító szenvedett a Gecsemáné kertjében és a kereszten. Jézus mégsem csak azzal áldotta meg a gutaütött embert, hogy képes legyen felkelni és járni, hanem bűnei bocsánatát is megadta neki, mellyel visszavonhatatlan jelét adta annak, hogy nem fog kudarcot vallani, hogy eleget fog tenni az Atyja iránti kötelezettségének, és a

Gecsemánében, majd a kereszten meg fogja tenni, amit ígért.

Az ösvény, melyet választottunk, keskeny. Kihívások szegélyezik, melyekhez szükség van a Jézus Krisztusba vetett hitünkre, valamint az arra irányuló legnagyobb erőfeszítéseinkre, hogy az ösvényen maradjunk és előre törekedjünk. Bűnbánatot kell tartanunk, engedelmesnek és türelmesnek kell lennünk még akkor is, ha nem mindent értünk abból, ami körülvesz minket. Meg kell bocsánatunk másoknak, és annak megfelelően kell élnünk, amit megtanultunk és amilyen döntéseket hoztunk.

4. Az Atya akaratának készséges elfogadása

A tanítványság nemcsak a kötelességünk megismerését, a helyes döntések meghozatalát és az azoknak megfelelő tetteket követeli meg tőlünk, hanem az is elengedhetetlenül fontos, hogy készségesen akkor is el tudjuk fogadni Isten akaratát, ha az nem egyezik igazlelkű vágyainkkal vagy azzal, amit mi inkább szeretnénk.

Lenyűgözőnek és bámulatosnak tartom a leprás hozzáállását, aki „kérven

őt és leborulván előtte” így szólt az Úrhoz: „Ha akarod, megtisztíthatsz engem.”¹⁴ A leprás semmit nem követelt, lehetek bár igazlelkűek a vágyai; egyszerűen csak készen állt elfogadni az Úr akaratát.

Néhány évvel ezelőtt egy drága, hithű házaspár, akiket a barátainak mondhatok, részesült egy régóta áhított kisfiú megérkezésének áldásában, amiért már hosszú ideje imádkoztak. Öröm töltötte el otthonukat, miközben barátaink és a lányuk, aki ezt megelőzően egyetlen gyermekük volt, élvezték az újszülött kisfiú társaságát. Néhány évre rá azonban egy napon váratlan dolog történt: a mindössze hároméves kisfiú hirtelen kómába esett. Amint megtudtam, mi a helyzet, felhívtam a barátomat, hogy támogatásunkat fejezzem ki ebben a nehéz időszakban. Válasza azonban nekem volt tanulságos. Azt mondta: „Ha az Atya akarata az, hogy elvigye őt Magához, akkor nekünk nincs ellenvetésünk.” Barátom szavai a legkisebb mértékű tiltakozást, lázadást vagy elégedetlenséget sem tükrözték. Épp ellenkezőleg: szavaiból kizárólag az Isten iránti hála sugárzott azért, hogy erre a rövid időre örömeiket

Joseph W. Sitati elder
a Hetvenektől

lelhetők kisfiukban, valamint az, hogy teljes mértékben készen állnak elfogadni az Atya velük kapcsolatos akaratát. Néhány nappal később a csöppség elvitetett celesztialis hajlékába.

Törekedjünk előre azáltal, hogy megismerjük kötelességünket, helyes döntéseket hozunk, e döntéseknek megfelelően cselekszünk, és elfogadjuk Atyánk akaratát!

Nagyon hálás és boldog vagyok azon döntés miatt, melyet apám 47 évvel ezelőtt engedett meghoznom. Idővel megértettem, hogy a feltétel, amit szabott nekem – hogy vállaljak felelősséget a döntésemért –, azt jelentette, hogy vállaljak felelősséget Mennyei Atyám előtt, törekedjek saját magam és felebarátaim szabadítására, és váljak ezáltal még inkább olyanná, amit Atyám elvár tőlem. Ezen a nagyon különleges napon bizonyoságot teszek arról, hogy Isten, a mi Atyánk, és Szeretett Fia élnek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Kérlek, tartsátok szem előtt, hogy „bár az úrvacsora az egyház tagjainak szól, a püspökség ne jelentse be, hogy csak az egyháztagoknak osztják ki, és semmit ne tegyenek annak érdekében, hogy a nem egyháztagokat megakadályozzák, hogy vegyenek belőle” (2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* [2010], 20.4.1).
2. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Fielding Smith* (2013). 309.
3. Lásd Tan és a szövetségek 132:21–23.
4. Thomas S. Monson: Mentésre fel! *Liahóna*, 2001. júl. 58.
5. Tan és a szövetségek 107:99.
6. Lásd Lewis Carroll: *Alice Csodaországban*. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, Budapest, 1974. Fordította: Kosztolányi Dezső.
7. 1 Nefi 8:10.
8. Máté 7:14.
9. 2 Nefi 32:3.
10. 2 Nefi 32:5.
11. 3 Mózes 19:12.
12. Lásd Máté 5:37.
13. Márk 2:5.
14. Márk 1:40.

Legyetek termékenyek, sokasodjatok, és hajtsátok uralmatok alá a földet!

Mennyei Atyánk azzal bízott és áldott meg bennünket, hogy legyünk termékenyek, sokasodjunk, és hajtsuk uralmunk alá a földet, hogy Őhozzá hasonlónak válhassunk.

Köszönöm a Tabernákulum Kórusnak ezt a gyönyörű tisztelgést a világ Szabadítója előtt! Azon a napon, amikor az Atya felszólította Egyszülött Fiát, hogy alkossanak embert a saját képmásukra és hasonlatosságukra, megáldotta gyermekeit és ezt mondta: „Legyetek termékenyek, és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és győzzétek le, és legyen fennhatóságotok... minden élő lény felett, amely mozog a földön.”¹ Így kezdődött hát halandó utazásunk, egy isteni megbízás és áldás kíséretében. Egy szerető Atyától kaptuk azt az utasítást és áldást, hogy legyünk termékenyek, sokasodjunk, és legyen fennhatóságunk, hogy fejlődhessünk és olyanná válhassunk, amilyen Ő.

Testvérek, kérlek, támogassatok engem ma délután a hitetekkel és az imáitokkal, miközben megosztok veletek néhány gondolatot az isteni természetünk három alapvető jellemzőjéről. Azért imádkozom, hogy mindannyian

teljes mértékben felismerjük és eleget tegyünk azon szent felelősségünknek – Atyánk megbízásának –, hogy kialakítsuk isteni természetünket, hogy sikeresebben tudjuk végigjárni földi utazásunkat, és hogy elérjük mennyei rendeltetésünket.

Először is, Isten megbízott minket azzal, hogy legyünk termékenyek

A termékeny lét egyik fontos, ám gyakran figyelmen kívül hagyott része az, hogy elő kell hoznunk Isten királyságát a földön. A Szabadító ezt tanította:

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt...”

Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek.

Abban dicsóítottuk meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim.”²

Akkor termünk gyümölcsöt és válunk termékennyé, ha megmaradunk Krisztusban, magunkra vesszük a nevét és mindvégig Őt szolgáljuk³ azáltal, hogy segítünk másoknak is Hozzá jönni.

Napjainkban az élő próféták és apostolok továbbra is felemelik hangjukat, hogy mindannyiunkat arra hívjanak, hogy képességeinkhez és lehetőségeinkhez mértékben vegyünk részt a szabadítás munkájában.

Az erre adott gyümölcsöző válasz kezdőpontja az, hogy legyünk szelídek és alázatos szívűek.⁴ Ekkor még teljesebben leszünk képesek Krisztushoz jönni, miközben engedünk a Szent Lélek hívásainak, és betartjuk a szövetségeket, melyeket kötöttünk.⁵ Törekedhetünk rá és el is nyerhetjük a jószívűség ajándékát, és erőt kaphatunk ahhoz, hogy meghívjuk saját családtagjainkat, ősünket, valamint egyháztag és nem egyháztag szomszédjainkat és barátainkat, hogy fogadják el Jézus Krisztus evangéliumát.

A jószívűség lelkületében végzett munka pedig nem kötelesség, hanem öröm. A kihívások a hit építésére irányuló lehetőségekké válnak. Tanúi leszünk Isten jóságának „mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagyunk”, méghozzá egészen halálunkig⁶.

Mindannyian képesek vagyunk arra, hogy teljes mértékben részt vegyünk a szabadítás munkájában, és így is kell tennünk. A Szabadító a következő felelősséget és ígéretet adta nekünk: „én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek⁷”.

Másodszor, Isten megbízott minket azzal, hogy sokasodjunk

Fizikai testünk Istentől kapott áldás. Azért kaptuk, hogy el tudjuk végezni Mennyei Atyánk munkáját, hogy „végezhvi[hesse] az ember halhatatlanságát és örök életét”⁸. A fizikai test az az eszköz, amely által megvalósíthatjuk isteni lehetőségeinket.

A test teszi lehetővé Mennyei Atyánk engedelmes lélekgyermekéi számára, hogy megtapasztalják a földi életet,⁹ a gyermekek világra hozatala pedig lehetőséget biztosít Isten más lélekgyermekéi számára, hogy ők is élvezhessék az életet itt a földön. Minden halandóságba született embernek lehetősége van fejlődni és felmagasodni, amennyiben engedelmeskedik Isten parancsolatainak.

A férfi és nő közötti házasság az az intézmény, melyet Isten a sokasodásra irányuló megbízása betöltésére elrendelt. Az azonos nemek közötti kapcsolat nem teszi lehetővé a sokasodást.

A templomban megpecsételt hivatalos és törvényes házasságkötés, melyben tiszteltben tartják a pecsételési szövetségeket, lehetőséget biztosít a szülők és a gyermekeik számára, hogy a lehető legjobb módon tapasztalják meg a szeretetet, és felkészüljenek egy gyümölcsöző életre. Olyan ideális környezetet biztosít számukra, melyben az Istennel kötött szövetségeik szerint élhetnek.

Írántunk érzett szeretete miatt Mennyei Atyánk az összes olyan hithű gyermeke számára, akik saját akaraton kívül eső okok miatt jelenleg nem

élvezik, vagy nem tudják élvezni a szövetségben kötött házasság és a gyermekek áldásait, illetve ezek teljességét, az Úr módot biztosított arra, hogy az általa meghatározott időben elnyerjék majd ezeket az áldásokat.¹⁰

Az élő próféták és apostolok minden olyan embernek, akinek lehetősége van az örökkévaló házasság szövetségét megkötni, azt tanácsolták, hogy ezt bölcsen és hittel tegyék. E szent napot ne halogassuk világi dolgok hajszolása miatt, és ne olyan szintű elvárásokkal legyünk egy megfelelő társ tulajdonságait illetően, mely minden lehetséges jelöltet kizár.

Az az ígéret adatott minden embernek, akit a házasság örök szövetségében pecsételtek össze, és akik gyümölcsözőek a szövetségeik betartásában, hogy az ellenségnek soha nem lesz hatalma aláásni az örökkévaló társas kapcsolatuk alapjait.

Harmadszor, Isten megbízott minket azzal, hogy hajtsuk uralmunk alá a földet

A föld uralmunk alá hajtása és a minden élőlény feletti fennhatóság azt jelenti, hogy ezeket a dolgokat úgy irányítjuk, hogy azok betöltsék Isten akaratát,¹¹ miközben az Ő gyermekeinek céljait szolgálják. Beletartozik ebbe, hogy elsajátítjuk a saját testünk feletti uralmat is,¹² az viszont *nem* tartozik bele, hogy e dolgok tehetetlen áldozataivá válunk, vagy hogy azokat Isten akaratával ellentétesen használjuk.¹³

Azon képességünk kifejlesztése, hogy a föld dolgait az uralmunk alá

hajtsuk, azzal kezdődik, hogy alázattal felismerjük emberi gyengeségeinket, valamint Krisztus és az Ő engesztelése által számunkra is elérhető hatalmat. Mert „Krisztus ezt mondta: Ha hisztek énbennem, hatalmatokban lesz mindazt megtenni, amit én jónak látok.”¹⁴ Ez a hatalom akkor válik elérhetővé számunkra, amikor úgy döntünk, hogy parancsolatainak engedelmeskedve cselekszünk. Képességünket azáltal tudjuk növelni, hogy a Lélek ajándékaira törekszünk, és fejlesztjük a tehetségeinket.

Sok afrikai családhoz hasonlóan én is szerény körülmények között születtem és nevelkedtem. Azzal tudtam kiemelkedni ebből, hogy a szüleim gondoskodó segítségével jó oktatásban részesültem. Előrehaladásomhoz elengedhetetlen volt az, hogy lássam, kivé válhatok. Később, fiatal házasként a feleségemmel, Gladys-sal együtt rátaláltunk a visszaállított evangéliumra, mely a lelki irányítást megadva azóta is folyamatosan megáldja életünket. Más családokhoz hasonlóan nekünk is megvannak a próbatételeink és a kihívásaink, amikor azonban az Úrra tekintünk segítségért, békét és vigaszt nyújtó válaszokra lelünk, és nem érezzük úgy, hogy ezek a dolgok felülkerekednek rajtunk.

A napjainkban a társadalmat érő olyan kihívások, mint például az erkölcstelenség, a pornográfia, a fegyveres erőszak, a légszennyezés, a kábítószer-használat és a szegénység azért öltenek egyre nagyobb mértéket,

mert a világban sokan szándékosan úgy döntöttek, hogy Isten akarata helyett inkább az ördög és a test akaratát¹⁵ helyezik előtérbe az életükben. „Nem keresik az Urat, hogy megalapozzák az ő igazlelkűségét, hanem minden ember a saját útján jár, saját istenének képmása szerint, akinek képmása a világra hasonlít.”¹⁶

A következő szavakkal azonban Isten *minden* gyermekét arra szólítja fel, hogy vegye igénybe az Ő segítségét az élet kihívásainak legyőzéséhez és elviseléséhez:

„Isten vagyok; én alkottam a világot, és az embereket, mielőtt testben lettek volna.

[...] Ha felém fordulsz, és hallgatsz hangomra, és hiszel, és minden vétked megbánod, és megkeresztelkedsz, méghozzá vízben, az én Egyszülött Fiam nevében..., akkor megkapod a Szentlélek ajándékát, minden dolgot az ő nevében kérve, és amit csak kérsz, az megadatik neked.”¹⁷

Azok a hitű utolsó napi szentek, akik tisztában vannak isteni lehetőségeikkel, és teljes szívükkel az Úr Jézus Krisztus engesztelése által rendelkezésre álló hatalomra támaszkodnak, megerősítetnek természetes gyengeségeikben, és minden dolgot meg tudnak tenni.¹⁸ Képesé válnak arra, hogy legyőzzék a gonosz csábításait, amely már sokakat hajtott az ellenség fogságába. Pál ezt tanította:

„Hű az Isten, a ki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhettek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.”¹⁹

„Mert a mennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, a kik megkísértetnek.”²⁰

Mennyei Atyánk azzal bízott és áldott meg bennünket, hogy legyünk termékenyek, sokasodjunk, és hajtsuk

Russell M. Nelson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

uralmunk alá a földet, hogy Óhoz hasonlóvá válhassunk. Biztosított számunkra segítséget, hogy egyéni döntéseink szerint fokozatosan mindannyian Hozzá hasonlóvá válhassunk. Azért imádkozom, hogy mindannyian olyan életet éljünk, melyet az isteni természetünkről szóló jövőkép irányít, hogy elnyerhessük mennyei előjogainkat, és betöltsük isteni rendeltetésünket.

Bizonyságomat teszem az Atyaisten és az Ő szeretett Fia, a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus élő valóságáról; az Ő dicsőséges boldogságtervéről, valamint azokról a kulcsokról, melyeket napjainkban egy élő prófétára ruházott a földön, méghozzá Thomas S. Monsonra, akit szeretünk és támogatunk. Imádkozom azért, hogy hatalmunkban álljon az Úr áldásait a maguk teljességében élvezni. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 2:28; lásd még Mózes 2:26–27; 1 Mózes 1:26–28.
2. János 15:5, 7–8.
3. Lásd Tan és a szövetségek 20:37.
4. Lásd Moróni 7:44.
5. Lásd Móziás 3:19.
6. Móziás 18:9.
7. János 15:16.
8. Mózes 1:39.
9. Lásd Mózes 5:10–11.
10. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 1.3.3; Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Sisters of the Church," *Ensign*, Nov. 1988, 96–97.
11. Lásd Jákób 2:18–19.
12. Lásd 1 Korinthusbeliek 6:19–20; Galátziabeliek 5:16–25; 1 Thessalonikabeliek 4:3–7; 2 Timótheus 2:22.
13. Lásd Jákób 2:12–16, 20–21.
14. Moróni 7:33.
15. Lásd 2 Nefi 10:24.
16. Tan és a szövetségek 1:16.
17. Mózes 6:51–52.
18. Lásd Alma 26:12.
19. 1 Korinthusbeliek 10:13.
20. Zsidók 2:18.

A sabbat gyönyörűség

Hogyan győződhetünk meg arról, hogy viselkedésünk a sabbaton örömhöz és örvendezéshez vezet majd?

Kedves testvérek, a konferencia e két napja dicsőséges volt. Inspiráló zene és ékesszóló imák emeltek fel minket. Világosságot és igazságot tartalmazó üzenetek gyarapították a lelkünket. Ezen a húsvéti vasárnapon megint együtt és szívből köszönjük Istennek a prófétát.

Az előttünk álló kérdés csak az, hogy vajon miben fogunk megváltozni annak eredményeként, amit ezen a konferencián hallottunk és éreztünk. Bármi legyen is a válaszotok, hadd kérjelek meg benneteket arra is, hogy vizsgáljátok meg a sabbat napjával kapcsolatos érzéseiteket és viselkedéseteket.

Nagyon tetszenek nekem Ésaías szavai, aki „gyönyörűségnek”¹ nevezte a sabbatot, azonban felmerül bennem a kérdés, hogy nektek és nekem tényleg gyönyörűség-e a sabbat.

Először sok évvel ezelőtt éreztem gyönyörűségnek a sabbatot, amikor elfoglalt sebészként tudtam, hogy a sabbat a személyes gyógyulás napjává vált. A hét végére ugyanis a sok szappanos kézmosástól és körömfélesztéstől már alig éreztem a kezem. Szükségem volt a fellélegzésre is, mert nagy terhekkel járt a foglalkozásom. A vasárnap ezt a várva várt megkönnyebbülést hozta el.

Vajon mit értett a Szabadító az alatt, hogy „a [sabbat] lőn az emberért, nem

az ember a [sabbatért]”?² Véleményem szerint azt akarta megértetni velünk, hogy a sabbat az Ő ajándéka nekünk, ezzel biztosít számunkra valódi enyhülést a mindennapi élet fátalmaitól, és ad lehetőséget a testi-lelki megújulásra. Isten nem szórakozásra vagy mindennapos munkára adta nekünk ezt a különleges napot, hanem a kötelességeinktől való megpihenésre, a testi-lelki megkönnyebbülésre.

Héberül a *sabbat* szó pihenést jelent. A sabbat napjának célja egészen a világ teremtéséhez vezet vissza, amikor hat nap munka után az Úr megpihent a teremtés munkájától.³ Amikor később Mózesnek kinyilatkoztatta a tűzparancsolatot, Isten azt parancsolta: „Megemlékezzél a [sabbat] napról, hogy megszenteljed azt.”⁴ Később a sabbatot Izrael egyiptomi rabságból való kiszabadulásának emlékezetére tartották.⁵ A legfontosabb talán az, hogy a sabbat állandó szövetséggé adatott, állandó emlékeztetőként arra, hogy az Úr megszentelheti a népét.⁶

Mindezek mellett a sabbat napján Jézus Krisztus engesztelésének emlékezetére veszünk az úrvacsorából.⁷ Ismételten szövetséget kötünk arra, hogy készek vagyunk magunkra venni az Ő szent nevét.⁸

A Szabadító azt mondta magáról, hogy Ő a szombatnak, vagyis a sabbatnak az Ura.⁹ Ez az Ő napja! Ismételten arra kér minket, hogy *tartsuk*,¹⁰ vagyis *szenteljük* meg a sabbat napját.¹¹ Erre szövetség kötelez minket.

Vajon hogyan *szenteljük* meg a sabbat napját? Amikor még sokkal fiatalabb voltam, azt tanulmányoztam, mit soroltak fel mások, mit tegyünk és mit *ne* tegyünk a sabbaton. Később azonban a szentírásokból megtanultam, hogy a sabbat napját illető viselkedésem és hozzáállásom egy *jel* köztem és Mennyei Atyám között.¹² Ezt megértve már nem volt szükségem engedélyezett és tiltott tevékenységek listájára. Amikor el kellett döntenem, vajon egy tevékenység megfelel-e a sabbat napjának, egyszerűen csak feltettem magamnak a kérdést: „Milyen *jelet* küldök ezzel Istennek?” Ez a kérdés kristálytisztává tette a sabbat napjával kapcsolatos választási lehetőségeimet.

Bár a sabbat napjával kapcsolatos tan az ősi időkre nyúlik vissza, ezekben az utolsó napokban egy ígérettel járó új szövetség részeként is meg lett újítva. Figyeljétek meg, milyen hatalom rejlik ebben az isteni rendelkezésben:

„[H]ogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon;

Mert bizony, ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak; [...]

És ezen a napon... ételed készüljön el, egyvalamire tekintő szívvel, hogy böjtöd tökéletes lehessen,...

hogy örömed teljes lehessen.

És amennyiben hálaadással, vidám szívvel és arccal teszed ezeket a dolgokat, ...tíéd a föld teljessége”.¹³

Képzeljétek el, mi mindent foglal magában ez a kijelentés! A föld teljessége ígértetik azoknak, akik megszentelik a sabbat napját.¹⁴ Nem csoda, hogy Ésaías gyönyörűségnek nevezte a sabbatot.

Hogyan győződhetünk meg arról, hogy viselkedésünk a sabbaton örömhöz és örvendezéshez vezet majd? Azon kívül, hogy elmentek az egyházi gyűlésekre, veszték az úrvacsorából, és szorgalmasan szolgáltok az elhívásotokban, még milyen tevékenységek segíthetnek abban, hogy a sabbat gyönyörűség legyen számotokra? Milyen jelet fogtok küldeni az Úrnak, mely kifejezésre juttatja, hogy szeretitek?

A sabbat csodálatos lehetőséget ad a családi kötelékek megerősítésére. Végző soron Isten azt szánja nekünk, gyermekeinek, hogy felruházott szentekként, a templomban családunkhoz, az őseinkhez és a leszármazottainkhoz pecsételve térjünk vissza Őhozzá.¹⁵

Gyönyörűséggé tesszük a sabbatot, amikor az evangéliumot tanítjuk a gyermekeinknek. Nagyon is nyilvánvaló ez a szülői felelősségünk. Az Úr azt mondta, hogy „amennyiben [a] Sionban... lévő szülőknek gyermekei vannak, és *nem* tanítják meg nekik a bűnbánat, és a Krisztusba, az élő Isten Fiába vetett hit, valamint a keresztkelés és a Szentlélek kézrátétel általi ajándékának tanát nyolc éves korukban, a bűn szálljon a szülők fejére”.¹⁶

Évekkel ezelőtt az Első Elnökség kihangsúlyozta, milyen fontos a minőségi családi időtöltés. Azt írták:

„Felszólítjuk a szülőket, hogy erőfeszítéseik legjavát szenteljék gyermekeik tanításának és evangéliumi tanokban való felnevelésének, mert ez közel fogja tartani őket az egyházhoz. Az otthon az igazlelkű élet alapja, és semmi más nem helyettesítheti szerepét vagy töltheti be alapvető feladatát ezen Istentől kapott felelősség megvalósításában.

Azt tanácsoljuk a szülőknek és a gyermekeknek, hogy helyezték életükben a legelső helyre a családi imát, a családi esteket, az evangélium tanulmányozását és tanítását, valamint a tartalmas családi tevékenységeket.

Legyenek bármily méltóak és helyénvalóak az egyéb kötelezettségek vagy tevékenységek, nem engedhető meg, hogy elmozdítsák a helyükről azokat az Isten által kijelölt kötelezéseket, amelyeket csak a szülők és a családok végezhetnek el megfelelően.”¹⁷

Ezt a tanácsot átgondolva szinte azt kívánom, bárcsak megint fiatal apa lehetnék. Most a szülőknek oly sok csodálatos forrásanyag áll rendelkezésére, amellyel jelentősegteljesebbé tehetik a családi időtöltést, akár a sabbat napján, akár más napokon. Ott van az LDS.org, a Mormon.org, a bibliai videók, a Mormon Channel, a Media Library, a *Friend*, a *New Era*, az *Ensign*, a *Liahóna*, és még sorolhatnám. Ezek a forrásanyagok nagy segítséget nyújtanak a szülőknek, amikor gyermekeik tanításának szent kötelességét végzik. Semmilyen más munka nem múlja felül az igazlelkű, tudatos szülői nevelést.

Az evangéliumot tanítva ti is tanulni fogtok. Ily módon segít nektek az Úr megérteni az evangéliumát. Azt mondta:

„[P]arancsolatot adok nektek, hogy tanítsátok egymásnak a királyság tanát.

Tanítsatok szorgalmasan..., hogy tökéletesebb oktatásban részesülhessetek... tan, az evangélium törvénye,

minden olyan dolog terén, amely Isten királyságához tartozik.”¹⁸

Az evangélium ilyenfajta tanulmányozása gyönyörűséggé teszi a sabbatot. Ez az ígélet nem függ attól, hogy mekkora a család, kikből áll vagy hol van.

A családdal töltött időn kívül a családtörténeti munkában is igazi gyönyörűségre lelhetnek a sabbat napján. A földön előttetek élt családtagok felkutatása és megtalálása – akiknek itt nem volt lehetőségük az evangélium elfogadására – mérhetetlen örömmel járhat.

Ezt saját magam is megtapasztaltam. Sok évvel ezelőtt kedves feleségem, Wendy, elhatározta, hogy megtanulja, hogyan kell családtörténeti kutatást végezni. Először lassan haladt vele, de apránként megtanulta, milyen könnyű is végezni ezt a szent munkát. Én pedig soha nem láttam őt boldogabbnak. Nektek sem kell elutaznotok más országokba, sőt még családtörténeti központba sem. Számítógép vagy mobileszköz segítségével otthon is meg tudjátok találni azokat a lelkeket, akik szertartásokra áhítoznak. Tegyétek gyönyörűséggé a sabbatot őseitek megtalálása és a lélekbörtönből való kiszabadítása által!¹⁹

Tegyétek gyönyörűséggé a sabbatot másoknak, különösen azok szolgálata által, akik nem érzik jól magukat, akik magányosak, vagy akiknek szükségük van valamire.²⁰ Őket felvidítva ti is fel fogtok vidulni.

Amikor Ésaías gyönyörűségnek nevezte a sabbatot, azt is megtanította nekünk, hogyan tegyük azt gyönyörűséggé. Azt mondta:

„Ha... nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a [sabbatot] gyönyörűségnek hívod... és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván:

Akkor gyönyörűséged lesz *az Úrban*.”²¹

Önfegyelmet kíván az, hogy a sabbaton ne űzzük kedvtelésünket. Esetleg meg kell fosztani magunkat valamitől, amit kedvelünk. Ha gyönyörködni szeretnétek *az Úrban*, akkor nem engeditek meg magatoknak, hogy úgy kezeljétek, mint bármely más napot. Rutinszerű és kikapcsolódási tevékenységekre máskor is sort lehet keríteni.

Gondoljatok bele: a tizedfizetéssel jövedelmünk egytizedét visszaadjuk az Úrnak. A sabbat megszentelésével a hét nap egyikét az Ő napjaként tartjuk számon. Ezáltal pénzünket és időnket

is fel tudjuk ajánlani Neki, aki napról-napra lehetet kölcsönöz nekünk.²²

Az Istenbe vetett hit megszeretteti velünk a sabbatot, a sabbatba vetett hit megszeretteti velünk Istent. A szent sabbat valóban gyönyörűség.

Most, hogy ez a konferencia a végéhez ér, tudjuk, hogy bárhol éljünk is, a hívők példáinak kell lennünk a családtagjaink, a szomszédaink és a barátaink között.²³ Az igaz hívők megszentelik a sabbat napját.

Moróni kérésével zárom beszédemet, mely búcsúzóul áll tőle a Mormon könyve végén. Azt írta: „[J]öjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől, és ha minden istentelenségtől megtartóztatjátok magatokat, és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor... szenteltettek meg Krisztusban”.²⁴

Szerető szívvel mondom ezt nektek imaként, bizonyágként és áldásként, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ésaías 58:13.
2. Márk 2:27.
3. Lásd 1 Mózes 2:2–3.
4. 2 Mózes 20:8; lásd még 5 Mózes 5:12; Móziás 13:16; 18:23.
5. Lásd 5 Mózes 5:14–15. Akik saját

döntésükből eredően hetente hét napot dolgoznak, azok valójában rabságban vannak – a munka vagy a pénz rabságában, de mindenképp rabszolgák. A heti hét napot dolgozó milliomos egy gazdag rabszolga.

6. Lásd 2 Mózes 31:13, 16.

7. Lásd Tan és a szövetségek 59:12. Keresztrefeszítése előtt az Úr hűsvétkor bevezette tanítványai között az úrvacsorát (lásd Máté 26:26–28; Márk 14:22–24). A feltámadt Úr engesztelése emlékeztetere az ősi amerikai nép között is bevezette az úrvacsorát (lásd 3 Nefi 18:1–12; Moróni 4:1–3; 5:2), és a mai időkben is visszaállította (lásd Tan és a szövetségek 20:77, 79). Az úrvacsoravétel megújítja a keresztkedőskor kötött szövetségünket, mely szerint be fogjuk tartani a parancsolatait (lásd Tan és a szövetségek 20:68).

8. Lásd Tan és a szövetségek 20:37, 77.

9. Lásd Máté 12:8; Márk 2:28; Lukács 6:5.

10. Lásd 2 Mózes 31:13; 3 Mózes 19:3, 30; 26:2; Tan és a szövetségek 68:29.

11. Lásd Ezékiel 20:20; 44:24.

12. Lásd 2 Mózes 31:13; Ezékiel 20:12, 20.

13. Tan és a szövetségek 59:9–10, 13, 15–16.

14. Lásd 3 Mózes 26:2–4.

15. Lásd Tan és a szövetségek 128:15–18.

16. Tan és a szövetségek 68:25; kiemelés hozzáadva; lásd még Mózes 6:58–62.

17. Első elnökségi levél, 1999. febr. 11; idézve a 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010), 1.4.1. részében.

18. Tan és a szövetségek 88:77–78.

19. Lásd Ésaías 61:1; Tan és a szövetségek 128:22; 138:57–59.

20. Lásd Máté 25:35–40.

21. Ésaías 58:13–14; kiemelés hozzáadva.

22. Lásd Móziás 2:21.

23. Lásd 1 Timótheus 4:12.

24. Moróni 10:32–33.

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Neil L. Andersen	Thomas S. Monson elder azt mondja Neil L. Andersennek, hogy az Úr ajtókat nyit meg és csodákat tesz 119 Egy thaiföldi házaspár hite erős marad azután is, hogy a férj lebénul 119 Miután Elefántcsontparton találkozik egymással két utolsó napi szent házaspár, ott építik tovább Isten királyságát 119
Wilford W. Andersen	Egy indián férfi azt mondja egy orvosnak, hogy megtaníthatja ugyan az orvost táncolni, de a zenét neki magának kell hallania 54
David A. Bednar	Kisfiúként David A. Bednar attól fél, hogy börtönbe kerül, miután betört egy kirakatüveget 46
Linda K. Burton	Egy apa azt mondja a gyermekeinek, hogy biztonságban lesznek, ha a telkük körüli zsinórkerítésen belül maradnak 29 Az Úr arra ösztönöz egy nőtestvért, hogy olyan otthont alakítson ki a férjével, ahol a Lélek szívesen látott vendég 29
Gérald Caussé	Miután a Caussé család 22 éve Párizs környékén él, rájön, hogy még soha sem látogattak el az Eiffel-toronyhoz 98 Három afrikai férfi gyalog teszi meg a több mint 480 kilométernyi utat, hogy részt vehessenek a konferencián, befizessék tizedüket, és példányokat szerezzenek a Mormon könyvéből 98
D. Todd Christofferson	D. Todd Christofferson imádkozik egy nőért, aki alkalmatlannak tartja magát anyaként, és ösztönzi is őt 50
L. Whitney Clayton	Egy repülőszercserétlenséget átélt hét éves kislány egy távoli fény felé botladozva végül biztonságba ér 36
Quentin L. Cook	Quentin L. Cook nagybátyja meghal egy bevetés közben a második világháborúban 62 Egy szamoai egyháztag, aki imádkozni szeretne a betegségével kapcsolatban, felkeresi az orvost, hogy megtudja, mi a baja 62
Cheryl A. Esplin	Cheryl A. Esplin részt vesz egy gyűlésen, ahol a nőtestvérek arról tanulnak, hogy ha az igazság és a Szentlélek ereje tölti be az otthonukat és a családjukat, akkor meglesz a hatalmuk ahhoz, hogy ellenálljanak a gonosznak 8 Cheryl A. Esplin dédapjának lánytestvére erőteljes késztetést érez arra, hogy megossza a biztonságát 8
Henry B. Eyring	A Szentlélek vigaszt és erőt nyújt egy balesetben elhunyt kislány gyászoló szüleinek 17 Henry B. Eyring áldottnak érzi magát, hogy a bőjti felajánlása segíthet a vanuatui szenteknek, akiket trópusi vihar sújtott 22 Egy nőtestvér háláját fejezi ki azokért a bőjti felajánlásokért, melyek más egyháztagokkal együtt segítettek életben maradnia egy Sierra Leone-i polgárháborúban 22 A 13 éves Henry B. Eyringot a bőjti felajánlások begyűjtésekor elzavarja egy férfi 84 Henry B. Eyring azt a sugalmazást kapja, hogy egy sebesült gyermeknek azt mondja az áldásban, hogy életben fog maradni 84 A Szentlélek arra inspirál egy haldokló férfit, hogy szolgáljon az elhívásában, és lehetővé teszi számára, hogy átérezze a püspöke nehéz terhét 84
Larry M. Gibson	Larry M. Gibsonnak ad az édesapja egy ezüst dollárt, emlékeztetve őt az örökkévaló rendeltetésére 77 Larry M. Gibson 80 kilométert gyalogol 19 óra alatt a fiaival 77
Jeffrey R. Holland	Egy fiatalember megmenti a bányát a kanyonfalról való lezuhanástól azáltal, hogy megragadja a csuklóját és felhúzza őt a biztonságba 104
Thomas S. Monson	Diakónusként Thomas S. Monson áldottnak érzi magát, amiért elviheti az úrvacsorát egy beteg férfinak 88 Thomas S. Monson megszereti a Mormon könyvét, miután ellátogat Martin Harris sírjához 88 Thomas S. Monson a haditengerészetben szolgálva áldást ad egy barátjának, aki meggyógyul 88 Miután egy fiatalember imádkozik a templomban a missziójába való visszatéréssel kapcsolatban, megerősítést kap egy visszatért misszionáriustól, aki ugyanabban a misszióban szolgált 91
Brent H. Nielson	Brent H. Nielson és családjának tagjai türelemmel és szeretettel vártak egy kevésbé tevékeny családtagjukra, míg az visszatért az egyházba 101
Bonnie L. Oscarson	1850-ben egy fiatal nő Olaszországban kiáll a csöcselék ellen 14 Bonnie L. Oscarson lánya felszólal az anyaság védelmében a gyermeke iskolájában 14
Boyd K. Packer	Boyd K. Packer a főiskolán a tanterem bejáratánál vár leendő felesége, Donna Smith sütiére és csókjára 26
Kevin W. Pearson	Heber J. Grant elnök imádkozik, hogy mindvégig hithű maradjon 114 Kevin W. Pearson a misszióelnöki elhívást elfogadva felmond a munkahelyén 114
Rafael E. Pino	Rafael E. Pino gyermekei egy televíziós műsoron és egy kirakós játékon keresztül megtanulják értékelni a perspektíva fontosságát 117 Egy fiú megkérdi Michelangelót, honnan tudta, hogy Dávid alakja benne volt a márványtömbben 117
Dale G. Renlund	Egy édesanya Dél-Afrikában toleranciára tanítja a lányát 56 Egy misszionárius olyan benyomást kap, amely segít türelmesnek lennie a társával 56
Michael T. Ringwood	Michael T. Ringwood a misszióján és az ifjúsági hitoktatáson megtanulja, hogy azt szolgálatot, amely igazán számít, általában egyedül Isten ismeri el 59
Ulisses Soares	Egy diakónus a pornográfia ellen inti az osztálytársait 70 Ulisses Soares a misszióján megtanulja, hogy a gonosz nem tudja megghiúsítani egy tanítvány biztonságának erejét 70
Joseph W. Sítati	Joseph W. Sítatinak sikerül kiemelkednie szerény körülményei közül azáltal, hogy jó oktatásban részesül 126
Carole M. Stephens	Carole M. Stephens egy indián nőtestvérrel beszélget az USA-beli Arizonában, aki mindenki nagymamájának tartja magát 11
Dieter F. Uchtdorf	Egy kormányzó Oroszországban parasztokat és bolthomlokzat-díszleteket hozat, hogy lenyűgözze az odalátogató követeket 80 A cöveki vezetők olyan célokat tűznek ki, melyek a szolgálatukra összpontosítanak 80
Rosemary M. Wixom	Egy kevésbé tevékeny nőtestvér újraéleszti a hitét, miután tanulmányozza az evangéliumot, elolvassa a Mormon könyvét, és támogatást kap a családjától és egyházközsége tagjaitól 93
Jorge F. Zeballos	Az egykor 12 éves Jorge F. Zeballos édesapja megengedi neki, hogy csatlakozzon az egyházhoz 123 Egy hithű házaspár elfogadja Mennyei Atyánk akaratát, mikor a kisbabájuk meghal 123

Életünk részévé tenni a konferenciát

Az itt található tevékenységek és kérdések felhasználásával elindíthatsz egy családi beszélgetést, vagy segítségükkel te magad is elgondolkodhatsz.

Gyermekeknek

- David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából megosztott egy történetet arról, hogy mennyire félt, mikor véletlenül betört egy kirakatot az otthonától nem messze (46. oldal). Ezután arról tanított, hogy amikor Jézus Krisztusra tekintünk és Őt követjük, békességet érezhetünk a félelem helyett. Mit tehetsz mindennap azért, hogy segíts a gyermekeidnek a Szabadítóra tekinteni? Hogyan taníthatod meg nekik, hogy Krisztusban törekedjenek előre még a nehéz időkben is?
- Linda K. Burton nőtestvér, a Segítőegylet általános elnöke, mesélt egy családról, akik egy olyan új házba költöztek, ahol nem volt kerítés a kert körül (29. oldal). Az apa a telek határait zsinórral jelölte ki, és azt mondta a gyermekeinek, hogy ha a vonalon belül maradnak, akkor

biztonságban lesznek. A gyermekek engedelmeskedtek, még akkor is, mikor a labda a zsinóron kívülre gurult. Hogyan segíthetnek a szülők a gyermekeknek biztonságban lenni? Milyen áldások származnak abból, ha a szüleinkre hallgatunk? Milyen határokat szab számunkra Mennyei Atyánk?

- Gérald Caussé püspök, az Elnöklő Püspökség első tanácsosa, elmondott egy történetet három férfiről Afrikában, akik két héten át gyalogoltak sáros utakon, hogy részt vegyenek egy kerületi gyűlésen (98. oldal). Egy hétig maradtak, hogy vehessenek az úrvacsorából is, mielőtt hazaindulnának. Ezután dobozokat pakoltak meg a Mormon könyve példányaival a falujuk lakosai számára, és hazáig a fejükön cipelték azokat. Amikor az evangéliumra gondolsz, csodás dologként tekintesz rá?

Milyen áldozatokat vagy hajlandó meghozni azért, hogy az evangélium szerint élj?

Fiataloknak

- Ezen a konferencián sok beszéd hangsúlyozta a család és az otthon fontosságát. Például Bonnie L. Oscarson nőtestvér, a Fiatal Nők általános elnöke, arra kérte az egyház tagjait, hogy „védjük meg az otthonunkat, mely szentség tekintetében közvetlenül a templom mögött áll” (14. oldal). Mit tehetsz az otthon védelméért? Hogyan segíthetsz szent helyé tenni az otthonodat?
- Russell M. Nelson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy a sabbat napján való viselkedésünk és a sabbathoz való hozzáállásunk egy jel Mennyei Atyánk és miközöttünk (129. oldal). Miközben olvasod Nelson elder beszédét, a legközelebbi sabbat napra gondolhatsz, és felteheted magadnak a kérdést: „Milyen jelet szeretnék adni Istennek?”
- Ulisses Soares elder a Hetvenektől egy diakónusról mesélt, aki Moróni kapitány példáját követte (70. oldal). Amikor a fiatal férfi látta, hogy néhány osztálytársa pornográf képeket nézeget a mobilján, azt mondta nekik, hogy rosszat tesznek, és hagyják abba. Az egyik barátja abba is hagyta. Hogyan kaphatunk erőt ahhoz, hogy a jót válasszuk? Honnan tudhatjuk, mely szórakozások biztonságosak a számunkra?
- Az elektronikai eszközök használata azt az érzést nyújthatja, hogy hatalom van a kezünkben, mert szinte korlátlan mennyiségű információhoz és médiatartalomhoz nyújt hozzáférést. Ám elgondolkodtál valaha is azon, hogy vajon nem *ezek az eszközök* irányítanak-e téged? José A. Teixeira a Hetvenektől ezt mondta: „Igazán felfrissítő, amikor egy időre félretesszük az elektronikus berendezéseinket” (96. oldal). Próbáld ki. Válassz egy napot a közeljövőben, amikor nem

használod ezeket az eszközöket. Talán most úgy tűnik, ez az utolsó dolog, amihez kedved van, de meglepődsz majd, mennyivel több időd jut beszélgetni a barátaiddal és a családdal, és mennyivel több élményben lehet részed velük.

- A bőjt az egyik legjobb módja annak, hogy komolyra fordítsuk a lelki erő megszerzésére tett erőfeszítéseinket. Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, emlékeztetett minket, hogy a bőjt és az ima megerősítették Sátán kísértései ellen Jézust, míg a Szabadító a pusztában volt (22. oldal). A következő böjti vasárnapon igyekezz követni Jézus példáját, és tűzz ki egy célt a böjtdhöz. Isteni segítségben és védelemben lesz részed.

Felnőtteknek

- Számos konferenciái beszélő szólt a házasság és család fontosságáról a társadalomban és a szabadítás tervében. Megválaszolhatod Burton nőtestvér öt kérdését a 31. oldalon, és imádságos lélekkel elgondolkodhatsz azon, hogyan emelhetnéd fel és szerethetnéd jobban azokat, akik a legközelebb vannak hozzád. Családként beszéljétek meg, hogyan tehetitek még inkább az otthonotok központjává Jézus Krisztust, és hogyan támogathatjátok jobban egymást.
- Thomas S. Monson elnök emlékeztetett minket azon áldásokra, melyek a templomi hódolatból származnak, beleértve a lelkiséget, békét és az abból származó erőt, hogy legyőzzük a kísértéseket és megpróbáltatásokat (91. oldal). „A templomban – mondta – a lelkiség olyan kiterjedését, a békeség olyan érzését kaphatjuk, mely az emberi szívbe hatoló minden más érzést felülmúl.” Mit tehetsz azért, hogy a templomlátogatásodat jelentősebbé tedd?

- A Jézus Krisztusba vetett hit a cselekvés tantétele. „Nem véletlenül kezdünk el hinni a Szabadítóban és az Ő evangéliumában, ahogyan imádkozni és tizedet fizetni sem valamilyen véletlen folytán fogunk – mondta L. Whitney Clayton elder a Hetvenek Elnökségéből. – A hit melletti döntésünk aktív közreműködést feltételez” (36. oldal). Miközben elolvastad ezt a beszédet, valamint Dallin H. Oaks elder, a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjának beszédét (32. oldal), Rosemary M. Wixom, az Elemi általános elnöksége tagjának beszédét (93. oldal), Gérald Caussé püspök beszédét (98. oldal), valamint Kevin W. Pearson elder, a Hetvenek tagjának beszédét (114. oldal),

vedd fontolóra, hogy készítesz egy listát arról, milyen módokon erősítheted meg a Jézus Krisztusba és az Ő evangéliumába vetett hitedet. Ezután írd egy listát a megnövekedett hittel járó megígért áldásokról.

- Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt tanította, hogy a Szabadító engesztelése és feltámadása a szeretetnek „a világ történelmében valaha is előforduló... legnemesebb megnyilvánulásából állt” (104. oldal). Hogyan tükrözhetik a gondolataid, szavaid és tetteid még jobban a nagyrabecsüléset aziránt, amit a Szabadító tett?
- Dieter F. Uchtdorf elnök, az Első Elnökség második tanácsosa, elmagyarázta a kegyelem csodás ajándékát, valamint az engedelmisség és a bűnbánat fontosságát. „Ha igyekszünk teljes szívünkkel és elménkkel megérteni Isten kegyelmének ajándékát, az csak még több okot jelent arra, hogy szeressük Mennyei Atyánkat, valamint alázatosan és hálatelt szívvel engedelmeskedjünk Neki” – mondta (107. oldal). A következő szentírások elolvasásával még többet tanulhatsz a kegyelemről: Róma-beliek 3:23; 6:1–4; 2 Nefi 25:23, 26; Móziás 2:21; 5:2; 27:25; Alma 34:10, 15; Ether 12:27 és Moróni 10:32. ■

a Dominikai Köztársaságban található Santo Domingo templom, mely bár ugyanazon a szigeten fekszik, majdnem egy napig tart elutazni oda.

Az Elefántcsontparti Abidjan templom

Elefántcsontpart mintegy 20 millió főt számláló nemzetként több mint 27 000 utolsó napi szentnek ad otthont. A misszionáriusi munka hivatalosan 1988-ban vette kezdetét. A legközelebbi templom a Ghánai Accra templom, 550 kilométerre.

A Thaiföldi Bangkok templom

Thaiföld mintegy 67 millió főt számláló nemzetként több mint 19 000 utolsó napi szentnek ad otthont. Az egyház hivatalos megszervezésére Thaiföldön 1966-ban került sor. A Thaiföldi Bangkok templom a Thaiföldön, valamint a Délkelet-Ázsiában lakó szenteket fogja kiszolgálni. Jelenleg a legközelebbi templom a Kínai Hongkong templom, több mint 1 600 kilométerre.

További templomi hírek

A következő öt helyszínen található templomok vonatkozásában került sor nyílt napok, kulturális ünnepek és nyitási dátumok bejelentésére 2015-ben: Argentína, Córdoba; USA, Utah, Payson; Peru, Trujillo; USA, Indiana, Indianapolis; és Mexikó Tijuana. Az átépített Mexikói Mexikóváros templom újraszentelésére is 2015-ben kerül sor.

Az elmúlt két évben az egyház a már bejelentett templomok befejezésére összpontosította az erőfeszítéseit. A 3 új templom mellett 144 működő, 5 renoválás alatt álló, 13 építés alatt álló, és 13 már bejelentett, az építkezés megkezdése előtti különböző stádiumokban álló templom van. ■

Három templom került bejelentésre

Thomas S. Monson elnök az általános konferencia vasárnap délelőtti ülésén bejelentette, hogy templomok épülnek a következő helyszíneken: Haiti, Port-au-Prince; Elefántcsontpart, Abidjan; és Thaiföld, Bangkok. Ezek mindenhol az első templomok lesznek az adott országban. A templomok pontos elhelyezkedése később lesz bejelentve.

„Mily csodálatos áldások várnak

hithű egyháztagjainkra ezeken a területeken, sőt, valójában bárhol a világon, ahol templomok vannak!” – mondta Monson elnök.

Haiti Port-au-Prince templom

Haiti mintegy 10 millió főt számláló nemzetként több mint 20 000 utolsó napi szentnek ad otthont. A misszionáriusi munka hivatalosan 1980-ban vette kezdetét. A legközelebbi templom

Új vezetők támogatása

Az általános konferencián öt új általános felhatalmazott támogatására került sor, akik a Hetvenek Első Kvórumában fognak szolgálni, név szerint: Kim B. Clark elder, Allen D. Haynie elder, Von G. Keetch elder, Hugo Montoya elder és Vern P. Stanfill elder.

A Fiatal Férfiak új általános elnöksége is támogatásra került. Stephen W. Owen szolgál majd elnökként; Douglas D. Holmes első tanácsosként; M. Joseph Brough pedig második tanácsosként.

Az Elemi új általános elnöksége is támogatásra került. Mary R. Durham elhívást kapott, hogy második tanácsosként szolgáljon. Rosemary M. Wixom továbbra is elnökként szolgál, Cheryl A. Esplin pedig, aki korábban második tanácsos volt, mostantól első tanácsosként fog szolgálni.

Az újonnan elhívott vezetők életrajzai a 140–144. oldalakon találhatóak. ■

Eyring elnök a vatikáni csúcstalálkozón

Henry B. Eyring elnök, aki első tanácsos az Első Elnökségben, „a boldog házasságok reneszánszát” sürgette a katolikus egyház által Vatikánvárosban 2014. november 18-án rendezett nemzet- és felekezeti közötti csúcstalálkozón. „A férfi és a nő komplementaritása” címet viselő esemény 14 különböző vallású vezetőt hozott össze 23 országból

„A házasságban egyesült férfi és nő Istentől kap hatalmat arra, hogy boldoggá tegyék saját magukat, a családjukat és a körülöttük lévőköt” – mondta Eyring elnök. ■

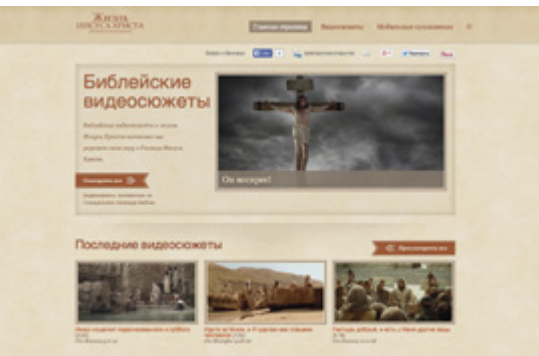
A Mormon könyve 110 nyelven

A kosraei nyelvű kiadással a Mormon könyve most már 110 nyelvre lett lefordítva. A Kosrae-sziget a Mikronéziai Szövetségi Államokhoz tartozik.

A Mormon könyve kosraei nyelvű példányai 2015 júliusától válnak elérhetővé, viszont már március óta rendelkezésre áll a digitális verzió az LDS.org-on, valamint az Evangéliumi könyvtár és a Mormon könyve mobilalkalmazásokban. Az egyház most már a szentírások digitális változatát is kiadja azzal egyidejűleg, hogy a könyvek szövege a nyomdába kerül, így az egyháztagok jóval korábban hozzáférnek az újonnan lefordított szentírásokhoz.

A következő két év folyamán a szentírások számos új fordítása bejelentésre kerül. Csak 2015-ben a Mormon könyve három új fordítása, a hármas kiadásnak (Mormon könyve, Tan és a szövetségek, Nagyértékű gyöngy, egy kiadásban) pedig öt további fordítása jelenik meg. Az ezeket a nyelveket beszélő egyháztagok értesülni fognak arról, ha már rendelkezésre áll a digitális verzió. ■

A hit megerősítése bibliai videókkal

Idén a *Jézus Krisztus élete bibliai* videók megtekintése és megosztása által is megerősítheted a saját hitedet és mások hitét. A videók itt érhetők el: BibleVideos.org és Bible Videos app.

Ezek a hitet építő források más egyházak számára is ingyen rendelkezésre állnak, egy olyan erőfeszítés részeként, hogy a Szabadító üzenetét világszerte a lehető legszélesebb körben megosszuk, és segítsünk a nézőknek érezni az Ő szeretetét, valamint arra buzdítsuk őket, hogy még inkább olyanokká akarjanak válni, mint Ő.

Az egyház által az elmúlt három év során előállított 92 bibliai videójának több mint a fele le lett fordítva angolról spanyolra, portugálra, olaszra, franciára, oroszra, németre, koreaira, japánra és kínaira. ■

Kérdezz-felelek a Bednar házaspárral

A fiatalok világszerte meghívást kaptak arra, hogy vegyenek részt egy élő, interaktív, szemtől szembe elhangzó kérdezz-felelek műsorban David A. Bednar elderrel a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint feleségével, Susannal.

Az interaktív csevegéshez 2015. május 12-én lehet csatlakozni, MDT (hegyvidéki idő) szerint este 6:00 órakor, az LDS.org élő közvetítésén, az LDS Youth Facebook oldalon, a Youth Activities (Ifjúsági tevékenységek angol nyelvű) honlapján (lds.org/youth/activities), vagy a Mormon Channel YouTube oldalán. A közvetítést élőben tolmácsolják spanyol, portugál, olasz, német, francia, orosz, koreai, japán és kínai nyelvre.

A fiatalokat arra biztatják, hogy az esemény előtt és alatt is küldjenek be kérdéseket a Youth Activities honlapon;

a beszélgetést itt is figyelemmel kísérhetik: #LDSface2face.

„Arra biztatjuk a fiatalokat, hogy erre az eseményre készülve a Lélek útmutatását keresve gondolják át, milyen kérdéseket tehetnének fel” – mondta Bednar elder. - Ha velünk van a Lélek, akkor mindannyian együtt fogunk tanulni.” ■

Áhítat fiatal felnőtteknek

Lynn G. Robbins elder a Hetvenek Elnökségéből beszél majd azon a világméretű, fiatal felnőtteknek szóló áhítaton, mely 2015. május 3-án, vasárnap, MDT (hegyvidéki idő) szerint este 6:00 órakor kerül közvetítésre. A közvetítés a 2015-re tervezett három világméretű áhítat közül a második.

Az eseményre szeretettel

meghívunk minden fiatal felnőttet (18 és 30 év között), valamint azokat a tanulókat, akik most fejezik be a középiskolai tanulmányaikat. A közvetítés az egyházi műholdas rendszeren, az interneten és más médiákon keresztül érhető el. Az áhítatokkal kapcsolatos további anyagok is rendelkezésre állnak a devotionals.lds.org honlapon. ■

Szolgálatot bemutató honlapok

Mit tesznek az utolsó napi szentek azért a közösségért, amelyben élnek? Látogass el a mormon-sajtoszoba.hu oldalra és nézd meg! Íme néhány példa a nemzetközi Sajtószoba honlapok mostanában közzétett írásaiból.

Új-Zéland és Vanuatu

Amikor a Pam névre keresztelt ciklon lecsapott a csendes-óceáni kis szigetre, Vanuatu népére, az új-zélandi Aucklandban lakó szentek – az egyház emberbaráti szolgáltatásai segítségével – összefogtak, hogy segítsenek a vihar által sújtottakon. 2000 tartályt raktak meg élelmiszerekkel, hogy az érintett emberek közül a lehető legtöbbnek tudjanak segíteni. Mindegyik tartályba tettek lisztet, rizst, konzervgyümölcsöt, babot, sózott marhahúst, halat,

kekszet, mazsolát, tésztát, kakaóport és konzervnyítot. A tartályok másra, például vízhozásra is használhatók.

Dominikai Köztársaság és Kanada

A Dominikai Köztársaságban és Kanadában az utolsó napi szent asszonyok csatlakoztak a nemzetközi nőnap megünnepléséhez, mely eseményt az Egyesült Nemzetek szponzorálta. A Dominikai Köztársaság különböző területein több mint 1200 nő gyűlt össze az egyház gyülekezeti házaiban, tisztelegve a világhoz oly sok mindenrel hozzájáruló nők előtt. A zenés programot és beszédeket magában foglaló eseményen vallási, polgári és katonai vezetők is részt vettek.

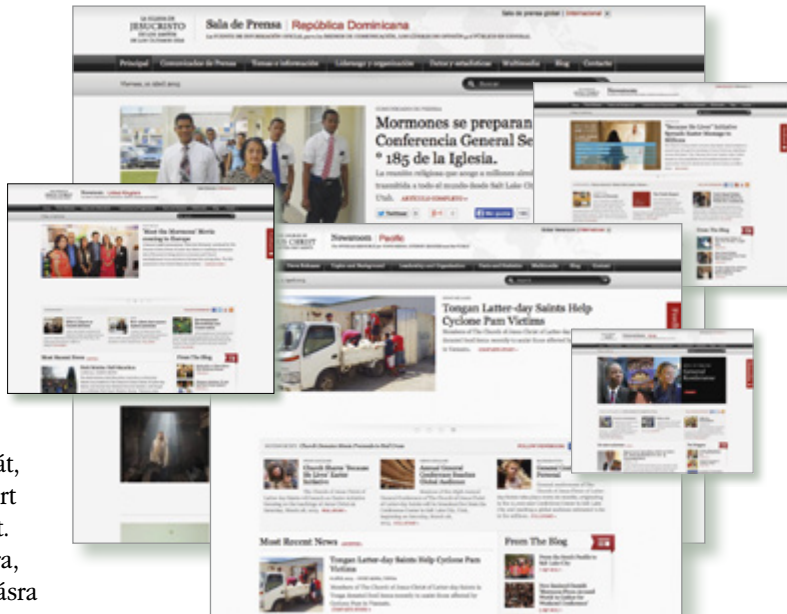
Könnyebben használható LDS.org

Az LDS.org idén májusban új menüstruktúrát és modern navigációt kap, mivel az egyház folyamatos fejlesztéseket végez azért, hogy hivatalos honlapja személyesebb és könnyebben használható legyen.

A fejlesztők és a tervezők az évek során összegyűlt felhasználói visszajelzéseket további kutatásokkal

kombinálva hozták létre intuitívabb menüt. A tesztelések azt mutatják, hogy az új navigáció jelentősen megkönnyíti a különböző tartalmak és forrásanyagok megtalálását.

Az LDS.org videós bemutatása is rendelkezésre áll, hogy segítse az egyháztagokat hozzászokni az új elrendezéshez. ■

Kanadában az utolsó napi szent nők azzal is emlékeztették ezt a napot, hogy információkat osztottak meg a Segítőegyletről, kiemelve, hogy „világszerte hatalmas közvetítője a szolgálattételnek”.

Egyesült Királyság

Eredeti céljuk az volt, hogy 100 ruhát varrjanak afrikai nélkülöző gyerekeknek, azonban mire az angliai Coventry egyházközségből származó nők végeztek a varrással, már több mint 230 készült el. A párnahuzatból átszabott egyszerű ruhákat könnyű volt elkészíteni. Az egyik nőtestvér, aki korábban még nem varrt, hármat is készített.

USA, Arkansas

Az Arkansas állambeli Little Rock cövek által rendezett, vallásszabadság témájú vallásközi közösségi áhitaton több mint 600 ember vett részt, köztük katolikus, metodista és iszlám közösségek képviselői, valamint egy evangélikus rádió személyzete. A több vallást is bevonó eseményen videóra felvett üzenetet mondott az állam kormányzó-helyettese, a záró imát pedig az állam egyik szenátora mondta, mindketten baptista hitűek. A szervezők azt mondták, hogy az esemény „egymás megértésének hídjaként” szolgált. ■

Beszámolók az első látomásról

Joseph Smith négy saját beszámolója az első látomásról most már 10 nyelven áll rendelkezésre. Ezek a josephsmithpapers.org honlapon érhetők el, és egy online nézegető segítségével az eredeti dokumentumok és naplók is megtekinthetők. ■

Tanítások napjainkra

2015 májusától 2015 októberéig a melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapi leckéire a 2015. évi áprilisi általános konferencia beszédekből kell felkészülni. 2015 októberében szabadon választható, hogy a 2015. évi áprilisi vagy a 2015. évi októberi beszédekből készülnek fel ezekre a leckékre. A cövek- és a kerületi elnökök választják ki, mely beszédek kerüljenek felhasználásra a területükön, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy előre tanulmányozzák a kiválasztott beszédeket. A konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon. ■

Kim B. Clark elder

Hetvenek Első Kvóruma

Az egész életén átívelő tanulás – először tanulóként, Amajd tanárként – hasznára lesz Kim Bryce Clark eldernek új megbízásában a Hetvenek Első Kvóruma tagjaként. Clark eldert 2015. április 4-én támogatták, és mindössze pár héttel azután kezdi el szolgálatát, hogy a Brigham Young Egyetem Idaho elnökeként befejezte tevékenységét.

„Öt éves korom óta iskolában vagyok” – mondta az újonnan elhívott Hetvenes. Imádom a tanulást és a tanítást.

1949. március 20-án született a Utah állambeli Salt Lake Cityben, Merlin és Helen Mar Clark három gyermeke közül a legidősebbként 11 éves koráig Salt Lake Cityben töltötte gyermekkorát, amikor is apja a Washington állambeli Spokane-ben kapott állást.

Bár eredetileg azt tervezte, hogy a Utah állambeli Provóban található Brigham Young Egyetemre fog járni, a középiskola felsőbb éveiben úgy érezte, más lehetőségeknek is utána kell járnia, és végül a Massachusetts állambeli Harvard Egyetemre adta be jelentkezését, mely végül több mint három évtizedre lett az otthona.

A harvardi első év befejezése után Clark elder 1968 és 1970 között a Németország Déli Misszióban szolgált. Visszatérve a BYU-ra járt, ahol hamarosan találkozott az egyházközségében Sue Lorraine Hunttal. Néhány hónappal később, 1971. június 14-én kötöttek házasságot. Most hét gyermek szülei.

Házasságkötésük után a házaspár azonnal a Massachusetts állambeli Boston környékére költözött, ahol Clark elder ismét beiratkozott a Harvardra, és közgazdasági alapidipломát, mester, majd PhD fokozatot szerzett. 1978-ban Clark elder tagja lett a Harvard Üzleti Iskola tanszékének, 1995-ben pedig kinevezték az iskola dékánjának. 2005-ben lett az BYU-Idaho elnöke, ahol közel egy évtizedig szolgált.

Clark elder szolgált már elderek kvóruma elnökeként, egyházközségi végrehajtó titkárként, püspök tanácsosaként, püspökként, főtanácsagként, cövek misszióelnöki tanácsosként, valamint területi hetvenesként. ■

Allen D. Haynie elder

Hetvenek Első Kvóruma

Allen Decker Haynie eldert 2014. április 5-én támogatták a Hetvenek Első Kvóruma tagjaként.

Haynie elder 1958. augusztus 29-én született, Van Lloyd és Sarah Lulu Lewis Haynie gyermekeként a Utah állambeli Loganben, azonban fiatalokora nagy részét Utah északi részének különböző városai-ban, illetve a kaliforniai Szilícium-völgyben töltötte. Öt különböző általános iskolába és két középiskolába járt, majd a Utah állambeli Bountifulban fejezte be a gimnáziumot.

Ez a sokféleség „jól megtanította nekem azt, hogy mindenkit tudjak értékelni – mondta –, mert szinte minden évben elköltöztünk valahova, és nekem előlről kellett kezdenem a barátkozást. Az egyházban többek között azt szeretem nagyon, hogy lehetőséget ad nekünk emberek között lenni, és értékeket találni egymás különböző hátterében, tapasztalataiban, tehetségeiben és képességeiben.”

1977 és 1979 között az Argentínai Cordoba Misszióban szolgált.

Haynie elder a Brigham Young Egyetemen kapott alapdiplomát politológia szakon, majd az egyetem J. Reuben Clark Jogi Iskolájában szerzett jogi doktorátust.

A Kalifornia állambeli San Diegóban egy évig volt bírósági titkár az U.S. Ninth Circuit Court of Appeals-nál, mielőtt csatlakozott volna a Latham és Watkins ügyvédi irodához, melynek San Diegó-i irodájában dolgozott. Körülbelül öt évvel ezelőtt a testvérével saját ügyvédi irodát alapítottak.

Haynie elder szolgált már elderek kvóruma elnökeként, egyházközségi Fiatal Férfiak elnökeként, ifjúsági hitoktatóként, főtanácsstagként, püspökként, cövek-elnökként, valamint területi hetveneseként.

A BYU-ra járva találkozott Deborah Ruth Hall-lal, akivel 1983. december 19-én kötöttek házasságot a Salt Lake templomban. Hat gyermekük született.

Haynie elder elérzékenyült, amikor a bizonyosága került szóba, és azt mondta, hogy először 12 évesen olvasta el a Mormon könyvét és jelölte meg magának. „Nem emlékszem olyanra, hogy ne hittem volna; olyanra sem emlékszem, hogy ne imádkoztam volna.” ■

Von G. Keetch elder

Hetvenek Első Kvóruma

Von G. Keetch elder életének döntő pillanata akkor érkezett el, amikor bírósági titkárként befejezte munkáját Warren E. Burger, a legfelsőbb bíró, valamint az Egyesült Államok legfelsőbb bíróságán tevékenykedő Antonin Scalia bíró mellett, és készen állt rá, hogy főállású jogi munkát kezdjen.

Számos nagy ügyvédi irodának dolgozhatott volna, az Egyesült Államok bármely nagyvárosában. Ehelyett feleségével, Bernice Pymm Keetch-csel sugalmazás elnyerésére törekedtek, hogy tudják, mit kell tenniük. Egy darabig keresgéltek, majd visszatértek a Utah állambeli Salt Lake Citybe, ahol a Kirton McConkie ügyvédi irodának kezdett el dolgozni.

Ekkor még Keetch elder azt gondolta, hogy azért mond le a jogi pálya csúcsát jelentő munkákról, hogy a családjá közelében lehessen. Keetch elder azonban az egyház elsődleges külső jogi tanácsadójává vált, és vallásszabadsággal kapcsolatos alkotmányos kérdéseket és precedensül szolgáló eseteket képviselt. Az ország majdnem minden fő vallási felekezetét is képviselte már. „Nagyon szerettem ilyen nagyszerű ügyfélnek dolgozni, ilyen nagyszerű ügyekben” – mondta.

Keetch elder 1960. március 17-én született a Utah állambeli Provóban, Gary és Deanne Keetch négy gyermekének legidősebbjeként. Családjá a Utah állambeli Oremben lakott, mielőtt a Utah állambeli Pleasant Grove-ba költöztek volna, ahol jövődöbéli feleségével együtt szolgált a gimnáziumi alapfokú hitoktatás tanácsában.

Keetch elder a Németországi Düsseldorf Misszióban szolgált, és nagyon megszerette a német embereket. Missziójából hazatérve 1981. november 21-én vette feleségül Bernice Pymmet a Salt Lake templomban, és hat gyermekük született. Keetch elder 1984-ben végzett a Brigham Young Egyetem politológia szakán, és 1987-ben szerzett az egyetemen jogi fokozatot.

Az évek során Keetch elder, akit 2015. április 4-én támogattak a Hetvenek Első Kvórumában, szolgált már püspökségekben, főtanácsokban, cövekelnökként, valamint területi hetveneseként. ■

Hugo Montoya elder

Hetvenek Első Kvóruma

Hugo Montoya eldert érthető módon letaglózta, amikor elhívták a Hetvenek Első Kvórumába. Thomas S. Monson elnök új általános felhatalmazottaknak szóló képzési gyűlésen elhangzott kedves szavaiban talált vigaszt: „Azért vagytok itt, mert szeretitek a Szabadítót.” Montoya eldert felemelték ezek a szavak, mert tudta, hogy új elhívása az Úr megbízottjává teszi őt.

„Szeretem a Szabadítót, és elmegyek bárhová, ahová küldenek – mondta. – Megteszek bármit, amire kérnek, és azt mondom, amire felkérést kapok.” Montoya eldert az egyház 185. évi általános konferencia szombat délutáni ülésén támogatták.

Montoya eldernek a család hitbéli öröksége is erőt ad. Dédapja, Rafael Monroy, kulcsfontosságú alakja volt az egyház mexikói történelmének. 1915-ben, a mexikói függetlenségi háború idején Monroy testvért és egy másik egyháztagot, Vicente Moralest elfogta egy csoport forradalmár. Mindkettejüknek azt mondták, hogy többek között akkor engedik el őket, ha megtagadják a vallásukat.

Erre mindketten nemet mondtak, és kivégzőosztag végzett velük.

Montoya elder azt mondta, hogy dédapja példája máig nagy hatással van az életére. „Megtanultam, hogy a félelem érzését legyőzheti a hit és a bizonyág érzése akkor, ha tudod, hogy azt teszed, ami helyes.”

Montoya elder 1960. április 2-án a Kalifornia állambeli Fresno-ban született Abel Montoya és Maclovia Monroy gyermekeként, és élete nagy részét Mexikóban töltötte.

Hermosillo-ban vette feleségül Maria del Carmen Balvastrót, 1983. április 6-án pecsételték őket egymáshoz az Arizonai Mesa templomban. Öt gyermekük van.

Miután 1979 és 1981 között a Mexikóváros Északi Misszióban teljes idejű missziót teljesített, szolgált egyházközségi Fiatal Férfiak elnökeként, főtanácsstagként, püspökként, cövekelnökként, területi könyvvizsgálóként, valamint területi hetvenesként.

1986-ban diplomázott a Sonora Állami Egyetemen, gazdaságmérnöki szakon, betöltött számos vezető pozíciót a Xerox-nál, és dolgozott egyházi felsőfokú hitoktatóként. ■

Vern P. Stanfill elder

Hetvenek Első Kvóruma

Vern Perry Stanfill elder szerint semmi nem véletlen. Azt vallja, hogy megvan az oka bizonyos emberek találkozásának az életben, és az Úr sugalmazást adhat gyermekeinek mások megáldására.

Stanfill elder szeret szolgálatot teljesíteni az evangéliumban, különösen akkor, ha személyes kapcsolatokat alakíthat ki az emberekkel.

1957. augusztus 8-án született, Jed és Peggy Stanfill gyermekeként, és a Montana állambeli Townsend egy szarvasmarhatelepén nőtt fel. Megtanulta a kemény munka értékét, és kifejlődött a bizonyága Jézus Krisztusról, a Szabadítónkról. Négy gyermek közül a harmadikként Stanfill elder két bátyját és húgát is látta hithűen szolgálni az egyházban.

„Az Úr keze a gyengeségeinktől függetlenül jelen van az életünkben – mondta. - Sem a feleségem, sem én nem vagyunk tökéletesek. Nincs tökéletes családkunk. Hétköznapi emberek vagyunk, akik napról napra megpróbálják élni az életüket, és lehetővé tenni az Úr számára azt, hogy jelen legyen benne.”

A franciaországi Toulouse-ban szolgált teljes idejű missziót, majd a Brigham Young Egyetemen szerzett diplomát agrárközgazdaságtanból, és itt találkozott Alicia Cox-szal, akivel 1980. december 17-én házasodtak össze a Salt Lake templomban.

Az egyetem elvégzése után Stanfillék visszaköltöztek Montanába, hogy segítsenek a szarvasmarhával, szénával és gabonával foglalkozó családi gazdaság üzemeltetésében. 1998-ban eladta a gazdaságot, és ingatlanokkal, valamint pénzügyekkel kezdett el foglalkozni, részt vett jótékonyági és birtokokkal kapcsolatos ügyek szervezésében.

Stanfill eldernek a repüléssel mint üzletággal és mint szórakozással is van kapcsolata, utasszállító rögzített, és forgószárnyas típusokra érvényes jogosításai is vannak.

Stanfill elder feleségével négy leánygyermeket nevelt fel, mely mellett lehetősége volt az egyházban elderek kvórumának elnökeként, püspökként, főtanácsstagként, cövekelnökként és területi hetvenesként szolgálni. A Hetvenek Hatodik Kvórumában szolgált éppen, amikor elhívást kapott az Első Kvórumba. ■

Mary R. Dunham

második tanácsos az *Elemi Általános Elnökségében*

A háztartás, az egyházi elhívások, a karrier és egyéb feladatok között egyensúlyozva a házasságában Mary Richards Durham észrevette, hogy ha a férjével az Urat teszik első helyre, akkor minden más a helyére kerül. „Csodálatos ez. Ha bízol, akkor az Úr megáld” – mondta.

Ezt az alapeszmét már sokszor elismételte. Amikor a férje a cövekelnökségben szolgált, őt az egyházközségi Fiatal Nők elnökének hívták el. Később, 2000 és 2003 között együtt szolgált a férjével, aki a Japán Tokió Misszió felett elnökölt. Most második tanácsosként fog szolgálni az Elemi Általános Elnökségében, miközben férje elkezdte szolgálatát területi hetveneseként.

„Ha az igában egymáshoz és az Úrhoz vagyunk kötve, akkor minden könnyebb” – mondta.

Mary Lucille Richards 1954. március 15-én született a Virginia állambeli Portsmouthban, ifj. L. Stephen Richards és Annette Richards gyermekeként. A család a Minnesota állambeli Minneapolisba költözött arra az időre, míg édesapja orvosnak tanult, majd a Utah állambeli Salt Lake Cityben telepedtek le.

Szüleinek és kiterjedt családjának a hite és szeretete táplálta őt, mígnem maga is felismerte, hogy az evangélium igaz. „Örömteli élmény volt az evangélium szerint élni. Nem volt nehéz. Inkább örömteli” – mondta Durham nőtestvér.

Fiatal nőként fontosnak érezte, hogy találjon egy érdemes fiatal férfit, akihez majd hozzámegy, és ezt mindennapos ima és heti böjt tárgyává tette. A gimnázium után táncosztályra járt a Brigham Young Egyetemre, és ott találkozott Mark Durhammal, aki a Utah Egyetem diákja volt. „Azonnal felismertem a jóságát” – mondta.

1974 júniusában házasodtak össze a Salt Lake templomban. Hét gyermekük van.

Durham nőtestvér szolgált már cöveki Segítőegylet elnökként, tanácsosként az egyházközségi Segítőegylet elnökségében, evangéliumi tan oktatóként, egyházközségi Fiatal Nők elnökeként, valamint a közelmúltban az Elemi általános testületének tagjaként. ■

Stephen W. Owen

A *Fiatal Férfiak* általános elnöke

Stephen W. Owent 14 éves korában felfogadta az egyik szomszédjuk, hogy hatalmas telkén minden héten nyírja le a fűvet. „Három napba telt, mire végeztem” – mondta mosolyogva Owen testvér, akit 2015. április 4-én támogattak a Fiatal Férfiak általános elnökeként.

Amikor az ifjú Stephen végre végzett, bölcs munkáltatója megkérte őt, hogy járja be vele a kertet, és nézzék meg, hol maradt itt-ott némi gaz.

„Tájékoztattott, hogy minden gazt ki kell húznom – mondta. – Ez volt az első munkám, és segített nekem felismerni, hogy mit jelent a kötelesség.”

Owen testvér olyan dolgokat tanult meg ebben az évben, melyek messze túlmutattak a gyepen és a kertművelésen. Először is felfedezte, hogy ha megfelelőképp végzünk el nehéz dolgokat, az meglepő mértékben ad. A mentorokat is megtanulta értékelni.

Ez a szomszéd mindig a tőle telhető legjobbat várta el tőle. „Olyan volt, mintha azt mondaná: »Tudom, kivé válhatsz, és én segíteni akarok neked.«”

Az egyházban minden fiatal férfinak, tette hozzá, szüksége van ilyen mentorokra, akik segítenek neki a tőle telhető legjobb papságviselőnek lenni. „Nagyon bele tudom élni magam a fiatalok helyzetébe – mondta. – Szeretem őket, és tudom, hogy ez kritikus időszak, amely életük egész hátralevő részét meghatározza.”

Owen testvér a Texasi San Antonio Misszióban szolgált, később cserkészvezető volt, majd egyházközségi Fiatal Férfiak elnök, püspök, főtanácsstag, valamint cövekelnök.

A Utah állambeli Holladayban nőtt fel, 2005 és 2008 között pedig a Kaliforniai Arcadia Misszió felett elnökölt, és itt feleségével, Jane Stringham Owennel szolgált. 1979. december 28-án házasodtak össze a Utah állambeli Provo templomban. Öt gyermekük van.

Ő 1958. március 22-én született, a Utah állambeli Salt Lake Cityben, Gordon és Carolyn Owen gyermekeként. A Utah Egyetemen végzett pénzügyek szakon, és a Great Harvest Bread Company igazgatója a Utah állambeli Provóban. ■

Douglas D. Holmes

első tanácsos a *Fiatal Férfiak Általános Elnökségében*

„A fiataloknak ez a nemzedéke a korábbi nemzedékeknél jobban képes az engedelmességre. Szerintem ez részét képezi az Úr időbeosztásának és az előttünk álló napokra való felkészülésnek” – mondta Douglas D. Holmes testvér, akit 2015. április 4-én támogattak első tanácsosként a *Fiatal Férfiak Általános Elnökségében*.

Holmes testvér 1961. február 27-én született a Utah állambeli Salt Lake Cityben, Dee W. és Melba Howell Holmes gyermekeként, és a Utah állambeli Cottonwood Heightsban nőtt fel.

Miután 1980 és 1982 között a Skóciai Glasgow Misszióban szolgált, Holmes testvér 1986-ban alapidiplomázott a Brigham Young Egyetemen családudomány szakon, majd az egyetem Marriott School of Management iskolájában szerzett mesterfokozatot üzleti adminisztrációban.

Az egyetem elvégzése után három évig menedzselési tanácsadó volt, majd sikeres karriert futott be a telekommunikációs iparágban, a Media One csoport stratégiai és testületi fejlesztésének végrehajtó elnökhelyettese lett. 2000-tól 2010-es misszióelnöki elhívásáig, majd 2013 után magánvállalkozóként dolgozott befektetési és ingatlanfejlesztési területen.

Idejének és tehetségének nagy részét nonprofit szervezeteknek szentelte, szolgált a Utah állambeli United Way of Davis County, a Parents for Choice in Education, a Davis megyében található Safe Harbor Women's Shelter, valamint az Academy for Creating Enterprise testületeiben.

Szolgált már egyházközségi misszióvezetőként, egyházközségi *Fiatal Férfiak* elnökeként, püspökként, valamint a közelmúltban cövekelnökségben tanácsosként. 2010 és 2013 között a Michigani Detroit Misszió felett elnökölt.

Erin Sue Toone-t 1985. június 22-én vette feleségül a Salt Lake templomban. Hat gyermekük született.

„Életünkben láttuk már az ige hatalmát, akár a próféták, akár a szentírások, akár a Szentlélek sugalmazásainak szavaiban” – mondta Holmes testvér. ■

M. Joseph Brough

második tanácsos a *Fiatal Férfiak Általános Elnökségében*

Az alatt a három év alatt, míg M. Joseph Brough a Guatemalai Guatemalaváros Misszió elnökeként szolgált (2011 és 2014 között), az édesapját és az apósát is elveszítette.

Bár a felesége mindkét temetésre visszamehetett volna az Egyesült Államokba, a házaspár úgy döntött, hogy mindketten Guatemalában maradnak és folytatják a misszionáriusi munkát. „Tudtuk, hogy jobb lesz, ha itt maradunk és a tőlünk tehető legjobban dolgozunk” – mondta Brough testvér, akit 2015. április 4-én hívtak el második tanácsosnak a *Fiatal Férfiak* általános elnökségében. „Az én édesapám és feleségem édesapja is pontosan ezt várta volna tőlünk.”

Brough testvér 1963. december 11-én született a Utah állambeli Salt Lake Cityben, Monte J. és Ada B. Brough gyermekeként. Fiatalkorában a Utah állambeli Farmingtonban és a Wyoming állambeli Robertsonban lakott. A család akkor költözött Minnesotába, amikor Joseph édesapja, aki később a Hetvenek tagjaként szolgált, elhívást kapott, hogy misszióelnök legyen. Joseph a gimnázium utolsó évét végezte éppen, amikor édesapja misszióelnöki szolgálata véget ért. Joseph nem ment már át másik iskolába, inkább előbb leérettségizett, és egyenesen a Weber Állami Egyetemre ment a Utah állambeli Ogdenben.

Szülei azonban ragaszkodtak hozzá, hogy az ifjúsági hitoktatás mind a négy évét elvégezze. A Davis Gimnázium ifjúsági hitoktatásán találkozott jövőbeli feleségével, Emily Jane Thompsonnal. 1985. április 25-én házasodtak össze a Salt Lake templomban, és négy gyermekük van.

Még a házasságuk előtt Brough testvér a Guatemalai Quetzaltenango Misszióban szolgált misszionáriusként. Elmondása szerint a misszióelnöke, Jorge H. Perez lett az életére legnagyobb hatást gyakorló személy.

A Utah Egyetemen szerzett pénzügyi alapidiplomát, majd üzleti adminisztráció mesterfokozatot, és ő a Rotational Molding of Utah alapítója és tulajdonosa. Az egyházban szolgált már püspökként, egyházközségi *Fiatal Férfiak* elnökeként és főtanácsagként. ■

Az Úr előtt. Készítette: Annette Everett

*„Az Úr előtt fejet hajtok,
Megköszönöm, amit mondott.
Szívem dalol, ujjong lelkem,
Ha Szent Lelkét érezhetem.
Hangod oly lágyan szólt hozzám!
Te vezess mindig, jó Atyám.
Áldj meg, kérlek, türelemmel,
Igédet vésd a szívembe!”
(Himnuszok, 98. sz.)*

„Áldjon meg minket Mennyei Atyánk, hogy velünk legyen a templomi hódolat lelkülete, hogy engedelmeskedjünk a parancsolatainak, és hogy figyelmesen járjunk Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nyomdokaiban - mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 185. éves általános konferenciáján. - Bizonyoságot teszünk arról, hogy Ő a mi Megváltónk. Ő Isten Fia. Ő az, aki előjött a sírból azon az első húsvét reggelen, az örök élet ajándékát hozva el magával Isten minden gyermeke számára.”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA